

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

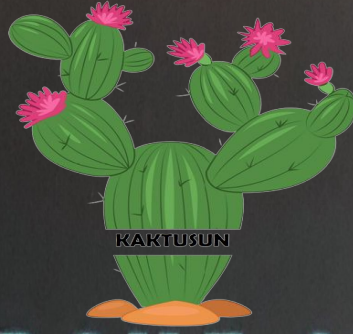
KUSURSUZ OYUN

tg: @kaktusun

J. STERLING

©psilon®

KUSURSUZ OYUN

Bazen hayat güzelleşmeden önce çirkinleşebilir...

Üniversite öğrencisi Cassie Andrews, okul beysbol takımının yıldızı Jack Carter ile tanıştığında onun ukala tavırlarından uzak durmakta son derece kararludur. Ancak Jack'in aklında başka planlar vardır... Cassie'nin ilgisini çekmek gibi.

Aşk ve affetme hakkındaki bu duygusal yolculuğa çıkıp birbirlerini (ve kendilerini) bulmadan önce her ikisi de yaralı, güvensizlikle dolu ve tedbirlidir. Peki sevgi bütün engelleri aşabilecek midir?

Sizi darmadağın etmekle kalmayacak, aynı zamanda tamamlayacak bir maceraya hazırlanın!

KUSURSUZ

OYUN

J. Sterling

Çeviri
Gözde Soykan

©psilon®

“Cassie hazır mısın?” diye bağırdı oda arkadaşım Melissa koridordan.

“Bana sadece bir dakika ver! İşim neredeyse bitti,” diye bağırdım.

Son bir kez ellerimi düz sarı saçlarımdan geçirip boş yere hacimli ya da dolgun görünmelerini sağlamaya çalıştım. Kirpiklerime son bir kat rimel sürecektim ve sonra tamamen hazırdım. Üzerimdeki mor askılı üst de gözlerimin yeşilini gerçekten belirginleştiriyordu.

“Mükemmel,” diye mırıldandım aynadaki yansıma baki bakıp düşük belli kotumun kalçamın hatlarını ortaya çıkarmasına hayranlık duyarak.

“Eğer o kadar mükemmelsen, o zaman gidelim!”

“Aman Tanrım, kadın! Mezuniyet balosuna falan gitmiyoruz.” Yatak odamdan çıktım ve koridorun sonunda beni bekleyen gergin arkadaşına doğru yürüdüm. “Bu sadece bir parti. Bir partiye *geç kalmak* diye bir şey olamaz, biliyor-sun değil mi?” Acele etmemekte kararlı bir şekilde kapıya yaslandım.

“Tüm iyi çocuklar kapılmış olacak.” Melissa kusursuzca boyadığı alt dudağını sarkıtıp somurtunca, kahkahama engel olamadım.

“Bu erkeklerin kardeşlik topluluğu partisi Meli. Zaten iyi çocuklar olmayacak.”

“Senden nefret ediyorum.” Omuz boyundaki kahverengi dalgalı saçlarını parmağına dolayarak kaşlarını çattı.

Gülümsedim. “Güzel. Haydi, gidelim.”

Kolumu ufak tefek arkadaşımın omzuna attım ve kapıya doğru ilerleyip kapıyı kilitledim. Melissa’yı liseden beri tanıyordum. Mezuniyetimizin hemen ardından buraya taşınmıştı, o sırada ben de bölge üniversitesine gitmem için zorlanıyordum. “Her koşulda ilk iki yıl aynı dersleri almak zorunda kalacaksın. Çok daha ucuza geliyor,” diye ısrar etmişti annem. Böylece, Melissa’nın ebeveynleri memnuniyetle onun Fullton State Üniversitesi’ndeki tüm giderlerini karşılarken, ben evimin yakınında kalmak zorunda bırakılmıştım.

İki yıllık genel eğitimin ardından, Güney California’da üç üniversiteye başvurduğum ve hepsinden kabul aldım. İçlerinden hangisine transfer olmak istediğimi en başta biliyordum. Fullton’da sadece en yakın arkadaşım okumuyordu, aynı zamanda ödüllü bir öğrenci dergisi ve gazetesi olan eyaletteki en iyi fotoğraf iletişim programlarından birine de sahipti. En başından beri fotoğrafa ilgi duymuştum, bu yüzden seçim yapmak çok kolaydı.

Melissa’nın ailesi bize paylaşacağımız bir daire tutmak konusunda ısrar etti ve benim ailemin kiraya katkıda bulunmasını reddetti. Yoksul değildik ama Meli’nin ailesi kadar varlıklı da değildik. Meli’nin ailesi, bizimkilere okul

harcının ekstralar olmadan da yeterince pahalı olduğunu söyledi ve yaz da dahil olmak üzere bir senelik kiramızı baştan ödediler. Babamın öncesinde yapılan pek çok tartışmanın birinde, onlara bunu geri ödeyeceğine dair söz *verdiğini* hatırlıyorum ve o sırada Melissa'yla bu ödemenin asla gerçekleşmeyeceğini bilerek göz göze geldik.

Söz konusu ben olduğumda, onun ailesi her zaman son derece cömert davranmıştı. Ancak babamın bana bir konu hakkında söz verip bunu yapamadığına pek çok kez şahit olmuşlardı. Birden fazla kez Melissa'nın annesinin omzunda ağladım hayal kırıklıklarımı ve hüsrانlarımı dinleyen kişi oldu. Okuldan mezun olup kendi fotoğraf stüdyomu açar açmaz onlara borcumu geri ödemeyi planlıyordum.

Beş blok ötedeki erkeklerin kardeşlik binasına yürürken, sıcak gece havası tenimi okşuyordu. “O bluz üzerinde harika görünüyor,” diye iltifatta bulundu Melissa, hafif bir gülümsemeyle.

“Çok tatlı, öyle değil mi?” Başını eğip belimin inceliğini vurgulayan ve vücudumu saran bluza bakarken gülümse dim. “Sen de her zamanki gibi seksi görünüyorsun.” Siyah eteğin sardığı kalçasına vurmadan önce ona göz kırptım.

Melissa gerçekten güzeldi. Koyu kahverengi saçları mavi gözleriyle zıtlık oluşturuyor, baktığında insan gözlerini ondan alamıyordu. Nefes kesici vücudu ve kusursuz yüz hatlarıyla, bir dergi kapağına ait gibi görünüyordu. 1,70 boyum ve orantısız vücudumla birbirimizin tam tersiydik. Eskiden kendimle dalga geçerken, Tanrı'nın beni oyun hamuru gibi yarattığını söyledim. Kalçama bir parça, belime bir parça ve göğüslerime de bir parça... Ama hepsi de birbiriyle uyumsuz boyutlardaydı.

Yine de işe yaramıştı.

Ve ben de bunu kullanıyordum.

Hip-hop müziğinin sesi havayı dolduruyordu. “Ah, bu şarkıyı seviyorum! Haydi, dans edelim!” Melissa’nın elini yakaladım ve onu müziğin kaynağı olan yere sürükledim.

“Sen her zaman dans etmek istiyorsun.” Melissa gözlerini devirdi. Eğer onu bu kadar sevmiyor olsaydım, o mü-kemmel mavi gözlerini yerinden söker alırdım.

“Peki, iyi dans ediyorum. Ama şu kalçam yok mu! Eh onunla neler yapılır biliyorsun.” Erkeklerin kardeşlik evi-ne giden kalabalık yolda kalçalarımı sallamaya başladım.

“Ah, hayır. Lütfen dur.” Birkaç çift gözün beni süzdü-ğünü fark ettiğimde kalçamı sallamayı azalttım. İnsanların ağzını açıp bana bakmasından nefret ediyordum. *Biliyo-rum. Biliyorum. Lanet olası ikiyüzlünün tekiyim.* Gördüğüm en muhteşem bir çift çikolata kahvesi gözün beni izlediğini fark edip aniden durmadan önce gözlerimle kalabalığı ta-radım. Bu gözlerin, hayatımda gördüğüm en seksi yüzler-den birine ait olması da kesinlikle bir artıydı. Parmaklarını bronz, bakımsız yüzüne yaslamadan önce siyah saçlarının arasından geçirdi. Bana tembelce gülümsediğinde, midem neredeyse ters döndü.

Aptal midem.

“Hayır. Bana ona bakmadığını söyle Cassie.” Melissa önüme geçerek göz temasımızı kesti.

“Hey, çekil.” Ama başımı hangi yöne çevirirsem çevire-yim, sinir bozucu yüzüyle beni engelliyordu.

“Hiçbir şekilde olmaz. Onun kim olduğunu bilmiyor musun?” Elimle vurarak uzaklaştırmadan önce elini yü-zümün önünde salladı.

“Belli ki bilmiyorum, yoksa şimdi çıkıyor olurduk.” Melissa’nın başının üzerinden ona bir bakış atabilmeyi umuyordum.

“Jack Carter kimseyle çıkmaz, kızlarla ve onların bütün arkadaşlarıyla yatar.” Melissa’nın dudakları tiksintiyle kıvrıldı.

“Demek bu kötü şöhretiyle tanınan Jack Carter?” İl-gimi çekmişti. Çocuğun ismi tüm okul gazetelerinde ve internetteydi.

Melissa bir kolunu omzuma attı. “Ta kendisi.”

“Gerçekten dedikleri kadar iyi mi?” Jack sezon sona ermeden önce Beysbol Büyük Ligi’nde oynamak üzere seçilebilecek kadar iyiydi. Herkes onun ilk beş raunt içinde seçileceğini söylüyordu. Ve belli ki bu oldukça önemli bir şeydi.

“Egosu kesinlikle böyle düşünüyor.”

“Tipik.” Eğer iyi bildiğim bir şey varsa, o da sporculardı. Hepsi birbirinin aynıydı. Batıl inançlı, kendini beğenmiş, güvensiz egomanyaklar. Evet, bu kelimelerin birbirleriyle çeliştiğinin farkındayım ama çoğunluğu aslında bir şekilde normal insanlardır. Sadece tamamen egoları ile inşa edilmiş otuz metrelik bir tuğla duvarın ardına saklanırlar. Artı, bundan daha iyisini yapmayı bilmezler. Tüm hayatları boyunca beysbol oyuncusu olmuşlardır ve nasıl başka bir şey olacaklarından habersizdirler.

“Pisliklerle aranda ne var Cass? Jack Carter dünya çapında bir pislik ve ondan uzak durman gerekiyor.”

“Hey!” Ayağımı yere vurdum ve elimi sertçe belime koydum. “Soru ‘Pisliklerle aranda ne var?’ değil, daha ziyade şöyle olmalı: ‘Neden erkeklerin çoğu pislik?’”

“Doğru bir noktaya değindin. Daha baştan bu çocuğun bir oyuncu olduğunu biliyorsun, o zaman ne gereği var? Sonunda canın yanacak.”

“Tabii önce ben onun canını yakmazsam,” diye mırıldandım.

“İnan bana, yakamayacaksın. Kızlar Jack Carter’ın canını yakamaz. Bana ondan uzak duracağına dair söz ver.” Melissa bana ciddi olduğunu göstermek için sert bir bakış attı.

“Söz veriyorum ondan uzak duracağım,” dedim kirpiklerimi kırpıştırırken samimiyetsiz bir ses tonuyla.

“Of! Seni uyarmadığımı söyleyemezsin.” Melissa kalabalığın arasında ilerledi ve yanından geçmeden önce Jack’in onu durdurduğunu gördüm. Jack ona doğru elini uzattığında Melissa uzaklaştı, rahatsız olduğu zamanlarda olduğu gibi yürürken ayaklarını yere vuruyordu. Jack bana bakmak için başını çevirmeden önce, başını iki yana sallayıp çılgınca kollarını savuran Melissa’ya baktı. Melissa hızla ön kapıdan girmeden önce kollarını öfkeyle havaya kaldırdığında, Jack’in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Jack benim durduğum yere doğru yürüdü. Hayır, *salınarak geldi*. Siyah kargo şortunun ve üzerine yapışan gri beysbol tişörtünün vücudunu kötü gösterdiği söylene-
mezdi. Kollarının her hareketiyle kol kasları kumaşı geriyor, 1,80’lik bedenindeki geniş omuzlarını vurguluyordu. Sanki vahşi bir ormanda güzel ve tehlikeli bir yaratık tarafından neredeyse canlı canlı yenilmek üzere olan ama bu konuda hiçbir fikri olmayan çaresiz bir yaratıkmışım gibi başını yana eğdi ve bana baktı.

Kendimi neredeyse tacize uğramış hissettim.

Ve kirlenmiş.

Sanki o bakışı bedenimden silmek için duş almam gerekiyordu.

Yakınıma gelene kadar tişörtünün üzerinde ne yazdığını anlayamamıştım. Üzerinde *Eldiven Yok Aşk Yok* yazıyordu ve ortasında bir yakalayıcı eldiveni vardı.

Ne büyük bir Pislik. Evet büyük harf P ile.

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Savunmaya geç.

“Demek sen Melissa’nın oda arkadaşıydın, öyle mi?” Kelimeler ağzından tereyağı kadar yumuşak bir şekilde çıkmıştı, sesi derinden geliyordu ve seksiydi.

“Tam bir dehasın,” dedim, en ilgisiz ses tonumla.

“Hey, kaba olmana gerek yok. Sadece seninle tanışmak istedim.” Gözlerine odaklanmış bir şekilde baktı. “Güzel gözlerin var.”

“Güzel tişört.” Ona tiksinti dolu bir şekilde göz attım ama aslında kahkaha atma isteğimi bastırmaya çalışıyordum. Akılcıydı ama bunun onun gibi bir çocuğa itiraf etmek yerine lanetlenmeyi tercih ederdim.

Aşağı baktı ve sırtıttı. “Ah, beğendin mi? Etrafa sağduyulu bir mesaj verdiğimi düşünüyorum, öyle değil mi?”

Bu çocuğun ağzından çıkan herhangi bir şeyin samimi olup olmadığını sorgulayarak hiçbir şey söylemedim.

“Ne? Dilini mi yuttun? Güvenli sekse inanmıyor musun?”

Bu çocuk gerçek miydi? “Ne istiyorsun sen?” Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

“Sana söyledim, seninle tanışmak istiyorum. Ben Jack

Carter.” Elini uzattığında baktım, kollarımı karnımın üzerinde sıkıca çaprazlamıştım.

“Kim olduğunu biliyorum.” Umurumda değilmiş gibi davrandım. Yakışıklıydı. Ve çekiciydi. Abaza bir pislikti. *Tanrım, benim neyim var?*

“Demek benim hakkımda bir şeyler duydun, öyle mi Kedicik?”

Dudaklarım, aniden kurşunla dolmuş gibi tiksintiyle seğirdi. “Az önce bana Kedicik *demiş* olamazsın değil mi? Sana striptizci gibi mi görünüyorum?”

Beni baştan aşağı süzdü ve bunu bir kere daha yaptı. “Şey, şimdi sen söyleyince.”

“Sen bir pisliksin.” Yürüyüp uzaklaşmak için onu ittim ama beni tuttu.

Kolumu onun tutuşundan kurtardım. “Bana her dokunuşun elli sente mal oluyor. Bunu bir daha yapma.”

“Ah, demek bir striptizci değil fahişesin, öyle mi?”

“Ah, sen de sadece bir pislik değil bir bok parçasısın,” diye cevap verdim ayaklarımı yere vurup uzaklaşırken.

“Senden hoşlandım,” diye bağırdı arkamdan.

“Demek bir de aptalsın!” Omzumun üstünden ona bir bakış fırlattım. “Bunu tüm o iyi özelliklerinin olduğu listeye eklerim.”

Melissa’yı aramak için eve girmeden önce onun kahkaha attığını duydum. Sonunda Melissa’yı arka bahçede, kırmızı plastik bir bardaktan bir şeyler içerken ve tanımadığım bir grup insanla konuşurken buldum. Fark etmeden önce onun yanında durdum.

“Tanrım Cass, sana ne dedi?” Beni bahçedeki boş bir yere doğru sürükledi.

Yakınlardaki bir masanın üzerinden kendime bir içki aldım ve gözlerimi devirdim. “Hiçbir şey. Tam bir dallama.”

“Sana söylemiştim.” Sırıttı ve omuzlarını silkti. “Tamam, neredeyse şimdiden seni unutmuş. Bak.”

Parmağıyla, açık bir pencerenin önünde yarı çıplak bir sarışının dudaklarına yapışan Jack’i gösterdi. Onun abazalığını toplum içinde göstermesinden duyduğum tiksintiyle başımı iki yana salladım.

“Ve sonra ne olacak? Onunla bir daha asla konuşmayacak mı?” diye sordum onu anlamaya çalışarak.

Melissa bana bakmak için döndü, bebek mavisi gözlerinin ardında merak saklıydı. “Hayır. Konuşacaklar. Demek istediğim, kız ona sinirlenene kadar... Kendisi olduğu için. Ama Jack bir daha asla onunla takılmayacak. Asla iki kere aynı kızla takılmaz.”

“Peki, ya kızlar... Onlar bunu biliyorlar mı?” Şoke olmuşum. *Cidden bu kızlar kendilerini hiç saygı duymuyorlar mı?*

“Biliyorlar.”

“İçler acısı.” Kaşlarımı çattım ve dönüp baktığımda Jack’i, mükemmel küçük yüzüne yapışmış bir gülümseme olan kızı elinden tutarak dışarı çıkardığını gördüm.

Ve bu Jack Carter ile ilk tanışmamdı.

Jack lanet olası Carter.

Beysbol dünyasındaki yeni en büyük olay adayı. Söylenene göre topu saatte yüz kilometre ile yüz elli kilometre arasında bir hızla atabiliyordu. Bu hızlıydı. *Gerçekten hızlıydı.* Özellikle de bir solak için. Ve hızlı olmayı öğrenemezsiniz. Hızlı atma kabiliyetiniz ya vardır ya da yoktur.

Ve belli ki o bu yeteneğe sahipti.
Hem beysbol sahasında, hem de dışında.

İki gün sonra, öğrenci birliği binasına girdim ve Melissa'yı bulmak için gözlerimle bowling alanı ve bar arasındaki alanı taradım. Tek pizza restoranı burada olduğundan kampüsteki herkes toplanmış gibiydi. Söz konusu üniversite ve üniversite öğrencileri olduğunda, anlaşılan pizza herkesin beslenme listesinde yer alıyordu.

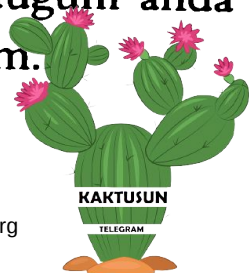
Melissa beni gördü ve bronz kollarını havaya kaldırıp sallamaya başladı. Melissa deli gibi görünüyordu, bu da yüksek sesle kahkaha atmama neden oldu. Ben de ona elimi salladım ve öğrencilerden oluşan kalabalığın arasından onun masasına gitmeden önce bir tepsi ve öğle yemeğimi aldım.

“Kedicik.”

Derinden gelen, tutkulu sesle yüzümdeki gülümseme solarken donup kaldım. İğrenerek sesin sahibine döndüm. “Aslında, ben kedilerden hoşlanmam bile.” Tek kaşımı kaldırdım ve Jack’e ters bir bakış attım.

Beysbol şapkasını takıp koyu renk saçlarını içine tıktırmadan önce parmaklarıyla oynadı. Farkında olmadan parmaklarını şapkanın üzerine dikilmiş okulumuzun baş harflerinin üzerinden geçirirken neredeyse büyülendiğimi hissettim. Koyu mavi tişörtünün, kollarındaki ve omuzlarındaki kasları sıkıca sardığını fark ettim. Bu kadar yakışıklı olmasından nefret ediyordum.

“Kesinlikle bilmiyordum. Ama öğrendiğime sevindim.” Gülümsedi ve gamzelerini gördüğüm anda kalbimin yarısının eridiğine yemin edebilirim.

Kesinlikle mahvoldum.

Beni meraklı gözlerle süzen Melissa'ya doğru yürümeye çalıştım ama kahrolasınca, mükemmel bedeniyle tam önümde duruyordu. Hızla sağa doğru hareket ettim ama önüme geçmek için sola sıçradı. Sola doğru bir adım attığımda o da hızla hareket etti.

“Ne istiyorsun Jack?” dedim ve ses tonumdaki öfke ikimizi de şaşırttı.

“Her zaman bu kadar düşmanca mı davranırsın?” Gamzeleri yeniden ortaya çıkıp bedenime sıcak bastığında gülümsemesi, bana dalga geçtiğini belli etti.

“Sadece senin gibi erkeklere karşı.”

“Peki, söyle bana Kedidik, *benim gibi erkekler* nasılmış?”

“Zamanımı harcamaya değmez.” Tepsimle karnına vurdum ve ağzından *off* diye bir ses çıktığında içeceğimi dökmemeye çalışarak hızla yanından geçtim.

“Yola geleceksin,” diye bağırdı.

“Çok beklersin.”

Hızla masamıza gittim ve yiyecek tepsimi sertçe masaya bıraktım.

“Güzel sahneydi.” Gülmemek için kendisini zorlayan Melissa'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ne?”

“Etrafına bak.” Koluyla etrafımızdaki kalabalığı gösterdi.

Bakışlarımla diğer masaları taradım. Tüm gözler ya benim ya da Jack'in üzerindeydi. *Harika*. En son istediğim şey tüm okulun, benim Jack Carter'ın son zaferi olduğunu düşünmesiydi.

“Her zaman bu kadar iğrenç midir?” Frambuazlı yoğurdumun kapağını açtım.

“Bilmiyorum Cass. Eğer sorduğun buysa, daha önce onun hiç bu şekilde davrandığını görmemiştim.”

“Ne sorduğumu bilmiyorum.” Sinirlenmiş ve rahatsız olmuş bir şekilde Jack’in yüzünü görmek için bakışlarımla etrafı taradım. Bir masada, etrafı saçlarını savuran, onun kaslarını elleyen ve söylediği her iğrenç şeye kahkahalarla gülen hoppa kızlarla çevrilmiş bir şekilde oturuyordu. Ben bakışlarımı çevirmeden önce kısa bir süre için bakışlarımız karşılaştı ve kalbimin biraz daha hızlı atmaya başladığını hissettim.

“Tanrım, ben bu gösteriyi nasıl daha önce görmedim?” diye düşündüm yüksek sesle.

Melissa kıkırdadı. “Gerçekten bilmiyorum. Her gün oluyor.”

“Bu kızların hiç utanması yok. Neredeyse onlar adına ben utanacağım.”

“Onların hepsinin, Jack’in gerçekten âşık olduğu kişi olmak istediğini biliyorsun.” Melissa’nın sesi, dilim pizza-sının üzerindeki kabuğu kaldırırken neredeyse onları anlı-yormuş gibi geliyordu.

“Bu konuda size iyi şanslar kızlar!” Ağızları açık Jack’e bakan kızlara selam veriyor gibi yaptım ve dikkatimi yoğurdumu yemeye verdim.

Arkadan haykırışlar ve beşlik çakma seslerini duyduğumda merak ettim. Jack’in masasına baktığımda, Jack’in boylarında ve vücut yapısında bir çocuğun onun yanına oturduğunu gördüm. “O kim?” diye sordum Melissa’ya merakıma hâkim olamayarak.

“Az önce oturan mı? O Dean... Jack’in erkek kardeşi. Birinci sınıfa gidiyor.”

“Nasıl oluyor da bunu biliyorsun? Tanrım, üniversite takip rehberi gibisin,” diye dalga geçtim.

“Benimle aynı derslerden birine giriyor.”

“Bekle,” dedim bir elimi havaya kaldırırken. “Nasıl bir birinci sınıf öğrencisiyle ortak dersin oluyor?”

“Hâlâ alt sınıflardan almam gereken dersler var ve o da onlardan birini alıyor. Gerçekten tatlı bir çocuk. Jack’e hiç benzemiyor.” Melissa bu son sözlerini yüzünde bir gülümsemeyle, gözleri uzaklara dalmış halde söylemişti.

“Tanrım, ondan hoşlanıyorsun!”

“Hoşlanmıyorum!” diye fısıldadı Melissa savunmacı bir şekilde. “Onu çok az tanıyorum! Sadece onun ağabeyine hiç benzemediğini söylüyorum, o kadar.”

“Tamam, sakın ol. Jack Carter’ın kardeşinden hoşlanmakta bir sorun yok.” Yeniden Dean’e bakıp gülümsemesini hayranlıkla izledim ama aynı zamanda ağabeyine çok yakışan gamzelerin onda olmadığını da fark ettim. “Tatlı çocuk.” Melissa’nın omzunu dürttüm.

“Öyle, değil mi?” Melissa onu uzaktan süzdü.

“En azından sen iyi olanından hoşlanıyorsun.” Gülümседim ve dönüp iki kardeşin kollarını birbirlerine doladığını gördüm.

“Sanki diğerini istermişim gibi! Jack mide bulandırıcı biri.” Melissa parmağını boğazına sokup öğürür gibi sesler çıkardı.

“Bunu söyleyip duruyorsun,” dedim yoğurdumdan bir kaşık daha alırken.

“Yemin ederim Cassie. Sonunda eğer bu pislige âşık olursan, bunu duymak istemiyorum. Sen buraya gelmeden önceki iki yıl boyunca onu izledim. Sana söylüyorum, o tam bir çapkın.” Muzundan bir ısırık almak için sustu.

“Seni duyuyorum. Tamam mı? Jack Carter’dan uzak dur. Onun yanına bile yanaşmayı düşünmediğim için çok zor bir şey olmamalı.”

İkimiz de o an verdiğim sözden tatmin olarak gülümsedik.

İKİ

İletişim ve Sanat Fakültesi binasından çıkar çıkmaz güneş bedenimi ısıttı. Ben, sınıf arkadaşlarımı incelerken, hafif bir esinti yüzüme vuruyordu. Bazıları, derslerine yetişmek için acele ederken, diğerleri güneşli yerleri kapmak için birbirleriyle savaşıyorlardı. Gitar çalan uzun saçlı bir çocuğun yanından geçerken gülümsedim. Her gün aynı ağacın altında çalışıyordu ve onun bir öğrenci mi yoksa sadece geniş bir kampüste olmayı mı sevdiğini merak ettim.

Üniversitenin kitapçısının ve dükkânlarının önünden geçerken önümüzdeki sınavlar için iki cevap kâğıdı almayı aklıma not ettim. Ben içeri girerken insan grupları, öğrenci birliği binasının girişine girip çıkıyordu. Gözlerim hemen Jack ve hayranlarından oluşan hareme takıldı. Daha önce bunu nasıl fark etmediğim düşüncesinden kurtulamıyordum ama artık tek gördüğüm onlardı. Bir grup kız için kaslarını şişirdi ve kızlar onun kollarına dokunduğunda çığlık attılar. Onları havaya kaldırırken, “Bekleyin,” dediğini duydum. O ciyaklayan kızları eğlendirecek şekilde

bu hareketi yavaş çekimde sergilerken tiksinererek kaşlarımı çattım.

“Tam bir ilgi delisi.” Melissa’nın karşısındaki koltuğu kendimi attım.

“O zaman ona ilgi göstermeyi bırak.”

“Sürekli gösteri yaptığı için bunu yapmak biraz zor.” Kollarımı onun her hareketini izleyen kızlardan oluşan topluluğa doğru salladım.

“Selam Melissa.” Derinden gelen bir ses, Jack’i yerden yere vurmamı böldü.

“Ah... Selam Dean,” diye cevap verdi Melissa, yumuşak ve tatlı bir sesle. Kirpiklerimin altından ona hızlıca bir bakış attım ve kendi kendime gülümsedim.

“Sizinle oturmamın bir sakıncası var mı?” Dean bunu sorarken gülümsüyordu ve ela gözleri doğrudan Melissa’nın gözlerine bakıyordu.

“Hayır, yok. Nasıl olsa, kardeşinin masasından daha iyiyiz,” diye dalga geçti Melissa ve onu dirseğiyle dürttü.

Dean, Jack’in olduğu yere göz attı ve başını iki yana salladı. “Bazen sıkıcı geliyor, anlıyorsun değil mi?” Dilim pizzasını masaya koydu ve oturdu.

“Selam, ben Dean.” Masanın üzerinden elini uzattı.

“Ben de Cassie. Melissa’nın oda arkadaşıyım.” Onun elini sıktım.

“Tanıştığımıza-”

“Dean! Burada ne yapıyorsun?” Jack’in ihtiraslı sesi içerde yankılandı ve midemin çalkalandığını hissettim. Bakışlarımı kaldırdığımda onun gözlerini bana diktiğini gördüm, rahatsızlığımın açık ve net bir şekilde belli olduğunu umut ederek dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

“Ah, Kedicik. Bakıyorum küçük kardeşimle tanışmışın.” Jack, elini Dean’in omzuna koyup sıkmadan önce göz kırptı.

“Şükürler olsun ki sana hiç benzemiyor. Ona gerçekten tahammül edebilirim.” Hindili sandviçimden bir ısırık almadan önce başımı yana eğip pis bir şekilde gülümse-dim. Melissa ve Jack’in eğlenerek baktıklarını gördüm ve masanın altından Melissa’ya tekme atmak istedim. Bunu son yaptığımda kaval kemiğinin üzerinde çirkin bir yara izi kalmıştı ve Melissa benimle günlerce konuşmamıştı, bu yüzden kendime hâkim oldum.

“O saldırganlığının birazından kurtulmak için bence bana ihtiyacın var,” diye önerdi Jack seksi bir gülümse-meyle.

Ağzım doluydu ama bunun bana engel olmasına izin vermedim. “Bunun yerine pislik yemeyi tercih ederim.”

“Neredeyse bunu görmek istedim.” Jack kıkırdadığında, tek yanağında bir gamze belirdi.

“Eminim. Git başkasına işkence et,” dedim ve sandviçi-mi ısırmadan önce bakışlarımı ondan uzaklaştırdım.

“Ama sana işkence etmekten hoşlanıyorum.” Sırıttı ve yanımdaki sandalyeye oturmak için hareket etti.

“Ah, hayır!” diye bağırdım ve onun o mükemmel küçük kalçasını koymak üzere olduğu sandalyeye çantamı fırlattım.

“Neden bu kadar sinirlisin Kedicik?”

“Neden bu kadar sinir bozucusun ahmak?” Onun ses tonunu taklit etmiştim.

Jack’in ılık nefesini kulağımda hissettiğimden henüz turşumdan bir ısırık almıştım ve çiğnemeyi bıraktım. “Yola

geleceksin. Göreceksin. Bana sonsuza kadar karşı koyamazsın.

Aniden içimden ağızımdaki yarı çiğnenmiş yiyecekleri onun o küstah suratına tükürme isteği geçti. Bu düşünce kahkaha atımama neden oldu ve kaza eseri ağızımdakilerin küçük bir kısmı nefes boruma kaçtı. Ben boğulmak üzere yutkunmaya çalışırken, o da gülümseyerek uzaklaştı.

“Ağabeyim için üzgünüm. O aslında bir pislik değildir. Dean kardeşini savunurken gülümsüyordu ve başını içtenlikle eğmişti.

Boğazımı temizlemek için öksürdüm ve bir peçete aldım. “Sadece pislik rolü mü yapıyor?”

“Onun gibi bir şey. Onu çok ciddiye alma. Sadece seninle eğleniyor.”

Hafifçe gülümsedim. “Ama ben eğlenmiyorum.

“Ama eğleniyorsun. Ve o da bunu biliyor,” diye ekledi Dean, yüzünde bilgiç bir ifade vardı.

Dean’in bu suçlamasına cevap vermedim, onu haklı... Ya da haksız çıkarmak istemiyordum. Jack yürüyerek yeniden masamıza geldiğinde, sandviçimden büyük bir lokma almıştım. Yeniden ağızım dolu yakalandığım için konuşmıyordum, bu yüzden de sadece gözlerimi kısıp ona kötü kötü baktım.

Elime bir peçete tutuşturdu ve tek kelime söylemeden yürüyerek uzaklaştı. Peçeteyi açmaya başladığımda, üzerinde *sahada 23#*, *kalbinde 1#* ve arkasında siyah kalemle yazılmış bazı numaralar olduğunu gördüm. Hızla peçeteyi buruşturdum ve çantama attım.

“O neydi?” diyen Melissa düşüncelerimi böldü.

Ağızımdakileri yuttum. “Sanırım telefon numarası. Tam olarak bakmadım.”

“Sana telefon numarasını mı verdi?” Dean’in yüzünden kafası karıştığı belli oluyordu.

“Sanırım. Belki de yanıliyorumdur. Daha sonra bakarım.” Aniden, aslında belki de Jack’in telefon numarası olmamasına rağmen, onun numarası olduğunu varsaydığım için utandım.

Melissa, Dean’e döndü. “Yüzündeki o ifade de ne?”

“O telefon numarasını vermez. Ne yaptığını anlamadım.” Jack bakışlarını benim yüzümden çekip, artık birkaç masa ötemizde oturan ağabeyini incelemek için başını çevirdi.

“Bir cep telefonu var, öyle değil mi?” diye sordu Melissa başını sallayarak.

“Evet...?” diye cevap verdi Dean, bunu bir soru gibi söylemişti.

“Sadece diyorum ki arayan numara görünür!” Melissa gözlerini devirdi.

“Onunki özel numara. Ekranda görünmüyor.”

“Gerçekten mi? Bunu kim yapar ki?” Melissa yüzünü buruşturdu.

“Lisedeyken devamlı çaldığı ve mesaj geldiği için telefonunu on beş kere değiştirmek zorunda kalan biri.”

“*On beş kere mi?*” diye sordum, istediğimden daha yüksek bir sesle. Etraftaki birkaç kişi bana merakla baktığı için başımı önüme eğdim.

“Daha fazla da olabilir ama gerçekten delirtici bir durumdu. Kızlar onun numarasını internette paylaşıyorlardı ve sonra mesaj kutusu bir gün içinde doluyordu. Dahası cevap vermediği zaman da hepsi ona ulaşmak için beni arıyorlardı.”

“Vay canına, bu çılgınlık!” Melissa kahkaha attı.

“İşte bu yüzden telefon numarasını sana vermesi garip. O kimseye telefon numarasını vermez.” Dean başını iki yana salladı.

“Şey, dediğim gibi yanılıyor olabilirim,” diye hızla sözümü geri aldım.

Melissa parmağıyla çantamı gösterdi. “O zaman peçeteyi çıkar ve oku.”

İçimdeki sıcaklık boynumdan yukarı yanaklarıma ve aşağı göğsüme doğru yayıldı. “Hayır, teşekkürler. Öğrenci birliği binasının tam ortasındaiken ve o da tam şurada oturuyorken değil. Daha sonra.”

Masadan kalktım, çantamla tepsimi aldım ve Jack ile hayran grubunun yanından soğuk bir şekilde geçtim. Jack koşup beni yakalamak için masadan kalktığında, kızların inler gibi çıkardıkları sesleri duydum.

“Beni aramanı bekliyorum Kedicik.”

“Pek çok şey beklediğinden eminim,” dedim kaba bir şekilde ve yürüyüşünü benim hızıma ayarladığında ona bakmayı reddettim.

“Bu akşamki oyunuma gel!” diye bağırdı ben cam kapıyı açarken.

Dışarı çıkmadan önce ona doğru döndüm. “Sanmıyorum.”

“Atış yaptığımı görmek istemiyor musun?” Tek kaşını kaldırırken ses tonu kibirliydi.

Bir kolumda kapıyı açık tutarken, başımı yana eğdim. “Daha önce atış yaptığını gördüm. Yavaş çekim hem de, hatırladın mı? Sanırım genel olarak anladım.”

Cam kapı yüksek sesle ardımdan kapandı ve ben de ona

ne kadar süre daha karşı koyabileceğimi merak ederek bir sonraki dersimin yapılacağı sınıfa doğru yürüdüm.

★★★

İki odalı evimizin kapısını açtım, sabah yediğimiz pastırmanın kokusu hâlâ havadaydı. Masamızın üzeri, posta ve okul ödevleriyle doluydu ve ben de çantamı bu dağınıklığın üzerine ekledim.

Melissa, L koltuğumuzda oturmuş, koca bir kâse dolusu lor peyniri ve yeşil üzüm yiyerek televizyon izliyordu. Onun garip yiyecek kombinasyonuna gülümsedim ve doğruca mutfığa gidip, buzdolabından bir şişe su ile do-laptan biraz cips aldım.

Bir yudum suyun serin sıvının susuz kalmış bedenimi tazelemesine izin verdim.

“Yani, bu akşam beysbol maçına gidiyoruz,” dedi Melissa ve ağzımdaki suyu halının üzerine püskürtmeme neden oldu.

“Lanet olsun.” Yerdeki pisliği temizlemek için eğilmeden önce kahkaha atıp bir bez aldım. “*Sen* gidiyor olabilirsin, ama ben burada kalıyorum.”

“Cassie bütün okul beysbol maçlarına gidiyor. Bu Teksas eyaletinde yaşayıp ve futbol maçlarına gitmek gibi bir şey.” Aklımın karıştığı açık bir şekilde başımı halıyı temizlemekten kaldırıp ona baktım.

“*Friday Night Lights**, orada mısın? Ah, hiç televizyon izlemiyor musun?”

O konuşmaya devam ederken onun hakkımda yaşadığı hayal kırıklığına güldüm. “Her neyse, herkes gidiyor.

*Friday Night Lights: NBC kanalında yayınlanan beysbol hakkında bir dizi.

Özellikle de Jack atış yapacak olduğu için. Bu gerçekten görülmesi gereken bir şey.”

“Nasıl yani?” diye sordum, duvara yaslanmadan önce ıslak bezi lavaboya fırlatırken.

Melissa gözlerini tavana dikti ve dudaklarını büzdü. Sonra kanepenin ucuna doğru gelerek bana baktı. “Peki, tonlarca yetenek avcısı ilk atış için orada oluyor. Ayrıca tüm yerel gazeteler ve televizyon istasyonundan gelen muhabirler. Bunu görmek zorundasın. Eğer bu hayatta tek bir maça gideceksen Cassie, bu Jack’in atış yaptığı maç olmak zorunda. Artı, o *Tuck* dergisi ya da her neyse onun için de gerçekten havalı fotoğraflar çekebilirsin.”

Okulun yeni stadyumunun ve hayranlarının fotoğrafını çekme fikri kaşlarımı kaldırmama neden oldu. “Adı *Trunk**,” diye düzelttim, üniversitenin öğrenciler tarafından yönetilen dergisinden bahsederek. “Ve biri zaten beysbol takımı haberlerine atandı. Ama gece çekimi yapma üzerinde çalışmam gerekiyor.” Duvardan uzaklaştım ve bu fikri düşünerek fotoğraf makinemin çantasına baktım.

“Ayrıca hareketli çekim üzerinde de çalışabilirsin,” diye ekledi Melissa sinsi bir gülümsemeyle.

Gözlerimi devirdim. “Üç saat önce bu çocuktan nefret ediyordun ve şimdi de en büyük hayranı gibisin. Neler oluyor?”

“*Pardon!*” Bir parmağını havaya kaldırırken sesi neşeliydi. “Jack Carter, erkek olarak berbat ve ne olursa olsun uzak durulması gereken biri. Beysbol oyuncusu Jack Carter ise harika bir oyuncu ve mümkün olan her zaman izlenmesi gereken biri. Aradaki farkı görebiliyor musun?”

*Trunk: Beden, gövde.

Onun bu çılgınca mantığı karşısında kahkaha attım. “Her ikisi de aynı kişi. Gitmeyi kabul etmeden önce bunu ifade etmek istedim.”

Melissa’nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirirken gözleri parladı. “Anlayacaksın. O zaman benimle geliyorsun, değil mi?”

Derin bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım. “Evet. Seninle geleceğim,” diye söz verdim, sesimin hayal kırıklığına uğramış gibi çıkması için elimden geleni yaparak.

O sevinç çığlıkları atarken, içimde oluşan beklenti duygusuna engel olamadım. Jack’i kendi ortamında göreceğim için heyecanlanmak istemiyordum... Ama heyecanlanıyordum.

Yine de asla bunu itiraf etmeyecektim.

ÜÇ

Apartmanımız kampüsten sadece birkaç blok ötedeydi, bu yüzden mümkün olan her yere yürüyerek gidiyorduk. Genel olarak bakılınca, park yeri bulmaya çalışmaktan çok daha kolaydı. Çok fazla araba vardı ve hiçbir zaman yeterli yer olmuyordu. Bir sömestr otopark bedelinin, ilk fotoğraf makinemden fazla olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ailemin arabamı okula getirmeme izin vermeme nedenlerinden biri buydu. Bu nedenle okulda arabasız bir şekilde oturuyordum ve arabam evde sürücüsüz bir şekilde duruyordu.

Her şeyden önce stadyumun ışıkları gözlerimi aldı. Yüksek aydınlatmalar her yöne doğru parlıyor, okulun içten dışarı yanıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Hemen durdum ve diz çökerek fotoğraf makinemin kalın siyah kayışını bileğimden çözdüm. Merceğin kapağını kaldırdım ve kot pantolonumun arka cebine tıktım. Melissa benim fotoğraf çekmeme alışkındı ve yokluğumu çoktan fark edip sabırla beni beklemeye başlamıştı.

Vizörü sağ gözüme dayayıp sol gözümü kapattım, bu sırada saçlarım önüme döküldü. Fotoğraf makinemi yere, ayaklarımın arasına nazıkçe bıraktım ve uzun sarı saçlarımı başımın arkasında topladım. Saçlarımı sıkıca gözlerimin önünden uzaklaştırdığımda merceği bana sadece stadyumun tepesini gösterecek açıya ayarladım, ışıklar ve aydınlanmış gökyüzünü ise odak noktasına aldım. Deklanşör düğmesine basıp zaman içinde giderek daha fazla sevdiğim *klik* sesini duymadan önce, odağı ve poz süresini elle ayarladım. Ekrandaki ön görüntüden tatmin olmuş bir şekilde ayağa kalktım ve Melissa'nın yanına gittim.

“İyi bir çekim miydi?”

Omuz silktim. “Göreceğiz,” dedim mercek kapağını almak için elimi arka cebime soktum.

Hâlâ yeni dijital fotoğraf makinemi kullanmayı öğrenmeye devam ediyordum. Onu satın almak için iki sene boyunca, akrabalarımın yılbaşı ve doğum günlerimde verdiği harçlıkları biriktirmiş, yerel işletmeler ve lise mezuniyetlerinde küçük fotoğrafçılık işlerinde çalışmışım. Genellikle, makinenin ön görüntüleme ekranındaki fotoğrafın harika görüldüğünü düşünüp sonra bilgisayar ekranımda baktığımda bulanık ya da eski haliyle alakası olmadığını görüyordum. Ama öğreniyordum.

Stadyumun girişine yan yana geldik. Melissa bunun görülmeye değer bir olay olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Sıra, alandan otoparka doğru uzuyordu. En sonunda yerimize geçtik ve etrafımızı saran turuncu-koyu mavi denizden büyülenmiş halde mercek kapağını bir kere daha çıkardım. Herkes okulun renklerine bürünmüştü, bazıları ise arkalarında oyuncuların isimleri yazılı olan sahte beys-

bol üniformaları giyyordu. Üzerinde “Carter 23” yazan gömleklere gördüğüm zaman kendi kendime güldüm ve birkaçının fotoğrafını çekme isteğime engel olamadım.

“Cassie, haydi ama! Oturduktan sonra da yapabilirsin bunu!” Melissa biletlerimizin üzerindeki sayılara bakarken acele ediyordu.

Uysal bir şekilde onu izledim. “Öğrencilerin çoğu tribünlerde oturmuyor mu?” Elimle sol tarafı işaret ettim.

“Ne görmeye çalıştığına göre değişir.” Melissa uzun kirpiklerini kırpıştırdı.

“Ah, hayır. Sen ne yaptın?” Melissa beni merdivenlerden aşağıya, sahaya en yakın ön sıraya doğru yönlendirirken dizlerim titremeye başladı.

Melissa gülümseyerek bana dönüp, “İşte geldik,” dedi ve oturup takımın yedek kulübesine baktı.

Ben de başımı çevirdim ve teknik olarak lanet olası yedek kulübesinde olduğumuzu fark ettim. Neredeyse zavallı bir çocuğun içeceğini kucığına dökme pahasına Melissa’ya doğru eğildim. “Üzgünüm,” dedim hızlıca Melissa’nın yanına oturmadan önce. “Ben burada *oturuyorum*.”

“Evet, oturuyorsun. Bunlar bizim yerlerimiz ve tüm biletler satıldı.” Melissa masum bir şekilde gülümsedi ve yanındaki boş koltuğa eliyle hafifçe vurdu.

Kaşlarımı çattım. “En azından yerini benimle değiştir. Yedek kulübesine en yakın oturan kişi olmak istemiyorum.”

“Güzel,” dedi saçlarını savurup kalkmadan önce. Gönlüsüz bir şekilde, kendimi Melissa’nın minik bedeninin ardına saklamaya çalışarak oturdum. “Jack’in burada ol-

duğumu bilmesini istemiyordum. Artık beni görmemesi imkânsız.”

“Bu seninle ilgili değil. Çok fazla düşünüyorsun.” Elini sallayarak söylediklerimi bir kenara attı.

“Haklı olsan iyi olur.” İçimi çekip, ne kadar süre burada kalmak zorunda olduğumu merak ettim. Kimin bana dönüp bakacağından korktuğum için yedek kulübesi tarafına bakmamaya çalışıyordum.

“Seni görmeyecek Cass. Oraya bakabilirsin. Lanet olsun, yedek kulübesinin fotoğrafını bile çekebilirsin. Bunu anlamayacak,” dedi Melissa ciddi bir yüz ifadesiyle.

“Bu nasıl mümkün olabilir ki?” Ona en iyi *yapma* ya bakışını attım.

“Çünkü Jack orada sadece işiyle ilgileniyor. Tribünlere bakmaz. Hem de hiç. Ayrıca hiçbir zaman demek istiyorum. Geçen sene bir kız Jack her vuruş yaptığında bluzunu çıkarıp çığlık çığlığa Jack’in ismini haykırdı. Kızın olduğu yere bakmak için tek kasını bile hareket ettirmedi. Burada seni ateşe versem bile farkına varmayabilir.”

Yüksek sesle kahkaha attım. “Lütfen bu teorini test etme.”

“Etrafına bak Cassie. Bu işin hayatta ciddiye aldığı tek şey olduğundan oldukça eminim.” Melissa arkasına yaslandı ve az önce satıcıdan aldığı kolasını yudumladı.

Gözlerimle kalabalığı taradım ve etrafımızın birinci lig yetenek avcıları gibi görünen insanlarla çevrili olduğunu fark ettim. Her birinin yanında Jack’in atışlarının hızını ölçmek için kendi radarları ve her şeyi yazmak için not defterleri vardı. Üç ayaklı sehpaaların üzerinde duran monitör ve basın kameralarından oluşan bir orman atış nok-

tasının arkasına dizilmişti. Bu şimdiye kadar gördüğüm medya sirkine en yakın olan şeydi. Ve benim de elimde kendi profesyonel boyuttaki fotoğraf makinem olduğu için, bu çılgınlığa uyum sağlamamıza yardımcı oluyordu.

Tezahürat seslerinin yüksekliği yavaşça azalırken sunucunun sesi havayı doldurdu. “Bayanlar baylar, Fullton Sahası’na hoş geldiniz! Milli marşı söylemek için Fullton State Üniversitesi öğrencilerinden, Laura Malloy burada!” Laura gergin bir şekilde gülümseyip gözlerini sıkıca kapattı ve marşın açılış sözlerini kusursuz bir sesle söylemeye başlamadan önce tezahüratlar atmosferi yeniden canlandırdı.

İçgüdüsel bir şekilde fotoğraf makineme uzandım, merceği ayarladım ve onun yüzündeki duygulara odaklanarak birkaç fotoğraf çektim. Laura marşı bitirdiğinde üçüncü alan çizgisinin orada sıralanmış bekleyen oyunculara doğru yürüdü ve umutlu bir şekilde Jack’e gülümsedi. Jack onun farkına varmadığında içimden gizlice sevindim.

“Bu akşam burada tüm biletlerin satıldığı müthiş bir kalabalık var ve hepimiz bunun nedenini biliyoruz! Florida’dan gelen rakiplerimizin karşısında tümseğe geçecek olan Jack Carter’ın ta kendisi!” Sunucu Jack’in ismini adeta özgür dünyanın kurtarıcısıymış, kanser hastalığına çare bulmuş ya da renksiz bir göğün her yerini gökkuşaklarıyla doldurmuş gibi telaffuz etmişti.

Hayır. Sözlerimi geri alıyorum.

Jack’in ismini adeta o bir *kahramanmış* gibi söylemişti.

Ve sanırım bir anlamda öyleydi. Medyanın dikkatini okula çekiyor ve beysbol programının fark edilmesini sağlıyordu. Çekilen bu dikkat okula gelir olarak dönüyordu

ve en iyi potansiyel beysbol oyuncularını bizim okulda oynamak istiyordu. Jack üniversitenin sahip olduğu en iyi pazarlama makinesiydi.

Tüm okul ona tapıyordu. Onun etrafındaki olanlar sadece kampüsteki kızlar değildi, *herkes* onun etrafında olmak istiyordu. Bu akşamdan önce onun popülerliğinin boyutunu fark edememiştim.

“Şimdi *sizin* Fullton State Haydutları sahaya çıkıyor!” Sunucu, devam etmeden önce bir an durdu. “Ve şimdi tümseğe geçen Jack Carterrrrr!” Aynı televizyondaki güreş sunucuları gibi, Jack’in soy ismini uzattı.

Stadyum kulakları sağır eden haykırırlar, bağırırlar, tezahüratlar ve çığlıklarla coştı. Hissettiğim şok yüzümde açıkça okunurken Melissa’ya baktım ve bunları daha önce de yaşamış olduğu için kahkaha attı.

Jack kendine güvenen bir şekilde toprak tümseğe doğru yürüdü, beyaz ve mavi ince çizgili dar pantolonu bedeninin gerekli yerlerini doğru şekilde sarıyordu. Her adım attığında kalçalarındaki kasların pantolonunu gererken, bu forma içinde kalçasının ne kadar iyi görüldüğünü hayranlıkla izledim. Maalesef bedeninin üst kısmı turuncu ve beyaz harflerin olduğu bol koyu mavi tişörtün altında gizlenmişti.

Yüzü farklı, daha odaklanmış görünüyordu. O artık okuldaki şakacı çocuk değildi. O kendine güvenen, ciddi bir beysbol oyuncusuydu.

“Neden gülümsüyorsun?” Melissa’nın sesi zihnimde yaşadığım diyalogu böldü.

Oluştüğünü fark etmediğim gülümsemeyi hemen yüzümden sildim. “Hiçbir şey,” diye cevap verdim sertçe ve utanarak bakışlarımı kaçırdım.

“O formanın içinde bu kadar iyi görünmesi rahatsız edici, öyle değil mi?”

Başımı ona doğru çevirdim. “Gerçekten. Neden bu kadar seksi olmak zorunda ki?”

“Çünkü o bir pislik. Pislikler her zaman seksi olur,” diye hatırlattı Melissa başını sallayarak.

Jack sahada atıcının tümseğinin üzerinde duruyor, pençeli ayakkabısıyla önündeki toprağı tekmeliyordu. Ayak parmaklarını beyaz lastiğin üzerine koydu, eldivenli elini dizine yerleştirdi ve sol eliyle topu kavradı. Gözleri sadece, yirmi metre ötede çömelmiş olan yakalayıcının üzerine odaklanmıştı. Başıyla kısaca onaylayarak arkaya eğildi, bedeni o kadar akıcı ve pürüzsüz bir şekilde hareket ediyordu ki bu hareketi yapmak için yaratılmış gibiydi.

Sol eliyle topu bıraktığında, top o kadar büyük bir hızla fırladı ki beyaz bir bulanıklıktan başka bir şey göremedim. Topun yakalayıcının eldivenin içinde çıkardığı ses o kadar yüksekti ki sahanın arkasında bile yankılandı. Topa vuran oyuncu, vurucu yerinden ayrıldı ve geri gelmeden önce endişeli bir şekilde koçlarına baktı. İki atış daha şimşek hızında gerçekleşti ve böylece Jack gecenin ilk puanını almış oldu.

“Üçüncü vuruş! Dışarıdasın!” diye bağırdı hakem hevesle ve izleyicilerden oluşan kalabalık çılgınca tezahürat yapmaya başladı.

Oyuncuların arkasındaki standın üzerinde kırmızı renkte 150 sayısı belirdi.

“Lanet olsun, bu saatte 150 kilometre anlamına geliyor,” dedim yüksek sesle, ağzım açık bir şekilde.

“Sana onun iyi olduğunu söylemiştim.”

Fotoğraf makinemi, Jack'in ayağı ve aşağı sarkan eldivenini de alarak atış tümseğine odakladım. *Klik*. Sonra merceği, topu kırmızı dikiş yeri görünmeyecek şekilde üç parmağı ile kavrayan eldivensiz sol eline çevirdim. *Klik*. Eldiveni yüzüne doğru kaldırdı ve kahverengi gözlerinden başka yüzündeki tüm hatlar elinin ardında yok oldu. *Klik*. Güçlü vuruşunu yaparken yüzü çarpıldı ama gözleri asla hedeften ayrılmıyordu. *Klik*. Jack şapkasını çıkarıp koluyla alnındaki teri silerken, terli koyu renk saçları ışığın altında parladı. *Klik*.

Devre sona erdiğinde, Jack'in tribüne bir kere bile bakmadan sahadan ayrılıp yedek kulübesine doğru koşmasını izledim. Hemen başında koyu mavi bir kask ve ellerinde iki sopa ile yeniden ortaya çıktı. Omuzlarını esneterek, sopaları bir yel değirmeni gibi savurdu. Ve dizlerini germek için eğildiğinde, parlayan ışıklarla birlikte kızların çığlıkları havayı doldurdu.

“Şaka yapıyor olmalılar.” Etrafta fotoğraf çeken insanlara bakarak başımı iki yana salladım.

“Görölmeye değer,” dedi Melissa kahkaha atarken.

Jack atış noktasının yanından geçip vuruş noktasına ilerlerken tamamen rahattı. Solak olduğundan, sağ elini kullanan vurucuların tamamının arkası dönükken o cepheden görünüyordu. Fotoğraf makinemi kapmak üzereydim ki, sonra yeniden kucağıma koydum. Bir akşam için Jack'in yeterince fotoğrafını çekmişim.

Karşı taraftaki atıcı topu atmak için harekete geçtiğinde, Jack geriye doğru küçük bir adım attı. Topun metal sopaya çarptığında çıkardığı ses kalabalığın tezahüratları arasında hemen kayboldu. Jack kolaylıkla ilk kaleyi geçti ve ikinci

kaleye doğru giderken hızını daha da artırdı. Jack etrafında bir toz bulutuyla alana girerken dış saha oyuncusu topu ikinci ve üçüncü kale arasındaki bölgeye hızla fırlattı.

“Güvende!” diye bağırdı hakem iki kolunu iki yanına açarak.

Jack iki ayağını da tozlu alana bastı, pantolonundaki ve göğsünün üzerindeki tozları silkeledi. Kesinlikle heyecanlanmışım.

Berbatım, berbatım, berbatım.

Yetenek avcılarından birinin diğerine, “O ne kadar sürede ilkinde geldi?” diye sorduğunu duydum. Jack’in başlangıç noktasından ilk kaleye ulaşma süresinden bahsediyordu.

Diğer yetenek avcısı kronometresine baktı. “Dört nokta bir saniyede.” İlk yetenek avcısı başıyla onayladı ve birkaç not daha aldı.

İçimdeki fotoğrafçı daha fazla dayanamadı. Üç uzun adımla ikinci kaleden ayrılırken merceği Jack’in eldivenli ellerine odakladım. *Klik.* Kaskından dolayı gölgelenen koyu renk gözleri onu neredeyse korkutucu gösteriyordu. *Klik.*

“Daha sonra kendine Jack’in fotoğraflarından oluşan bir fotoğraf albümü mü yapacaksın?” Melissa benimle dalga geçerken parmağıyla omzumu dürttü.

“Hareketli fotoğraflar üzerinde çalışmamı söyleyen sendin!” diye fısıldadım neredeyse bağırarak.

“Sadece Jack’in fotoğrafını çek demedim.”

“Lanet olsun.” Hızla mercek kapağını yerine takıp fotoğraf makinesini kapattım ve oyunun sonuna kadar öyle kaldı.

Sonunda ma bittiğinde, Jack dokuz devrenin tamamında vuruş yapmıştı. Ma sekize bir sona ermişti, biz kazanmıştık. Fotoğraf makinemi kaptım ve sahada kutlama yapan takıma bakmadan çantama attım. Koç, Jack'i kenara çekti ve muhabirler, yetenek avcılar ve hayranları tarafından etrafının evrildiğı basın alanına kadar ona eşlik etti.

Jack, sahadaki yerinden gözlerini kaldırıp doğruca benim gözlerime baktı. Bu bakış beni olduğum yere mıhladı ve arkamda yürüyen adamla arpıştım. Jack gülümsedi ve dikkatini yeniden kameralar ile gazetecilere çevirdi.

DÖRT

Ağaçlarla çevrili kampüsün içinden geçip sonunda beni *Trunk*'ın ofisine götürecek beton yolda ilerledim. Görsel iletişim profesörümün ısrarı üzerine öğrenciler tarafından yönetilen ödüllü dergiye katılmıştım. Ana branşım için yazım dersleri almak zorunda olsam da görsel habercilik kısmına odaklanıyordum. Bu konudaki becerimi geliştirmek, hayatı değiştirecek kadar iyi görselleri buna eşlik eden makalelere eklemek için can atıyordum.

Önümdeki tek katlı, tuğla binayı fark ettim. Kampüste-ki tüm yeni binalar kırmızı-beyaz tuğlalarla yapılmışken, eski binalar beyaz alçı sıvasıyla kaplanmıştı. Yeni binaları eskilere uygun şekilde yapmamaları bana hiçbir zaman mantıklı gelmemişti.

Renkli cam kapıyı açmak için çektiğimde içerideki klimanın soğuttuğu hava yüzümü yaladı. Köşeden dönerken, güneş gözlüklerimi başımın üzerine koyarak uzun saçlarımı da arkaya attım.

Gözlerini kısıp bilgisayar ekranına bakan Danielle'ı şa-

şırtmak istemediğinden, “Selam Dani,” dedim içeri girerken.

“Selam Cassie, gel şuna bir bak.” Elini sallayarak bana gelmemi işaret etti ama yüz ifadesi gergindi. Onun sıkıca yapılmış kahverengi atkuyruğunun ve omzunun üzerinden, ekrandaki fotoğrafa baktım. “Bu fotoğrafın daha fazla duygusu olması lazım. Bana istediğim şeyi vermiyor. Neyi kaçırıyorum?”

Dökülmüş su kovalarının önünde, yüzünde hüznü bir ifadeyle duran sekiz yaşındaki bir çocuğun fotoğrafına baktım. “İlk olarak, bence siyah beyaz olmamalı. Bu fotoğrafta, detaylar kayboluyor. Müsaade eder misin?” Elimle oturduğu yeri işaret ettim.

“Lütfen.” Onun yerine geçmem için sıçrayarak yerinden kalktı.

Fotoğraf düzenleme programında fotoğrafı yeniden açtım ve renkleri değiştirdim. “Arkasında asılı olan kirli beze bir bak. Siyah beyazken onu zar zor fark etmiştim. Kovalardaki çatlaklar ve ayaklarının etrafındaki molozları da.” Duraksadım. “Bunların hepsi daha önce görünmüyordu. Bu fotoğrafın renkli olması gerek. Bu fotoğraf renkli olmayı *hak ediyor*.”

Omuzlarımı sıkmadan önce arkamda ellerini çırpı. “Sen lanet bir dehasın. Seni seviyorum.”

Gözlerim ekrana sabitlenmiş bir şekilde gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Peki, nasılsın?” Dani gülümsedi, rahatlarak gözlerinin arasındaki gerginlik de gevşiyordu.

“Dün akşamki maça çektiğim fotoğrafların üzerinde çalışmak için uğradım. Jack Carter hakkındaki proje için kullanmak isteyebileceğini düşündüm.”

“Bana onlardan biri olmadığını söyle...” Dani duraksadı. “*Onlardan işte.*”

“*Nelerden?*” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Kampüste Jack Carter ile ilgili her şeye âşık olan yüzlerce kızdan biri olmadığını.” Gözlerini devirdi ve içini çekti.

Buna kahkahalarla güldüm. “Ah, hayır. O çocuğa dayanamıyorum.”

“Şey, bu bir ilk,” diye itiraf etti kahkaha atarak. “Elimizde Jack’in milyonlarca fotoğrafı var, ama dürüst olmak gerekirse senin çektiğin her şeyi görmeyi çok isterim.

“Teşekkürler Dani.” Biraz daha dik oturdum ve içimde yükselen gururu bastıramayarak gülümsedim.

“Artık bu fotoğraf için kendimi öldürmeme engel olduğuna göre, yemek yemem lazım. Daha sonra görüşürüz ve yeniden teşekkürler.” Çantasını omzuna astı ve bela okuyup atkuyruğunu çantasının askısından kurtarmaya çalıştı.

Bir önceki akşam çektiğim fotoğrafları düzenlemem beklediğimden uzun sürdü ama itiraf etmek zorundayım ki iyiydiler. Aslında, iyinin de ötesindeydiler. Midem guruldadığında, Melissa’nın hâlâ kampüste olup olmadığını merak ettim. Hızlı bir şekilde ona mesaj attığımda, “*Hâlâ buradayım. ÖB’de görüşürüz,*” yazdı.

Ben de fotoğraf makineme hafıza kartımı takıp çantama atmadan önce ona, “*Dersim var ama yoldayım,*” yazdım. Birkaç kızın yanından geçerken parmaklarıyla beni gösterip Jack’in ismini fısıldamalarını fark etmemiş gibi yaptım.

Kampüsün içinde dolambaçlı yoldan gittim, yolun neredeyse ıssız olduğunu gördüğüme memnun oldum. Yürürken başımı iki yana salladım, Jack’in soytarılıklarının

hiç istemediğim halde beni odak noktası haline getirmesinden rahatsız olmuştum.

Ağır cam kapıyı açtığımda, bowling labutlarının birbirine çarpma seslerini duydum. Kimin bowling oynadığını görmek için başımı uzattım ve beraber Dijital Temeller dersi aldığım çocuğu görünce gülümsedim. Flaşlar onun eğlence için oynamadığını anlamamı sağladı, o dersi beraber aldığımız başka bir çocuğun onun fotoğraflarını çekmesini izledim.

Dikkatimi oradan uzaklaştırdım ve kalabalıkta Melissa'nın yüzünü aradım. Ben Dean ile oturdukları yere ulaşmadan önce Melissa gözlerime baktı, başını yana eğdi ve dilini çıkardı. Çantamı masanın üzerine atıp kendimi sandalyeye bıraktım.

“Maçıma gelmeyeceğini sanıyordum?” Jack yanımdaki sandalyeye oturdu, ses tonu kibirliydi.

“Oda arkadaşım gelmezsem beni ateşe vermekle tehdit etti.” Sakin bir sesle konuşurken ona bakmaktan kaçındım ve bedenimi onunkinden uzaklaştırdım.

“Güzel, en azından artık nasıl benimle çıkmanı sağlayacağımı biliyorum.”

“Seninle çıkmayacağım,” diyerek başımı başka tarafa çevirdim.

“O zaman en azından bana telefon numaranı ver?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü vermek istemiyorum.” Etrafındaki diğer kızlara davranış şekillerinden rahatsız olmuş bir halde, nefesimi verdim. Bu beni rahatsız edip duruyordu ki bu iyi bir şeydi, çünkü Jack'e karşı koymama yardımcı oluyordu.
Tanrı yardımcım olsun.

“Ah, haydi ama Kedicik.”

“Bana şöyle demeyi kes!” Masadan kalkıp eşyalarımı topladım. “Daha sonra görüşürüz.” dedim masadakilere, ama dikkatim sadece Melissa’nın üzerindeydi.

Çantamı omzuma attım ve hızla yan kapıların birinden çıktım. Güneş gözlüklerimi gözlerime indirerek, İletişim ve Sanat Binası’na doğru yürümeye başladım.

“Kedicik! Kedicik bekle!”

Dönüp baktığımda Jack’in koşarak beni yakalamaya çalıştığını ve herkesin dikkatinin bize yöneldiğini gördüm.

“Son kez söylüyorum, benim ismim Kedicik değil.” Çantamın sapını omzumda biraz daha yukarı çekerek, adımlarımın hızını artırdım.

“Biliyorum! Ama bana gerçek ismini hiç söylemedin,” dedi nefes nefese.

Hızla içimi çektim. “Cassie.”

“Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum Cassie.” İsmimi tatlı bir şekilde söylemişti ve kahverengi gözleri keyifle bakıyordu. Kızların kendilerini neden onun önüne attığını anlamak zor değildi.

“Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum derdim ama henüz buna karar vermedim.”

Jack kahkaha attı. Gerçek, içten bir kahkahaydı ve ben de aynısını yapmamak için kendime engel olmak zorunda kaldım. “Fikrini değiştirmek konusunda yapabileceğim bir şey var mı?” Eliyle saçlarını karıştırdığında pazusu hafifçe hareket etti.

“Bundan fazlasıyla şüpheliyim.”

“Seni dışarı çıkarmama izin ver Cassie.” Bunu o kadar dürüstçe söylemişti ki neredeyse içten olduğuna inanacaktım.

“Hayır.” Kararlı bir şekilde durdum, sesim ifadesizdi.

“Neden olmasın?”

“Çıktığım insanların hastalık taşımamasından hoşlanırım.”

Cassie’ye bir puan.

Al bakalım Jack Carter.

“Ben de,” diye cevap verdi kendine güvenir bir şekilde ve yanıımızdan geçen bir takım arkadaşını başıyla selam verdi.

Artık kahkaha atma sırası bendeydi. “Kiminle çıktığın konusunda pek seçici olmadığını duydum.”

“Şey, o zaman yanlış duymuşsun.”

“Ah, doğru. Aslında, kimseyle çıkmadığını duydum. Sen takma kirpiklerini sana doğru kırtan her kızla yatıyorsun.”

“Gerçekten sana bu bilgileri veren kaynaklarınla tanışmalıyım.”

Beyaz sıvalı binaya girerken arkamdan geldi. Dersimin olduğu sınıfın kapısına geldiğimde ona doğru döndüm ve her zaman oturduğum yere doğru merdivenleri inmeden önce ona, “Görüşürüz Carter,” dedim.

“Randevumuzda da bu kadar düşmanca mı davranacaksın?” diye bağırdı dolmuş olan sınıfa doğru.

Tüm başlar bana doğru döndü, merak hepsini ele geçirmişti. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve yanaklarıma kızarmamasını emrettim. *Sanki bir işe yararmış gibi.*

Merdivenlerde durdum, dönüp gözlerimi ona diktim. “Kim seninle bir randevuya çıkacağımı söyledi?”

“Beni yalvartma Kedcik.” Sınıf fısıldaşmalar ve şaşkınlık nidalarıyla dolarken, ona rahatsız olmuş bir şekilde

de baktım. “Bu kadar insanın önünde beni yalvartma. Bu utanç verici.”

“Ben seninle çıkarım Jack,” diye bağırdı iri göğüslü ve fazlasıyla makyaj yapmış bir sarışın.

“Mükemmel! İkinizin birlikte harika zaman geçireceğinizden eminim.” Yerime oturdum ve sandalyemde aşağı kayarken, görünmez olma yeteneğimin olmasını diledim.

Ilık bir fısıltı rahatlama girişimimi bölmeden önce, gözlerimi kapatıp bir kaç derin nefes aldım. “Onunla çıkmak istemiyorum Kedicik. Ben seninle çıkmak istiyorum.” Nefesi ensemi ürpertip ensemdeki minik tüylerin karın-calanmasına ve kolumdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

“Ne yapıyorsun sen? Çık buradan,” diye fısıldadım, kararlı duruşum bozulmaya başlamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun sürmesine de şaşırmıştım.

“Bunu düşüneceğine dair söz ver.” Sesi kararlılıkla kısılmıştı, sonra hafifçe omzumu sıktı.

“Sana okulun en büyük oyuncusuyla çıkmayı düşüneceğime dair söz mü vereyim? Ah, tabii, bunu düşüneceğim.” *Cidden mi?*

“Bana söz ver,” diye ısrar etti.

Ya gerçekten samimiydi ya da lanet derecede iyi bir oyuncuydu ve ben de onun oyununa geliyordum. Derin bir nefes aldım, başımı sola çevirdim ve gözlerine ölümcül bir bakışla baktım. “Tamam. Bunu düşüneceğime söz veriyorum. Şimdi gidecek misin?”

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve o muhteşem gamzeleri, ortaya çıkıp o seksi çekicilikleriyle bana

işkence ettiler. Tek kelime daha etmeden ayağa kalktı ve sınıftan çıktı. Sessizlik içinde oturup kalbimin kulaklarımda gümbürdemesinden başka herhangi bir şey duymaya çalıştım.

Acınacak durumdayım.

Ders sona erdiğinde dışarı çıktım ve Jack'in etrafının bir grup kıkırdayan kızla çevrili olduğunu gördüm. Gözleri benimkilerle karşılaştığında gruptan ayrıldı ve beni yakalamak için koştu.

“Hep böyle taciz eder misin?” dedim hemen.

“Sen bundan hoşlanıyorsan bu taciz etmek sayılmaz,” diye dalga geçti. Vücudundaki her mükemmel hücreden kendine güven fişkırıyordu.

Bir yanım o muhteşem yüzüne yumruk atmak istiyor, diğer yanım ise onu öpmek istiyordu. “İddiaya girerim bunu bütün kızlara söylüyorsundur.” Gözlerimi devirdim.

“Bütün kızlara bunu söylemek zorunda kalmıyorum. Bana saçma şeyler için sorun yaratan tek kişi sensin... Mesela nefes almak gibi.”

Gözlerimi devirdim.

Yine.

“Güzel. Sinir bozucu bir nefes alıcısın.”

“Sen de sinir bozucu bir göz deviricisin.”

“Ne?” Yürümeyi bıraktım ve onun kendini beğenmiş yüzüne bakmak için dönerek, bizi izleyen bir grup kızın da durmasına neden oldum.

“Gözlerini o şekilde devirmemelisin. Ebeveynlerin sana bunun senin için zararlı olduğunu söylemedi mi?” Kızlar onun ilgisini çekmek için yanımızdan geçerken, elini cebine soktu. İstesem de istemesem de Jack'in tüm dikkati benim üzerimdeydi.

“Ebeveynlerim pek çok şey söylüyor,” diye cevap verdim savunmacı bir şekilde.

“Ah, şimdi anladım.” Ses tonu limonata kadar tatlıydı. “Babayla olan sorunlar.”

“Herhangi bir kız sana nasıl dayanıyor?” Beni o kadar çok sinirlendirmişti ki onun sırnaşık suratına tokat atmak istiyordum ama rüzgâr saçlarımın arasından eserken orada donup kaldım.

“Gamzeler yüzünden.” Jack bunu ciddi bir ifadeyle söylemişti ve yüzüne büyük bir gülümseme yerleşmeden önce, parmağıyla yanağındaki çukuru gösterdi.

Onun bu şekilde dalga geçmesine daha fazla dayanamadım. “En azından mütevazısın,” dedim bacaklarıma hareket etmelerini emretmeden önce.

“Sadece seni dışarı çıkarmama izin ver. Sadece bir randevu,” diye bağırdı ben uzaklaşırken. “Ve eğer bundan nefret edersen ve korkunç zaman geçirirsek, bir daha asla benimle dışarı çıkmak zorunda kalmayacaksın.”

Yürümeyi bıraktım ve dönüp ona baktım. “Demek bu kadar, öyle mi? Sadece bir randevu ve sonra sonsuza kadar gidecek misin?” Bu fikri değerlendirirken kahkaha attım.

Kızlar aralarında fısıldaşır ve erkekler Jack Carter’ın gerçekten reddedilip reddedilmeyeceğini görmek için beklerken, yine onlara görülecek bir sahne sergilemiş oluyorduk.

“Sadece bir randevu.” Bizi izleyen kalabalığın önünde yüzüme doğru bir parmağını kaldırdı. “Çocuklar bana yardım edin.” Dönüp ağzı açık bizi izleyenlere baktı. “Ona benimle bir kere dışarı çıkmasını söyleyin. Ne zararı olabilir ki?”

İnsanların cesaretlendirici şekilde, “Hadi çık onunla! Sadece bir randevu işte! Yap bunu!” diye bağıldıklarını duydum.

Başımı iki yana salladım ve gözlerimi devirdim. “Tamam. Sadece *bir kez*.” Cevabım üzerine yüksek sesli tezahüratlar başladı. Bu sersemlerin tavırlarına bakarak, az önce bir evlenme teklifini kabul ettiğimi düşünebilirdiniz.

Kendimi nasıl bir şeyin içine sokmuştum?

BEŞ

“Bunu kabul ettiğime inanamıyorum,” dedim yüzüm ellerimin arasındayken.

Melissa yatak odamın zeminine, yanıma oturdu. “Bu kötü bir fikir. Muhtemelen onu arayıp iptal etmelisin.”

Başımı kaldırdım ve derin derin içimi çektim. “O zaman beni asla rahat bırakmaz!”

Melissa başıyla onayladı. “Haklısın. Tanrım, gitmek zorundasın.”

Ayağa kalktım ve yatak odamdaki aynada yüzümü inceledim. “Belki de o kadar kötü olmaz?” diye sordum yüzüme pudra sürerken.

“Belki de olur?” Melissa alt dudağını ısırды ve yüzü düşünceli bir hal aldı.

“Ne düşünüyorsun?”

Melissa fesat bir şekilde gülümsedi. “Eğer randevunuz korkunç geçerse o zaman senden uzaklaşacak, öyle değil mi?”

“Söylediği şey buydu,” diye cevap verdim gönülsüz bir şekilde.

“O zaman tek yapman gereken bunun berbat bir randevu olmasını sağlamak! Bilirsin, *Bir Erkeği On Günde Nasıl Kaybedersin?* filminde kızın yaptıklarını yap!”

Pudrayı bırakıp rimeli alırken, ondan uzaklaşıp bu fikri değerlendirdim.

“Tanrım! Seni küçük şıllık! Onunla iyi bir randevu geçirmek istiyorsun. Onu seviyorsun ve onun on binlerce beysbol oyuncusu bebeğini istiyorsun! Cassie!!”

“Bunları nereden uyduruyorsun?” diye sordum kahkaha atarken.

“Filmlerden. En iyi replikler orada.” Melissa’nın gözleri, yüzündeki kocaman sırıtışa uyacak bir şekilde parlıyordu.

Kapının zili çaldı ve kahkaham boğazımda tikanıp kaldı. *Lanet Olsun*. Bunun için hazır değildim. Araba farına yakalanmış tavşan bakışım Melissa’nın dikkatini çekti. “Gidip onu içeri alacağım ve sen hazır olana kadar onu oyalayacağım.”

İçimi çektim. “Teşekkür ederim.”

Kapının gıcırdayarak açıldığını ve onun arkadaş canlısı sesinin koridorda yankılandığını duyduğumda, gergin bir şekilde titremeye başladım. Titreyen elimle dudak kalemini sıkıca tuttum ve dudak hatlarımı belirledikten sonra üzerine deniz kabuğu rengindeki parlaticımı sürdüm. Bir kere dudaklarımı birbirine bastırıp parlaticının eşit şekilde dağıldığından emin oldum.

Odadan çıkmadan önce aynanın önünde hızlıca yere çömeldim. Düşük belli kotum daha da aşağı inip içimdeki pembe iç çamaşırını fazlasıyla ortaya çıkarmasını izledim. Üzerimdeki siyah bluzu belimin etrafından aşağı doğru

çektim ve yeniden öne eğildim. Kotumun beli hâlâ aşağı doğru iniyordu ama bluzum olduğu yerde duruyordu.

Köşeyi döndüm ve beni gördüğünde Jack'in aniden sustuğunu duydum. "Çok güzel görünüyorsun Kedicik." Sesi gerçek anlamda hırıltı gibi çıkıyordu.

"Buraya kadar, ben gitmiyorum." Kollarımı havaya kaldırdım ve koridora doğru arkamı döndüm.

Buna karşılık kahkaha attığında durdum. "Üzgünüm Cass. Artık sana kedicik demeyeceğim."

"Buna engel olabileceğine emin değilim. Gözlerimi kısıp ona baktım.

"Bir-iki kez ağzımdan kaçabilir ama bunun için gerçekten beni suçlayabilir misin?" Ellerini siyah-beyaz şortunun arka ceplerine soktu ve bana doğru bakarak gür kirpiklerini kırıştırdı.

"Evet. Bana Kedicik deme. Bu sinir bozucu bir şey ve senden nefret etmeme neden oluyor."

"Her zaman bu kadar çok tartışmaya eğilimli midir?" diye sordu Melissa'ya tek gamzesiyle gülümserken.

Melissa mahcup bir şekilde ona gülümsedi. "Genellikle değildir. Sen özel olmalısın."

Aman Tanrım! Sadece iki saniye içinde pelteye dönüştü! Hain!

Melissa'ya şoke olmuş ve dehşete düşmüş bir bakış attım ve Jack'e döndüğümde onun panayırdaki en büyük ödülü kazanmış gibi gülümsediğini gördüm.

"Bana öyle bakma," dedim sıkıştığım dişlerimin arasından.

"Ne?" Jack güçlü, geniş omuzlarını silkti. "Özel olduğumu düşünüyorsun. Bu havalı bir şey."

Bunun üzerine gözlerimi devirmeden edemedim. "Se-

nin özel olduğunu düşündüğüm tek konu özellikle sinir bozucu olman. Tıpkı isilik gibi.”

Hızlıca ofladı. “Haydi ama Kedi... Şey, Cassie. Haydi, gidelim. Seninle tanıştığımıza sevindim Melissa.” Jack, Melissa’nın bir altmışlık bedenini tuttu ve o çılgınca kıkırdanmaya kadar sıktı.

Hain sürtük.

“Sonra görüşürüz Meli.” Başımı iki yana salladım ve dudaklarımla sessizce ona “Sana inanamıyorum!” dedim. Bana el salladı ve öpücük gönderdi.

Jack beni arabasına doğru yönlendirdi. Hangi arabanın ona ait olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için onu izledim. Üzerinde göçükler, çizikler ve sıyrıklar olan eski model beyaz bir Ford Bronco’nun yolcu koltuğunun yanında durdu.

“Bu şeyin sokağa çıkmasının yasal olduğundan emin misin?” diye sordum, devasa tekerleklerle ve üstü açık olmasına bakarken.

Kaşları bir araya geldi. “Korkuyor musun?”

“Kafan mı iyi?” Gözlerimi kısıp ona baktım. “Bekle, uyuşturucu kullanıyor musun? Uyuşturucu kullanan erkeklerle çıkmam.”

Anahtarı çevirdiğinde kilitli değildi artık ve kapı gıcırdayarak açıldı. Sonra elimi tutup elini sıkıca kalçama koyarak nazikçe koltuğa oturmama yardım etti.

“Elini kalçamdan çek Carter,” dedim sertçe.

“Sana yardım ediyordum. Gerçekten.” Ardımdan kapıyı kapatırken, masum gibi görünüyordu. “Korkmadığına emin misin?”

“Korkmuyorum. Sadece bu araba kum tepesine ya da

canavar kamyon yarışına ya da tamirhaneye aitmiş gibi görünüyor.” Aşağı doğru bakıp zemindeki bozuk para büyüklüğündeki deliği fark ettim.

“Sorun tekerlekler mi?” diye sordu içten bir şekilde.

“Çok büyükler.”

“Tıpkı benim-”

“Tanrım!” diye sözünü kestim hızla ve başımı çevirdim.

“Ne?” Kahkaha attı. “*Kalbim* gibi diyecektim. Tekerlekler kalbim kadar büyük.” Vurgulamak için eliyle göğsüne vurdu.

“Yani göğsünde, kalbinin olması gereken yerdeki delik kadar mı demek istedin?” Bu iğneleme ben kendime engel olamadan ağzımdan çıktı.

“Off. Kalpsiz olduğuma karar vermek için en azından akşam yemeğine kadar bekleyebilir miyiz?”

“Eğer ısrar ediyorsan.”

“Ediyorum.” Kahverengi gözlerindeki bakış yumuşadı, direksiyonu kavrayıp anahtarı kontağa soktu ve çevirdi. Motor gürültüyle çalışmaya başladı ve altımda koltuğun titrediğini hissettim. Eski emniyet kemerini bağladım ve Jack’e ürkek bir bakış attım.

“Korkuyorsun,” dedi endişeli bir şekilde.

Karşı çıkararak başımı iki yana salladım. “Ben iyiyim, sadece gidelim.” Elimle yolu gösterdim.

Elini vitesten kaldırdı ve bacağımanın üzerine koydu.

Bunun üzerine irkildim. “Sana dokunmak hakkında ne demiştin?” diye sordum ona yan bir bakış atarak.

“Elli sent demiştin. Endişelenme, hallettim.” Tek gamzesiyle bana gülümsedi. “İyi olduğuna emin misin?”

Arabayı sürmeye başlarken başımla onayladım ve gaza bastığında araba hızla ilerledi.

“Lanet olsun,” dedi ağzının içinde.

“Ne oldu?” Aniden hayatımızdan endişelenmeye başladım. O kocaman tekerleklerin üzerinden devrilecek ve ölecektik.

“Bunu sana yola çıkmadan önce sormayı planlıyordum ama dikkatim dağıldı. Her zaman o kadar girişken davranıyorsun ki bir şeyleri unutmama neden oluyorsun.” Sol kolunu kapıya, başını da eline dayamıştı. Önündeki yola bakarken parmaklarının saçlarının arasına girmesini izledim.

“Peki, bana soracak mısın yoksa tahmin mi edeyim?” Sesimdeki sertliği saklamaya çalıştım ama başaramadım.

Jack bakışlarını yeniden önüne dikmeden önce bana baktı. “Sana et yiyip yemediğini sormak istiyordum.”

Yüzümün şaşkınlıkla buruştuğunu hissettim. “Benim vejetaryen olup olmadığımı mı bilmek istiyorsun?”

Bezgin bir şekilde içini çekti. “Evet.”

“Neden?”

“Çünkü sana bir inek satın almak istiyorum. Sence neden?” Sakin kalmaya çalışıyordu ama yanakları yavaşça tatlı bir şekilde kızarmaya başlamıştı.

“Bilmiyorum. Beni nereye götürüyorsun?”

“Seni şehirdeki en iyi burgercisine götürüyorum ve onların menülerinde vejetaryenler için bir şey yok.”

“Gerçekten mi? Salata vermiyorlar mı?” diye sordum inanmayarak.

“Hayır. Salataları yok.” Bu defa bana bakarken sesinin tonu ciddileşti.

“Et yiyorum,” dedim kahkahalarımı engel olamayarak.

Tek kaşını kaldırdı ve elimin tersiyle omzuna vurmadan

önce beni tereddütle izledi. “O *tür* et değil!” Bakışlarımı çevirmeden önce ofladım. “Vejetaryen değilim! Tanrım, çok sinir bozucusun.”

“Bunu söyleyip duruyorsun ama yine de buradasın.

“Bir seçim hakkım olduğunun farkında değildim.” Fark etmesi için abartılı biçimde gözlerimi devirdim.

“Sana bu konuda ne söylemiştim Kedicik?”

“Şu ‘Kedicik’ meselesinden kaç kere bahsetmem gerekiyor?”

“Şu göz devirme olayından kaç kere bahsetmem gerekiyor? Bu senin için iyi değil ve senin o muhteşem yeşil gözlerine kötü bir şey olduğunu görmeyi hiç istemem.”

Ettiği iltifat havada asılıyken, ona verecek bir cevap vermek için çabaladım. Nefesim kesildi, zihnim onun sesine ve güzel yüzündeki ifadesiden başka hiçbir şeye odaklanamadı.

“Dilini kedi mi yuttu Kedicik?”

“Yemin ederim ki sonraki kırmızı ışıktaki, bu ölüm makinesinden çıkıyorum ve yürüyerek eve gidiyorum.”

Kıkırdadı, eğlendiği oldukça belliydi. “Tamam, duracağım.”

İnanmayı reddederek gözlerimi kısıp ona baktım. Restorana geldiğimizde, o kontağı kapatmadan önce hızla arabadan indim. Mekân eski bir dondurmacıdan restorana çevrilmişti. Yiyecek olarak sundukları birkaç yemek, girişteki duvarın üzerine tebeşirle yazılmıştı. Ve eski bir yazar kasanın üzerindeki kâğıtta el yazısıyla SADECE NAKİT yazıyordu. İçeriği dolduran müşterilerin sayısına baktığımda, zihnim bu kadar zaman nasıl batmadıklarından, tüm müşterilerini nasıl memnun edebildiklerine kaydı.

“Her zaman böyle midir?” diye sordum Jack’e, bu kadar kalabalık olmasından dolayı şaşırarak.

“Selam Jack.” Yanımızdan geçen harika bir esmer kız, geçerken uzanıp Jack’in koluna dokundu.

“Selam Sarah. Bu akşam yoğunsunuz ha?” diye bağırdı, kalabalığın uğultusunda sesini duyurmaya çalışarak.

“Her zaman!” diye cevap verdi kız ve gülümseyip göz kırptı.

Belli. “Buraya sık mı gelirsin?” diye sordum, daha şimdiden rahatsız olmaya başlamıştım.

“Sana söyledim, şehirde en iyi burger yapan yer burası.”

Sarah yeniden ortaya çıktı ve kolunu Jack’in omzuna yasladı. “İstedğin yere otur tatlım. Her zamankinden mi istiyorsun?”

Jack ona cevap vermeden önce bana baktı. “Cass pastırma sever misin? Kızarmış patates?”

Başımla onayladım. “Hı-hı.”

“İki tane olsun lütfen. Teşekkürler Sarah.”

Sarah dikkatini yeniden Jack’e yöneltmeden önce kısa bir süre bana baktı. “Gece yarısı çıkıyorum,” diye fısıldadı kulağına ama benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

“Şu an bir randevudayım,” dedi Jack sert bir şekilde.

“Ah, tabii ki öylesin. Daha sonra görüşürüz o zaman.” Kız yüzü utançtan kızarmış bir şekilde hızla uzaklaştı.

“Bunun için üzgünüm.” Jack elini sıkıca belimin üzerine koydu ve odanın ucundaki küçük bir oturma bölümüne ilerledik. “Ah, neredeyse unutuyordum! Hemen döneceğim.”

Ben ne oluyor demeden sıçrayarak oturduğu yerden kalktı ve koşarak ön kapıdan çıktı. Restoranın geniş pen-

cerelerinden onun arabanın yolcu kapısını açmasını ve torpido gözüne uzanmasını izledim. Jack'in her hareketini izlerken, saçımla oynadım ve saç tutamalarını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Önümde iki bardak su belirdiğinde Sarah'a gülümsedim. Jack yeniden gelip yerine otururken, Sarah bana karşılık vermedi.

"Her şey sırayla," dedi ceketinin cebinden kâğıt bir torba çıkardı. Torbanın içindekilerin hepsini masaya dökerken metalin fiberglasın üzerinde çıkardığı sesi duydum.

Çeyreklikler her yöne dağıldı. Birkaç tanesi masanın üzerinden kayıp benim kucağıma düşerken, bir kısmı da masanın üzerinde kaldı. "Bu da ne şimdi?"

"Her dokunuş için 50 sent, öyle değil mi? Bu bir süre idare etmeye yeter." Kollarını başının arkasında birleştirip arkasına yaslanırken, kendisiyle gurur duyduğu aşık bir şekilde sırıttı.

Yanaklarımdaki sıcaklığın giderek arttığını hissettim. "Çok tatlı," diye itiraf ettim, çeyreklikleri masanın ucunda üst üste dizerken gülümsememek için kendimle mücadele ediyordum.

Jack'e bir puan. Lanet olsun.

Jack cevap vermedi. Sadece orada oturup gülümsüyor, kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

"Bana bu şekilde bakmayı bırak," dedim kızarak.

"Ne şekilde?"

"Ben bir et parçasıymışım ve sen de açmışsın gibi."

Yüksek sesle kahkaha attı ve kaslı kollarından birini oturduğu yerin arkasına atarken koltuğunda yayıldı. Eliyle yüzünü ovuştururken restorana bakındı ve suyunu yudumlarken bakışları yine benim üzerimdeydi. "Sen farklısın."

Dirseklerimi masaya yasladım ve ona doğru eğildim, meraklanmıştım. “Nasıl yani?”

“Başlangıç olarak küstahsın. Biraz sonra ne söyleyeceğini ya da yapacağını asla bilemiyorum.” Çeyrekliklerden birini alıp çevirdi ve masanın üzerinde dönmesini izledi.

“Bu çok üzücü Jack.” Küstahlığının onun dünyasına bu kadar uymamasının beni rahatsız etmesine engel olmıyordum.

“Ve benden etkilenmiyorsun.” *Aman Tanrım...*

“Ah, bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Demek istediğim, sen sadece...” Ellerimi ona doğru salladım. “Çok etkileyicisin.” Bu kelimeleri söylerken gözlerimi alaycı bir şekilde açtım.

“Ciddiyim. Diğer bütün kızlar bana yaklaşabilmek için bağırıp çağırıyor ve benden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışan ilk kız sensin.”

Kahkaha atarak koltukta arkama yaslandım, o akşam geçirilen kaslarımın ilk defa rahatladığını hissettim. “Ne söyleyebilirim ki? Sanırım diğer bütün kızlara benzemiyorum.”

Gülümsemesini gizleyerek başını iki yana salladı. “Peki, anlat bana Cassie, senin hikâyen ne?”

“Ne bilmek istiyorsun?” Bir yudum su aldım ve ona söylemek istediğim gerçeği saklamak için bakışlarımı kaçırdım.

“Neden bu yıldan önce seni hiç görmedim?”

“Geçen iki sene devlet üniversitesine gittim. Kısa süre önce buraya transfer oldum.”

“Ne kadar şanslıyım.” Jack bir yudum daha aldıktan sonra bardağı yerine koydu. “Peki, nereden geliyorsun?”

“Kuzeybatıdan, buradan yaklaşık iki saat uzaklıkta bir

yerden. Tüm hayatım boyunca aynı evde yaşadım. Peki ya sen?”

“Buradan on dakika uzaklıkta bir yerde büyüdüm.”

“Gerçekten mi? Çok yakın. Aklına hiç buradan başka bir yere gitmek geldi mi? Demek istediğim, emnimim beysbol için pek çok okuldan teklif almışsındır.” Gördüğüm şeyi, yeteneğini ve herkesin buna verdiği tepkiyi düşününce gerçekten şaşırmıştım.

Yüz ifadesi yumuşamadan önce hafifçe yüzünü buruşturdu. “Her yerden teklif aldım. USC, UCLA, Teksas, Florida, Georgia, Alabama...”

“Peki, o zaman neden yapmadın?” İlgiyle masaya doğru eğildim.

“Koç Davies için oynamak istedim,” diye açıkladı. “Ama özellikle büyükannemle büyükbabamın yakınlarında kalmak istedim.” Sesi hafifçe kısıldı, gözleri uzaklarda bır yerlere odaklanmıştı.

“Ah.” Şaşkınlıkla arkama yaslandım.

“Beklediğin türde bir cevap değil miydi?”

“Aslında değildi. Demek istediğim çok tatlı bir şey ama bunu anlamıyorum. Neden büyükannen ile büyükbaban?” Onun dürüst olmasını çok istiyordum. Dürüst kelimeler, dürüst düşünceler, dürüst duygular...

“Aslında beni ve Dean’i onlar büyüttü.”

Kardeşinin ismi geçtiğinde gülümsedim. “Ondan hoşlandım.”

“Sana onun hakkında tüyo vermemi ister misin? Onu oldukça iyi tanıyorum.” Jack dalga geçiyor gibiydi ama bu teklifinin altında sert bir tını vardı.

“Hayır teşekkürler. O pek benim tipim değil. Fazla iyi.”

diye ekledim ve yüzündeki endişelerin yok olmasına şahit oldum. “Bu arada her ikiniz de aynı okula nasıl girdiniz?”

“Şartlarımdan biri buydu.”

“Şartlar mı?”

“Evet. Sadece onun da girmesine izin verirlerse bu okula gidecektim.”

Ağzım bir karış açıldı. “Üniversiteye şantaj mı yaptın?”

Parmaklarını salladı. “Hayır. Sadece Dean’ın yaşı uygun olduğunda onun girmesine de izin verirlerse geleceğimi söyledim.”

“Ve bunu kabul ettiler mi?” diye sordum dehşete düşmüş şekilde. “Demek istediğim, ikiniz de burada olduğunuzu göre belli ki etmişler.”

Jack kahkaha attı. “Dean nasıl olsa girerdi ama güvence vermelerini istedim.”

“İlginç.” Elimi saçlarımdan arasından geçirip yerinden çıkmış tutamları yeniden kulağımın arkasına atarken, sessizce bu çocuğun aslında hiç de kötü biri olmayabileceği hissiyle savaşıyordum.

Masanın üzerine eğilerek, bana daha fazla yaklaştı. “İlginç olan ne?”

“Sadece beklediğinden farklı birisin,” diye cevap verdim dolgun dudaklarına odaklanarak.

“Çünkü önyargılısın.” Gülümseyerek arkasına yaslandı.

Ağzımı kapattım ve dudaklarımdan dökülecek kelimelere karşı hazırlıksız bir şekilde gözlerimi kısıtım. “Hayır. Çünkü sen bir domuzsun. Tipik, bencil, zavallı birisin ve kızlara pislik gibi davranıyorsun, ayrıca...”

“Hey!” diye araya girdi, ses tonu alınmış gibiydi. “Kim kızlara pislik gibi davrandığımı söylüyor?”

“Üzgünüm Jack, ama bir dakika becerilirken bir son-
raki dakika unutulmaktan hoşlanan birini tanımıyorum.”

“Bu şekilde söylediğinde çok kalpsizmişim gibi geli-
yor,” diye kabullendi, belli ki kelimelerim canını acıtmıştı.

“Yani, aslında öyle.” Omuz silktim. “Ve neden senden
uzak durmak istediğimi merak mı ediyorsun?”

“Sana da aynı şeyi yapacağımı düşünüyorsun.” Bunu
anlamaya başladığında, gözleri hayretle açıldı.

“Bunu yapmak istediğini sanıyorum.”

“Elbette ki seninle yatmak istiyorum,” diye itiraf etti
utanmadan ve bacaklarımın iç kısmının karıncalandığını
hissettim. “Ama seni unutma kısmını kabul etmiyorum.”

Tedbirli bir şekilde ona baktım, kalbim hızla atıyordu.
“Muhtemelen bunu her kıza söylüyorsundur.”

“Her kıza bunu söylemek zorunda kalmıyorum.”

Onun dürüstlüğünden dolayı taş kesilmiş bir halde,
sessizce oturdum.

“Ne düşünüyorsun?” Jack uzandı ve bir parmağıyla eli-
me dokunarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Seninleyken kendime güvenmiyorum.”

Jack kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Peki,
bunun nedeni ne?”

“Çünkü söylediğin şeyleri gerçekten kastedip etmedi-
ğini anlayamıyorum.”

Kollarını serbest bırakıp yeniden masaya doğru eğildi.
“Kalbin sana ne söylüyor?”

“Kimin umurunda ki? Kalbim tam bir ahmak! Her şeye
inanıyor,” dedim elimi göğsümün üzerine koyarak.

Jack kahkaha attı ama gözleri elime kilitlenip kalmıştı.
“Tamam. O zaman zihnini sana ne söylüyor?”

“Zihnimi her şeyi sorgular ve hiçbir şeye inanmaz.”

“Yani zihnini kanıt, kalbin de güvence istiyor, öyle mi?”
Jack’in kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi.

“Hemen hemen.”

“Bence sen hayatı bin kat zorlaştırıyorsun.” Başını iki elinin arasına aldı.

“İşte bu yüzden bir liste geliştirdim... Kendimi korumak için.”

“Kendini neye karşı korumak için?” diye sordu, uzanıp bir çeyreklik daha alırken.

“Senin gibi erkeklerden.”

Muhabbetimiz masaya konulan tabakların sesiyle kesildi. “İşte buyurun, iki özel Titan ve patates kızartması. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Bence tamam. Ya sen Kedicik?”

Gözlerimi o kadar sert bir şekilde devirdim ki canım acıdı. “Bir çiftlik sosu alabilir miyim lütfen? Teşekkürler.”

Tabağımdaki burgerin boyutunu görünce gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bir futbol takımının tamamını doyurabilecek kadar büyük görünüyordu. Ve tabakta burgerin yanında duran patates kızartması yığını için yirmi patates kullanılmış olmalıydı.

“Lütfen bana bunu gerçekten bitirebileceğini söyleme, olur mu?” Dehşetle Jack’e baktım.

Kahkaha attı. “Bitirebilirim. Ve sen de tabağını bitirsen iyi olur.”

“Tabağı mı bitirmek mi?” İnanmaz bakışlarla tabağı mı işaret ettim.

Burgerini kaldırdı, yüzüne yaklaştırıp dev gibi bir ısırık almadan önce bir kahkaha daha attı. Sarah sosumu getirdiğinde, patatesimi sosa batırıp dikkatle ısırdım. “Vay canına, bunlar harika.

Ağzı yemekle dolu olduğu için zorlukla konuşarak, “Sana söylemiştim,” dedi.

Onun bu kadar tatlı olmasından nefret ediyordum. Ağzı yemekle dolu olmasına rağmen hâlâ rahatsız edici derecede yakışıklı olabiliyordu.

“Tamam, bana şu erkekler için hazırladığın listeden bahset.” Çenesindeki ketçapı silmek için bir peçete aldı.

“Bu konuda ne söylediysem unut.” Ellerimi sallayarak onu geçiştirdim.

“Haydi ama Cass. Bilmek istiyorum.” Jack merakla beni süzdü.

“Tamam,” diye pes ettim. “Ama benimle dalga geçemezsin.”

Her iki yanağında da gamzeler belirdi ve kalbim hızla çarptı. “Geçmeyeceğim. Söz.”

Bu gülümsemeye inanmıyordum ama yine de pes ettim. Derin bir nefes alıp hızla anlattım. “Daha çok kuralardan oluşan bir liste. Bir numaralı kural: Yalan söyleme. İki: Aldatma. Üç: Tutamayacağın sözler verme. Ve dört: Ciddi olmadığın şeyler söyleme.”

“Bu kadar mı?” diye sordu buna inanamayarak.

“Senin için pek anlamı olmayabilir ama benim için her şeyden önemliler.” Onunla listemi paylaştığım için biraz utanarak içimi çektim.

“Seni gücendirmek istemedim Kedicik. Bu sadece... Şey, bunlar bana gayet normal beklentiler gibi geldi.”

“Öyle düşünebilirsin...” diye ona katıldım ve elimdeki çizburger denilen canavardan bir ısırık aldım.

“Ama?”

“Ama erkeklerin çoğu bunu yapamıyor gibi görünüyor. Yalan söylüyorlar. Aldatıyorlar. Ve genel olarak insanların çoğu sözlerini tutamıyor ya da ciddi olmadığı şeyleri söylemeden edemiyorlar.”

“Peki, ya sen?”

Alnımı kırıştırdım. “Ben mi?”

“Sen kendi kurallarını uygulayabiliyor musun?” diye sordu ciddi bir ses tonuyla.

“Hayatımı bu kuralları uygulayarak geçirmeye çalışıyorum. Diğer türlü insanlara zarar verirsin.”

Jack derin bir nefes aldı. “Yani insanlar sana çok fazla yalan mı söylüyor? Lisedeyken bir çocuk kalbini mi kırdı?”

“Daha çok babam söylediği hiçbir şeyi gerçekleştiriyor. Her zaman bana pek çok şey söylüyor ama onları hiçbir zaman gerçekten yapmıyor.” Tereddüt ettim.

“Ne gibi?” Jack öne eğildi, duyduğu merak yüzünden okunuyordu.

“Bilmiyorum, her şey gibi. Bana mezuniyetime geleceğine söz verdi ve sonra gelmedi. Bir yerlere geç kalmayacağını söylüyor, ama her zaman geç kalıyor. Ya da bana bir şeyler alacağını söylüyor ama sonra almıyor. Tutamayacağı sözler veriyor. Her zaman. Ama bunu sadece bana karşı yapmıyor, anlıyor musun? Başka insanlara da bir şeyler söylüyor ve onlar da ona inanıyorlar. Ve kendinden bekleneni yapmadığında, onu hiçbir yerde bulamadığımız için durumu toparlamak hep bana kalıyor.”

Duraksadım, aniden bu itirafları yaptığım için endişelenmiştim. “Bu aptalca mı?”

“Hayır. Baban tam bir pislik gibi görünüyor.” Jack kaşlarını çatı, yüzünü iğrenmiş gibi buruşturmuştu.

Devam etmeden önce onun gözlerine, sonra da dudaklarına baktım. “Hiç kelimelerin ne kadar tatlı ve güzel olabildiğini fark ettin mi? Birinin duymak istediğini düşündüğün şeyleri söylemenin ne kadar kolay olduğunu? Bir kişinin tüm gününü birkaç değersiz kelimeyle etkileyebileceğini?” Yüzündeki hafif gülümseme silindi. “Ama sonra cylemlerinle bu kelimeleri hayata geçirmedğinde, tamamen anlamsız hale geliyorlar. Sadece seslerden ve hecelerden ibaret oluyorlar. Ama aslında hiçbir anlamları olmuyor.” Zihnim hızla çalışırken, gözlerim buğulandı.

Jack masanın üzerinden ellerime doğru uzandı ama dokunmadan önce hızla çekildi. Onun bozuk para yığınınan iki çeyreklik almasını ve masanın üzerinden bana doğru yuvarlamasını izledim. “Neredeyse unuttuyordum.” Ellerini benimkilerin üzerine koymadan önce gülümsedi.

Gülümsememeye çalıştım ama başaramadım. Onun dokunuşuyla ellerimin ısındığını hissettim ve midemin derinlerinde çılgınca kanat çırpın kelekleri sakinleştirmeye çalıştım.

“Babanla ilgili sorunların olduğunu biliyordum.”

Yüzümdeki gülümseme silindi ve hızla ellerimi onun kilerin arasından çektim. “Tam bir pisliksin,” dedim savunmacı bir şekilde, onunla önemli herhangi bir şey paylaştığım için kendimi aptal gibi hissediyordum.

“Eğer bana kaba lakaplar takmayı bırakırsan sana kendimle ilgili kişisel bir şey söyleyeceğim.”

“Bilmek istemiyorum.” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Yüksek sesli bağrışmalar dikkatini çektiğinde ağzındaki lokmayı yuttu. Başını kaldırıp seslerin geldiği tarafa baktı-gımda alçak sesle homurdandı.

“Ne oldu?” diye sordum, sesin kaynağını görmek için etrafıma bakınırken. Gözüme beysbol şapkası takmış iki kaslı çocuk takıldı. “Arkadaşların mı?”

“Pek sayılmaz.”

Yüksek bir *tak* sesi dikkatimi dağıttığında, burgerim-den bir lokma daha almıştım. Oturduğum yerde sıçradım, çünkü çocuklardan birinin masamıza yumruğunu vurarak çeyrekliklerin her yana dağılmasına neden olduğunu fark ettim. Devrilmeden önce içeceğimi yakaladım. Yüzü hafifçe kızarmaya başlayan Jack’e baktım. Yumruğunu sık-mıştı ve eklemleri beyazlıyordu.

“Defol git Jared,” diye tehdit etti, çenesi kasılmış bir şekilde.

“Ayıkken o kadar sert değilsin, öyle mi Jack?”

Jack olacıklardan dolayı özür dilercesine bana baktı. Sonra bakışlarını kaldırıp masamızın etrafına toplanmış, istenmeyen misafirlere baktı. “Bir haftada iki kere canına okunması için yalvarıyorsun, değil mi?”

“Ayağa kalk!” diye meydan okudu Jared.

“Bir randevuda olduğumu görmüyor musun?” Beni işaret etti.

Jared benim olduğum tarafa baktı. “Sanki kızın bir önemi varmış gibi. Sadece pek çok kızdan biri, her zaman söylediğin bu değil midir?”

Jack oturduğu yerden sıçrayarak kalktı ve göğsünü dik-leştirdi. “Onun hakkında böyle konuşma. Ona doğru bir bakış bile atma. Beni duyuyor musun?” Jared’e doğru bir adım attı, yumruklarını iki yanında sıkmıştı.

Jared, Jack'in niyetini fark etti ve sinsice, "O zaman başka zaman," diye önerdi.

"Bundan oldukça şüpheliyim," dedi Jack öfkeyle, boynundaki damarlar şişmişti.

Jared, yürüyüp uzaklaşmadan önce yüzüme doğru eğildi. "En azından güzelsin. Seni de diğerleri gibi çöpe attıktan sonra gel beni bul. Seninle bir kereden fazla yatacağım söz veriyorum."

Jared'in bedeni tam gözümün önünden çekildiğinde cevap vermek üzere ağzımı açmıştım. Jack ona bir yumruk atarak yüksek ve tok bir sesle yere düşmesine neden oldu. Jared tekme atmaya çalıştı ama Jack fazlasıyla hızlıydı, tekme ona ulaşamadan çekildi. Jared kalkmaya çabalıyordu ama Jack onun çenesine yumruk attığında çatırdayan kemiklerin sesi havayı doldurdu.

"Sana," dedi Jack ona bir daha vururken, "...onunla konuşmamamı söyledim." Bir daha vurdu ve Jared'in parlak kırmızı kanı, yerdeki temiz, beyaz döşemeye aktığında nefesimi tuttum.

Bu çılgınca, beklenmeyen olayı algılamaya çalışırken başımı iki yana salladım. "Jack! Jack dursana!" Hızla oturduğum yerden kalktım ve gömleğini çekiştirip durdurması için yalvardım. Jack onun kaburgalarına bir kez daha vurduğunda ben de kendimi onun sırtına attım ve bana vuramayacağı kadar yaklaşarak, "Jack dur!" dedim.

Jack hemen başını kaldırdı. Önce yerde yatan Jared'e baktı, sonra başını kaldırıp ağzı açık izleyen kalabalığa ve en sonunda da bana baktı. Bakışları hüznünlüydü. "Üzgünüm Kedicik."

Bu kelimenin beni sinirlendirmediği ilk seferdi. Onun

ayağa kalkmasına yardım ettim ama bedenim yaşadığım şokla titriyordu.

Garsonumuz Sarah, başını iki yana sallarken hızla yanımıza geldi. “Gitmek zorundasın Jack. Sadece eşyalarını topla ve git.”

“Sarah, Carl’a bu dağınıklık için üzgün olduğumu söyle.” Jack hâlâ öfkeden ve artık muhtemelen utançtan kırmızı olan yüzünü sildi. Elimi tutup beni kapıdan dışarı doğru çekmeden önce çeyreklikleri kâğıt torbaya doldurdu ve masaya iki yirmilik bıraktı.

Arabanın yanına gittiğimizde yolcu kapısını açtı ve sonra sürücü tarafına doğru yürüdü, tüm bu süre boyunca başını iki yana sallıyordu. Onun aldığı her nefeste göğsünün inip kalkmasını izledim. “Üzgünüm Cassie. Beni kışkırtmasına izin vermemeliydim.”

“Bunun sebebi neydi?” diye sordum, kanlı eklemlerine bakarak.

Jack sürücü koltuğuna yerleşti ve gözlerimden kaçınarak pencereden dışarı baktı. “Onun kız arkadaşıyla yattım.”

Bu itirafı göğsümde bir hayal kırıklığının yayılmasına neden olurken, kalbim hızla atmaya başladı. “Yarım da olsa düzgün biri olduğunu ne zaman düşünmeye başlasam, her şeyi mahvedecek bir şey söylüyorsun.”

Direksiyonu sıkıca kavradı ve bana doğru döndü, koyu renk saçları öne düşmüştü. “Bilmiyordum.”

“Bana masal anlatma Jack.”

“Öyle yapmıyorum. Bana yalnız olduğunu söylemişti.”

İstemsiz bir şekilde tuttuğum nefesim dudaklarımın arasından kaçarken, koltuğuma gömüldüm. “Şey, iğrençmiş. O kız.”

Hafifçe gülümsedi. “Evet, öyleydi.”

Motoru çalıştırdığında koltuğumun şiddetle titreştiğini hissettim. Hemen emniyet kemerimi bağladım ve içimden eve giden yolda ölmememiz için dua ettim.

Eve dönüş yolunda sessizce oturduk, radyo fonda çalarken ikimiz de kendi özel düşüncelerimize dalmıştık. Şehrin ışıklarının bir bulanıklık halinde yanımızdan akmasını izlerken, zihnimde akşam olanları yeniden canlandırıyordum. Jack ölüm makinesini evimin önündeki ZİYARETÇİ yazan yerlerden birine park etti ve kontağı kapattı ama hareket etmek için hiçbir çabada bulunmadı.

“Bilirsin,” dedi, “benim babam da pisliğin teki.” Sesi, ılık gece havasını böldü.

Sıkıca tuttuğum kapı kolundaki elimin aşağı inmesine izin verdim. Arkama yaslanmadan önce bedenimi ona doğru çevirdim. “Anlat bana.”

Gözlerime bakmaktan çekiniyordu, devam etmek konusunda gönülsüzdü. Onun bana açıldığı için pişman olup olmadığını merak ettim ama kurtulmasına izin vermeyecektim.

“Lütfen?”

“Dean üç yaşındayken bizi terk etti. Bir sabah işe gitmek için evden çıktı ve bir daha asla geri dönmedi. Annem deli gibi onu aradı. Her hastaneyi, karakolu, oteli aradı ama hiçbir yerde yoktu. Onun gözlerinde büyük bir korku ve çaresizlikle telefon defterinin sayfalarını karıştırdığını hatırlıyorum. Sayfaları çevirmeye ve numaraları tuşlamaya çalışıyordu ama parmakları o kadar kötü titriyordu ki bunu onun yerine ben yapmak zorunda kaldım.” Üzgün bir şekilde içini çekti.

Ona doğru uzanmak istedim ama bunu yapmadım. Dokunmamın, düşüncelerinin akışını böleceğini ve bir daha asla onun bu yönünü göremeyeceğimi düşünüyordum. Ellerimi bacaklarımın altına soktum ve dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

“Babamı tam olarak hatırlamıyorum. Ama annem bizi terk ettiğinde...”

Artık sessiz kalmaya devam edemeyecektim. “Annen de mi sizi terk etti?” Kalbim gerçekten onun adına sancırken, ağzım yaşadığım şokla açıldı.

“Evet. Açık bir şekilde onun bizim çok kötü olduğumuzu, artık buna dayanamayacağını söylediğini hatırlıyorum. İki kötü oğlanı tek başına yetiştiremeyeceğini, bu yüzden de gitmek zorunda olduğunu söyledi.”

“Vay canına. Bunu mu söyledi? Kaç yaşındaydın?” Almışım her nefesin ciğerlerimden sökülüp alındığını hissediyordum.

“Ben sekiz yaşındaydım, Dean ise beş.”

“Jack çok üzgünüm. Bunu hayal bile edemiyorum.” Elimi uzattım ve bacağının üzerine koydum.

Bir an için elime baktı. “Elli sent Kedicik.” Başımı iki yana sallarken hızla elimi geri çektim.

“Sadece şaka yapıyordum Cass. Dinle, kimseye bir şey söyleme, tamam mı? Bu hikâyeyi çok fazla insan bilmiyor ve mümkünse bunu böyle tutmak istiyorum.”

“Elbette. Bu benim hikâyem değil ki anlatayım.” Bana inandığını umarak gülümsedim.

Geçmişini anlatmayı bıraktığını düşündüğüm an Jack devam etti. “Annem kapıdan çıkarken, büyükannem ve büyükbabam evimize gelen yolda arabalarını park ediyor-

lardı. Bağırışları, araba kapılarının çarpılarak kapandığını ve tekerleklerin gıcırdadığını duyduğumu hatırlıyorum. Dean'ın ağlayarak anneme seslendiğini asla unutmayacağım.”

Onun çocukluk kâbusunu anlatıp rahatlamasını izlerken, milyonlarca kilometre ötede gibiydi. “Bundan sonra hatırladığım şey ise büyükannemin gülümseyerek ön kapıdan girmesiydi. Bize üst kata çıkıp eşyalarımızı toplamamızı, böylece geceyi onlarda geçirebileceğimizi söyledi. Aniden etrafta iki küçük erkek çocuk olması onlar için çok zor oldu ama asla şikâyet etmediler. Bir kere bile.” Ensesini kaşıdı.

“O zamandan bu yana anneni hiç gördün mü?”

“Hayır.” Jack bunu sertçe söylemişti.

“Ondan haber aldın mı?” diye sordum ama ne tür bir annenin iki oğlunu bırakıp bir daha asla dönmez merak ediyordum.

“Tek bir kelime bile almadım.”

İnanamayarak başımı iki yana salladım. “Hayal bile edemiyorum. Peki, ne kadar berbat bir çocuktun?” diye sordum gülümseyerek, aslında ciddi değildim.

Jack sürücü koltuğunda arkasına yasladı ve bakışlarını göğe dikti. “Oldukça. Ama Dean öyle değildi. Demek istediğim aslında öyleydi ama sadece beni taklit ediyordu. Annemin gittiği an kötü davranmayı bıraktı. Sanırım mükemmel bir evlat olursa, onun geri geleceğini düşünüyordu. Eğer fazlasıyla iyi olursa, annem eve geri dönecekti.” dedi başını bana doğru çevirirken.

“Peki, ya sen?”

“Çok öfkeliydim. Bizi terk etmesinin tamamen benim

suçum olduğuna inanıyordum. Bu nedenle şöyle düşündüm; eğer asla geri dönmeyecekse, iyi olmanın anlamı neydi ki? Başımı pek çok belaya soktum.”

“Ne tür belalar?”

Jack derin bir nefes aldı. “Çok fazla kavgaya karıştım.” Gözlerimin içine baktı ve omuzlarını silkti. “Sanırım bu durum pek değişmedi.”

Acı bir şekilde gülerken karnı içeri dışa hareket ediyordu ve gözlerimin oraya kaydığını fark ettim.

“Hak etmişti,” diye fısıldadım, ben de koltuğumu geriye yatırırken.

“Etmişti, değil mi?”

Gülümsedim.

“Pek çok kavgaya karıştım. Ve kızlarla da başım çok fazla belaya girdi. Lisedeyken, eğer her partide bir kızla takılırsam ya da bir kavgaya karışırsam, ailemin olmadığı gerçeği hakkında konuşmayacakları felsefesini benimsedim. Sevişmek ve kavga etmek dikkati en fazla dağıtan şeylerdir.”

Kaşlarımı çattım, bu cesur açıklaması karşısında midem biraz çalkalandı.

“Ne?” Başını bana doğru çevirdi, gözleri endişeliydi.

“Sadece hâlâ bu şekilde davranıyorsun, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum. Eski alışkanlıkları bırakmak zordur. Artı, kötü olmak ve işleri berbat etmek konusunda iyiyimdir. Sadece Dean’e sor yeter.”

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Dürüst olmak gerekirse nasıl hissettiğimden de emin değildim. Daha önce ölmeden hem annesini hem de babasını kaybetmiş biriyle tanışmamıştım. Bunu bilerek ya da bunun olmasından bir

şekilde sorumlu olduğumu hissederek yaşamayı hayal bile edemiyordum.

“Beysbol oynamaya ne zaman başladın?”

Jack’in gözleri parladı. “Büyükanнемle büyükbabam onlara taşındığımızda, bizi olabilecek her türlü sportif aktiviteye yazdırdılar. Bunun yardımcı olacağını düşünüyorlardı.” Ağzından küçük bir kıkırdama kaçtı, dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. “Ben hatırlamıyorum ama büyükanнем sezon her kapandığında ağladığımı söyledi.”

Bu sahneyi zihnimde canlandırarak güldüm. “Bu çok tatlı. O zaman bile beysbolu seviyormuşsun.”

Nefesini verdi. “O atıcı tümseğinin üzerinde olmak, bu gerçekten iyi olduğum tek şey. Berbat etmediğim tek şey. Ve sahada olduğumda diğer her şey yok oluyor. Biliyorsun değil mi?” Dönüp bana baktı, gözlerinden onu anlamamı çok istediğini okuyabiliyordum.

Ben gülümseyince devam etti. “Orada olduğumda zihnim berraklaşıyor. Annemle, babamla ya da yaptığım berbat şeylerle ilgili olmuyor. Benimle, topla ve vurucuyla ilgili oluyor. Bu, dünyada kontrolün bende olduğunu hissettiğim tek yer. Sanki etrafımda olan şeyler hakkında söz hakkım var gibi oluyor.”

Bunu yaptığımı fark ettiğimde, başımı sallayarak onu onaylamayı bıraktım. “Fotoğraf çekerken ben de böyle hissediyorum. Mercekten gördüklerim dışında her şey yok oluyor. Ve fotoğraflarımı istediğim şekilde çekiyorum. Nasıl görüneceklerine ben karar veriyorum. İçinde ne olacağına ne olmayacağına. O merceğin ardında, bir şeylerin nasıl görüneceği konusunda tüm kontrol benim elimde oluyor.”

Gülümsediğinde yanaklarındaki gamzeler belirdi. "Anlamışsın."

"Senin bu yönünü seviyorum," dedim içten bir şekilde.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Buna alışma."

Onun bu savunmacı ses tonu üzerine irkildim. "Mükemmel bir anı berbatutumunla mahvetmenin güzel bir yolu."

"Berbatutum mu?" diye dalga geçti.

"Evet. Berbat tutumun." Koltuğumu düzelttim ve kapının koluna doğru uzandım.

"Lanet olsun. Kedicik. Benden nefret etme. Ben bu konuda gerçekten berbatım." Eliyle omzumu kavrayıp kendine doğru çekti.

"Hangi konuda berbatsın?"

"Bu konuda." Parmağı benim ve kendi yüzü arasında hareket etti.

"Ne? Ciddi bir muhabbet etmek mi? Biliyorum, bu gerçekten zor." Gözlerimi devirmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Gerçekten, kızlarla ciddi muhabbetler yapmam," diye mırıldanıyordu gözünüz bir şekilde.

"Bu ciddi anlamda acıacak bir durum Jack."

"Eğer şu ana kadar sana insanlara güvenmek konusunda serret yapabileceğini anlamadıysam," diye açıklanmaya başlıyordu ama ben sözümü kesdim.

"Yapabileceğini biliyorum. Ve buna her türlü halden var. Ama bir verdiğin başımdan geçiyor." Nefes alış verişleri normalleşti ve her de sözümü. "Ez ya da geç herkesten önce, mutlaka seni vermek durumundayım." diye mırıldandı.

Ve “birileri” derken, aslında kendimi kastetmişim.

Lanet olsun.

Bana doğru eğildiğinde nefesinin sıcaklığını yüzümde hissettim. “Biliyorum,” diye mırıldandı, aramızdaki kısa mesafeyi daha da kapatırken.

Yanağımı avcunun içine aldı ve gözlerimin içine baktı. “Seni öpeceğim.” Zihnimde onu durdurma düşünceleri hızla geçerken, göğsümün içinde kalbim hızla atıyordu.

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez,” diye kekeledim, savunma duvarlarım yok oluyordu.

“Bu her şeyi değiştirir.” Dudakları, zayıf karşı çıkmamı bastırırken sesi kendinden çok emindi.

Gözlerimi kapattım ve kendimi onun öpücüğünün sıcaklığında kaybettim. Ben ağzımın içini keşfetmesine izin verirken, tarçın tadındaki dili nazikçe dudaklarımı araladı. Nazikti, dilinin hareketleri yumuşak ve yavaştı. Parmakları kibarca saçımın arkasıyla oynuyor, hafifçe çekiyordu. Elimi kaldırıp yanağına koydum, yanağının hatlarını takip ederek çenesine indirdim ve elimi ensesine yerleştirip onu daha yakınıma çektim.

Dudaklarım çılgınca hareket ediyordu, tüm kontrolümü onun tadında kaybetmişim. Dudaklarımız son bir öpücükle birleştikten sonra geri çekildi.

“Bu her şeyi değiştirir,” diye yineledi, hâlâ eliyle yüzümü kavrarken.

“Kanıtla.”

ALTI

JACK

Bir ay sonra

Kanıtla. O akşam arabamdan hızla çıkıp apartmanının kapısına doğru koşmadan önce söylediği son kelimeydi. O da insanlara güvenmiyordu. Ya da daha açık konuşmak gerekirse, bana güvenmiyordu. Cassie Andrews'un kurtarılmaya ihtiyacı yoktu ama ben yine de onu kurtarmak istiyordum.

Benden, birlikte olduğum tüm kızlardan farklı olduğunu kanıtlamamı istemişti. Belli ki zaten farklı olduğunu anlamamıştı. Ondan benimle çıkmasını istemiştim ve ben *asla* kızlara çıkma teklif etmezdim. Bir partide ya da kulüpte takılmak bir şeydi. Bu kolaydı. Elimde bir bira olduğunda ya da insanlar beni izlerken her şeyi yapabilirdim.

Ama Cassie'ye gün ışığında, ölümüne ayık bir şekilde, etrafta kimse yokken çıkma teklif etmek... Bu daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Benim delice gergin olmama

neden oluyordu. Ona “Kedicik” dedikten sonra yüzünde oluşan tiksiniş ifadeyi gördüğüm an, onun diğer kızlara benzemediğini anlamıştım. Kızların çoğu onlara bu şekilde seslendiğimde fazlasıyla heyecanlanırdı. Oysa Cassie öyle değildi. O çeneme bir yumruk atmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Ve o andan beri onu öpmek istiyordum.

Cassie’ye-ciddi-olduğunu-kanıtla ajandamdaki ilk gündemim, normalde bana hayran olan kızlarla çevrili masamda oturmak yerine, öğrenci birliğinde onunla birlikte oturmayı içeriyordu. Ona herkesin içinde öncelikli olarak dikkatimi vermenin niyetimi belli edeceğini fark etmiştim. Takım arkadaşlarım ellerine geçen her şansa benimle dalga geçtikleri için ilk bir ay boyunca duyduğum fısıltılar ve yorumlar acımasızdı. Kampüste yaşı otuzun altındaki tüm kadınların bıkip usanmadan bana yaklaşılmaya çalışmasından bahsetmiyorum bile.

Kadınları geri çevirmenin ne kadar usandırıcı olduğunu hiç fark etmemiştim. Onlarla takılıp, buraya kadar demek bir şeydi ama sahalardan tamamen çekilmek ise daha önce hiç baş etmek zorunda kalmadığım farklı bir şeydi. Basitçe söylemem gerekirse, kızlar reddedilmekten hoşlanmıyorlardı ve özellikle de bu başka bir kız yüzünden oluyorsa.

Ama kimse benim yerimde olmanın nasıl olduğunu bilmiyordu. En sonunda beni etkilemeye çalışmayan bir kızla tanışmıştım. Benim bir sporcu olarak ne yaptığım umurunda değildi; bir insan olarak ne yaptığım ile ilgileniyordu. Bu ilişkiye dört elle sarılıyor, iki kolumla da Cassie’ye tutunuyordum.

Listemin iki numarasında, onunla okul dışında müm-

kün olduğunca fazla zaman geçirmek vardı. Düzenli olarak Melissa ile yaşadıkları daireye gidiyordum ve Cassie ile birlikte öpüşüp koklaşmak konusunda uzman olmuştuk.

Bir kızı sadece öperek saatler geçirebileceğinizi hiç bilmiyordum. Bundan habersizdim, çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Geçen ay içinde, öpüşmenin ne kadar erotik olabileceğini öğrenmiştim. Pek çok gece onun evinden cinsel açıdan tatmin olmamış, ama duygusal olarak tamamen tatmin olmuş şekilde ayrıldım.

Lanet olası bir kız gibi konuşuyorum. Bir bira içmek ve bir şeyleri yumruklamak istiyorum.

Böyle daha iyi.

Tepsimin üzerinde bir orduyu doyuracak kadar yiyecek, öğrenci birliğinde nefes nefese olan bir grup kızın yanından geçip Cassie'ye doğru ilerledim. Kızların kardeşlik topluluğundan Andrea isimli bir kız elini kolumun üzerine koyarak beni durdurdu. Ondan uzaklaşırken, kaşlarımı çatıp eline baktım. "Ne?" diye sordum sert bir şekilde, dudaklarından çıkmak üzere olan şey her neyse ilgilenmiyordum.

"Kızların kardeşlik partisi yaklaşıyor Jack." Duraksadı, kirpiklerini komik denilecek bir hızla kırpıstırıyordu. "Ve senin benimle birlikte gelebileceğini düşünüyordum?"

"Hayır." Yüzündeki kocaman gülümseme silindi.

"Neden? O kız yüzünden mi?" Küçümseyerek Cassie'nin olduğu yere baktı.

"Seni ilgilendirmez Andrea. Ve eğer bir daha kız arkadaşımın bu şekilde bahsedersen, sana biraz saygı öğretecek birini bulacağım."

Fazlasıyla gücenmiş bir şekilde ofladı ve ben de yürü-

yüip uzaklaşırken Melissa'nın bana bakarak kahkaha attığını gördüm.

“Siz kızlar farklı bir cinssiniz.” Tepsimi Cassie'nin karşısına doğru iterken, buna inanamayarak başımı iki yana salladım.

Etrafımızda fısıldaşan ve bize bakan kızlara baktı. “Bir de bana sor.”

“Bir ay oldu kızlar. Bunu atlatmanızın zamanı geldi de geçiyor.” Melissa elini yukarı doğru sallarken sesini iyice yükseltti.

“Seni ilgi odağı haline getirdiğim için üzgünüm Kediciik.” Ona bu şekilde seslenmemden nefret ettiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Bundan hoşlanıyordum. Kolumu onun omzuna atarak kendime doğru çektim ve başparmağımla yumuşak tenini okşadım. Sırtıma doğru düşen saçları enseme gıdıkladığında, sonsuza kadar ona sarılabilmeyi diledim. Onu bırakmadan önce başının üzerini öptüm, gülümsediğinde yeşil gözleri yarımay şeklini aldı.

“Sanırım bu durumun vazgeçilmez bir parçası.” Cassie yanakları pembeleşmiş bir şekilde bana baktı.

“Jack kahrolası Carter'ın kız arkadaşı olma durumunun,” diye ekledi Melissa kahkaha atarak.

“Bu konuda yanımda olduğuna sevindim Melis.” Gü-lümsedim, onun tavrı beni cesaretlendirmişti.

“Jack hâlâ pisliğin tekisin ama sana ısınmaya başladım. Ve Cassie'nin canını yakarsan senin atış yaptığın kolunu kırarım. Kapiş?”

Cassie'nin ufak tefek en yakın arkadaşının suyuna gitmek için, “Kapiş!” diye cevap verdim.

Kız arkadaşına yaklaştım, şampuanının kokusu tüm duyularımı dolduruyordu. “Seni asla bilerek incitmeyeceğimi biliyorsun.”

Cassie hemen yüzünü bana çevirdi, kaşları bir araya gelmişti. “Bu pek de güven verici değil. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Sadece gerçekçi oluyorum. Sana tutamayacağım sözler vermek istemiyorum,” diye ekledim listesindeki üç numaralı kurala atıfta bulunarak.

“Yani, benim canımı acıtmayacağının sözünü veremiyor musun?” Ses tonu rahatsız olmuş gibiydi ve o anda söylediğim sözleri geri alabilmeyi diledim.

“Cass seni asla üzmemek istemiyorum ama sana hiçbir zaman işleri berbat etmeyeceğime ya da seni sinirlendirmeyeceğime dair söz veremem.” Zihnimden geçen düşüncelerin ağzımdan doğru çıkmasını sağlamaya çalışarak duraksadım.

“O, insanları sinirlendirmek konusunda iyidir. Doğru değil mi abi?” Bakışlarımı kaldırdığımda Dean’ın bana sırtıttığını gördüm ve yanıma otururken ona isteksizce vurdum.

“Bu sadece dedikodu.” Gülümseyerek başımla onayladım.

“Artı, eğer seni uzaklaştırırsa o zaman onu terk eden sen olmayacaksın. Senin terk etmene neden olan o olmuş olacaktır,” diye ekledi Dean savunmacı bir şekilde.

Küçük erkek kardeşime, herkesin ortasında bu kadar açık konuştuğu için gözlerimi dikip baktım. Yakında bizi duyacak kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma baktım.

“Hiçbir yere gitmeyi planlamıyorum. Cassie elini elimin üzerine koydu ve sıktı. “Bu yüzden beni buna zorlama.

Verdiği güvenle oluşan rahatlama duygusu bedenimde yayıldı. Hayatımın uzun bir kısmını hiçbir kızın ‘gerçek ben’le birlikte olmak istemediğine inanarak geçirmiştım ve kimseye yanıldığımı kanıtlama şansı vermemiştim. Eğer annem bile yanımda kalacak kadar beni çok sevmeydiyse, başka biri bunu nasıl yapacaktı ki?

Melissa kaşlarını çatarak, “Tanrım, hayatımda siz ikiniz kadar kendilerini seven birini kaybetmekten bu kadar korkan bir ikili görmedim,” diye yorumda bulundu.

Buna karşı çıkmak için ağzımı açmaya yeltendiysem de Melissa sözlerine başını iki yana sallayarak devam etti. “Ve bunu reddetmeye çalışmayın bile. İkiniz de aptal ebeveynleriniz yüzünden berbat durumdasınız. Cassie...” Elini kaldırıp Cassie’yi işaret etti. “O babasının söylediği yalanlar ve en basit şeyleri bile yapmamasından dolayı, tüm hayatı boyunca hayal kırıklığına uğradı ve yüz üstü bırakıldı.”

Melissa eliyle beni işaret etti. “Ve sen, annen size *kötü çocuklar* olduğunuzdan dolayı bunun sizin suçunuz olduğunu söyleyerek sizi terk etti. Kimsenin yanında kalmayacağına ve sonunda insanların seni terk edeceğine inanmışsın. Ayrıca çarpık zihninde, bunu muhtemelen hak ettiğini düşünüyorsun.”

Bir gece geç vakitte onların dairesinde otururken Melissa üzücü hikâyemi zorla ağzımdan almıştı. Cassie sözünü tutmuş ve en yakın arkadaşına bunu anlatmamıştı, bu nedenle Melissa’yı bilgilendirmek bana kalmıştı. *Lanet olsun, o sırada çok iyi bir fikir gibi görünüyordu.*

Melissa hızla bir nefes aldı ve sonra nihai düşüncesini söyledi. “İkiniz de yalnızken o kadar berbat durumdasınız ki bir araya geldiğinizde mükemmel bir karmaşa oluştuyorsunuz.”

Onun bu söylediklerini sindirirken tüm masa sessizliğe büründü. Karşı çıkmayı düşündüm ama onun yanıltığından emin değildim.

“Bu ilgi çekici bir benzetmeydi. Benim berbat bir halde olduğumu söylediğin için teşekkür ederim.” Cassie’nin sesi sertti, belli ki duyguları incinmişti.

Cassie’nin çenesini tutup yüzünü bana çevirmeden önce, Melissa’ya sert bir bakış fırlattım. “Ne zaman istersen seninle birlikte mükemmel karmaşanın bir parçası olurum.”

Cassie hızla gözünü sildi ve başını omzuma yasladı. Derin bir şekilde içini çekti. “Melissa berbat ailelere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Onunkiler mükemmeller. Bunu anlayamıyor.”

“Hey! Aile piyangosunu kazanmış olmanın suçlusu ben değilim.” Melissa, Cassie’ye baktı. “Artı, ikimiz de benim sizin kadar güçlü olmadığımızı biliyoruz. Şimdiye kadar çoktan sinir krizi geçirirdim. Babanın sana yaşattıklarının hiçbirisiyle baş edemezdim.”

Cassie hafifçe güldüğünde göğsümdeki ve sırtımdaki gerginliğin gevşedi, bedeni benimkinin üzerinde hafifçe sarsıldı. O anda onun duygularının benimkileri etkilediğini fark ettim. Ben etrafında olduğum sürece kimsenin onu incitmesine izin vermeyecektim. Ve eğer bunu yaparlarsa, kesinlikle bunun hesabını vermelerini sağlayacaktım.

“Bu güçlü olduğum için mi yoksa duygularımı kapat-

mak konusunda çok iyi bir hale geldiğim için mi olduğundan emin değilim,” dedi Cassie yumuşak bir sesle.

“Kesinlikle ikisi de.” Melissa bana doğru döndü. “Ve Jack, hayatımda duygularını onun kadar kapatabilen birini görmedim.” Başını Cass’e doğru eğdi. “Eğer onu fazla zorlarsan, bir lamba gibi kendini kapatabilir. Bu korkutucu bir şey.”

“Gerçekten mi? Bu etkileyici,” diye dalga geçtim Cass’in yanağını parmağımla okşarken.

“Eğer sana bunu yaparsa bu şekilde hissetmeyeceksin. Bana güven.” Melissa’nın yüzü korkutucu derecede ciddi görünüyordu.

“Şey, umarım hiçbir zaman bunu görmem.”

“Eğer bunu yapmasaydım hayatta kalmayı asla başaramazdım.” Kendisini savunurken Cassie’nin yüzü oldukça ciddiydi.

“Anlıyorum Kedicik. Yine de etkileyici.” O başını kaldırıp bana bakarken gülümsedim.

“Peki, Teksas’a gitmek için ne zaman yola çıkıyorsun abi?” Dean’in sorusu konuyu değiştirdi ve gerginliği de yok etti. Tanrı, küçük kardeşlerden, özellikle de ağızları çizburgerle doluyken konuşabilenlerden razı olsun.

“Perşembe sabahı uçuyoruz. Neden?”

“Sadece merak ettim.”

Cassie dik bir şekilde oturdu ve bana doğru döndü. “Oradayken ne yapacaksın? Yani nasıl olacak? Pratik mi yapıyorsunuz? Aileleriniz de sizinle gidiyor mu?”

Cassie’nin her zaman, her şey hakkında soracak milyonlarca sorusu oluyordu ama bu beni heyecanlandırıyordu. Lanet derecede sorgulayıcı ve akıllıydı. “Şey, maçla-

rımız başlamadan bir gün önce uçuyoruz. Takım olarak idman yapıyoruz, egzersiz yapıyoruz ve akşam yemeği yiyoruz. Ailelerimizden bazıları geliyor ama çoğu gelmiyor.”

“Herkesin kendine ait odası oluyor mu?” diye sordu Cass, sesi yarı etkilenmiş yarı şaşırılmış gibi çıkıyordu.

“Hayır.” Kahkaha attım. “Odaları paylaşıyoruz.”

“Odada kaldığınızı falan kontrol ediyorlar mı?”

Başımınla onayladım ve Melissa’nın dirseklerini sıkıca masaya yaslayıp söylenilen her kelimeyi dinlediğini fark ettim. “Ediyorlar. Genellikle Koç geliyor ve herkesin saat ondan önce odasında olmasını sağlıyor.”

Cass’ın yüzü yumuşadı. “Başka kurallar var mı?”

Dudaklarımın hafifçe kıvrıldığını hissettim. “Kızlar ve içki yok,” dedim kıkırdarak.

Cass omzuma vurdu. “Eminim bu kurallar hiç bozulmuyordur, ha?”

“Hayır. Yoldayken tamamen birer melek oluyoruz.” Bakışlarım Melissa ve Cassie arasında gidip geldikten sonra, sessizce bana karşı çıkması konusunda meydan okuyarak Dean’e baktım.

Dean içten bir şekilde kahkaha attı. “Melekmiş, hadi oradan.”

“Hayır, bekle!” Cassie’nin sesi kahkahaların arasından duyuldu. “Siz erkekler odalarınıza gizlice kızları mı sokuyorsunuz? Rastgele yabancılar gibi?”

Bakışlarıyla gözlerimi deldiğini hissediyordum. Gerçeği istiyordu ve ben de ona yalan söylemek istemiyordum. “Evet.”

Tek kelimelik cevabım karşısında gözlerini devirdi.

“Kedicik. Gözler.”

“Tam bir domuzsun.” Tiksintiyle başını iki yana salladı.

“Bu yeni bir haber değil! Ama ben değişmiş bir adamım Kedicik. Yemin ederim.” Parmaklarımla onun çenesini tuttum ve bana inanması için yalvarırcasına baktım.

“Bunu göreceğiz.” Cass gözlerini dikip bakışlarıma karşılık verdi, yüzündeki yapmacık gülümseme buna inanmadığının kanıtıydı.

“Bahse girmek ister misin?” diye sordum, gergin havayı yumuşatmak için can atıyordum.

Bu önerim üzerine Cassie yüzünü buruşturdu. “Lütfen bana sadık kalmak için bir iddiaya ihtiyacın olmadığını söyle.”

Benden uzaklaşırken bedeninin gerildiğini hissettim. Bir komik yorumla, onun tüm beden dilini değiştirmiştim. Kalbinin etrafında yıkılmış olduğum tuğlaları yeniden ördüğünü hissedebiliyordum. Onları teker teker ait olduklarını hissettiği yerlerine betonla yerleştiriyordu.

Uzakta olduğum bu zamanlar, ilişkimizdeki ilk gerçek sınav olacaktı. Bana güvenmek konusunda emin değildi. Onu suçlamıyordum ama yanıldığını kanıtlayacağımdan lanet derecede emindim.

YEDİ

CASSIE

Jack'in gelmesini beklerken, mutfakta gergin bir şekilde volta atıyordum.

"Neden yürüyüp duruyorsun? Senin neyin var?" Melissa bakışlarını ders kitabından kaldırıp bana baktı.

"Bilmiyorum. Sadece çok korkuyorum," diye itiraf ettim su bardağımdan bir yudum alırken.

"Ne hakkında? Gerçekten Cass, o çılgın randevunuzun ardından çocuğun bir kıza dokunduğunu bile görmedim." Melissa bakışlarımı yakalamaya çalışırken, kaşları havaya kalkmıştı.

Başımı iki yana salladım ve mutfağın zeminini aşındırmaya devam ettim. "Sorun o değil."

"O zaman sorun ne?" Melissa kitabının arasına kurşun kalemını koyup kitabı kapatırken daha dik oturdu.

Yürümeyi bıraktım, bir yudum su daha aldım ve zorla yuttum. "Sadece yarın onu otobüse neden Dean'in götü-

remeyeceğini anlamıyorum. Neden bunu benim yapmamı istiyor? Ve ölüm makinesini neden bana bırakıyor?”

Melissa derin bir şekilde içini çekti. “Tanrım Cassie. Çocuk senin için güzel bir şey yapamaz mı?”

“Bunun neresi güzel?”

“En son bıraktığımda dahi kız, arabayı evinde bırakmıştın.” Aptallığıma inanamaz bir şekilde başını iki yana sallarken sırttı.

“Yani?”

“Yani, sana kendi arabasını bırakıyor. Bu hoş bir davranış.”

“Sanırım.” Haklı olduğu bir nokta vardı ama savunma duvarlarım hâlâ yerindeydi. “Peki neden burada kalıyor?”

Melissa başını arkaya yaslarken, ağzı bir karış açıldı. “Tam bir aptalım,” diye itiraf etti avcunu alnına bastırmadan önce. “Bu sizin Jack ile birlikte geçireceğiniz ilk gece. Geceyi onunla geçirmeye korkuyorsun. Konu bununla ilgili.”

Midem onun kelimeleriyle birlikte altüst olmuştu. Siyah beyaz döşenmiş mutfak tezgâhına baktım, şekiller koyu ve açık tonlardan oluşmuş bir girdap haline gelene kadar gözlerimi odakladım.

“Dünyadan Cassie’ye, alo?” Melissa parmaklarını bana doğru şaklattığında ona baktım.

“Korkmuyorum.” Aptal sesim hafifçe titriyordu. “Ben sadece... Hazır değilim.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü bir kere bedenini bir erkeğe verdiğinde, bunu geri almanın yolu yoktur. Bunu yaptığında, bu sahip olduğundan bile haberin olmayan hisleri, duyguları ve hassas

noktalarını açığa çıkarır. Ona kalbimi vermeye hazır değilim. Ya kalbimi kırarsa?”

“Ya kırmazsa?” diye karşılık verdi.

Kapının hafifçe çalınması ikimizi de şaşırttı ama Melissa kendini benden çabuk topladı. “İçeri gel,” diye seslendi.

Kapı savrularak açıldı ve bir elinde beysbol çantası diğerinde seyahat çantasıyla Jack içeri girdi. Onun beysbol çantasını kapının yanına bırakıp büyük boy çantasıyla benim odama girip gözden kaybolmasını izledim. Jack odaya gelmeden önce gözlerimi açıp Melissa’ya baktım. Melissa hemen kahkahasını bastırdı.

“Selam Kedicik.” Dudaklarını boynuma dokundurduğunda, dizlerimin titremeye başladığını hissettim.

Zorla endişeli bir şekilde gülümsedim. “Aç mısınız?”

“Açlıktan ölüyorum,” diye cevap verdi dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce.

Dudaklarımı aralayıp kendini onun dudaklarında kaybederken, zihnimin içindeki tüm düşünceler birbirine karıştı. Nefesi ve dokunuşu beni tüketirken, ılık tarçın kokusu tüm duyularımı tamamen sarmaladı. Buna ne kadar karşı koymaya çalışırsam çalışayım, Jack Carter her zaman beni pelteye çeviriyordu.

Savunma duvarlarının işi bu kadarmış Cassie. Onları öpüp vedalaşabilirsin.

Jack uzaklaştığında, bir elimi tezgâha yaslayarak titreyen bedenimi doğrultmaya çalıştım. Bacaklarımdan beni taşıyabileceklerinden emin olunca, buzdolabına doğru yürüyüp kapıyı açtım. Her raf ve bölmeyi taradım.

“Seçeneklerin ızgara peynir, peynirli makarna ya da qu-

esadilla*,” dedim seçeneklerin azlığından utanmış bir şekilde.

“Sadece bir tanesini mi seçebilirim?” diye dalga geçti Jack. “Ya hepsini birden istersem?”

“O zaman bunları yapabilirsin.” Bir kolumla buzdolabının kapısını açık tutarken, sııttım. “Jack bana ne istediğini söyle!”

“Aslında hepsini birden istiyorum. Bu kötü bir şey mi? Yardım ederim.” Benim vereceğim tepkiye hazırlanırken yüzünü buruşturdu.

Kahkahama engel olamadım. “Tamam. Sen peynirli makarnayı yap ve ben de geri kalanını yaparım. Anlaştık mı?”

Onun bronz yanaklarından gerginliğin yok olmasını ve o karşı konulmaz gamzelerin çıkmasını izledim. “Anlaştık!”

“İkinize bir bakın. Evli yaşlı bir çift gibi mutfakta yemek pişiriyorsunuz,” diye yorumda bulundu Melissa güvenli bir uzaklıktan.

Aniden gözlerimden oklar fırlatabilmeyi dileyerek dönüp ona baktım. “Evli yaşlı bir çift mi, hadi canım! Henüz onun yolculuğa çıkmasını bile atlatmadık.”

Jack elindeki tavayı bıraktı ve bana uzandı. Kollarını belime doladı ve bana sıkıca sarıldı. “Kedicik bu yolculuk konusunda endişeli misin? İşleri berbat etmeyeceğim, söz veriyorum.”

Ona bakmaktan kaçınıp doğruca gözlerimi uzaktaki beyaz duvara diktim. Parmaklarıyla çenemi kaldırmadan

*Quesadilla: İki tortilla ekmeği arasına erimiş peynir konularak yapılan bir çeşit Meksika yemeği.

önce yanaklarımı okşadı. “Bana bak Cass,” diye rica etti sessizce.

Yeniden açıp ona bakmadan önce gözlerimi sıkıca kapattım. Duygularımı kelimelere dökmek çok zordu, tüm güvensizliklerim ve korkularım içimde birbirine dolanıp oluşturduğumuz güveni yavaş yavaş yok ediyordu.

“Başka bir kız istemiyorum.” Jack elimi dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü. “Beni duyuyor musun?”

“Seni duyuyorum.” Kendimi zorlayarak bir fısıltı halinde söyleyebildiğim tek şey bu oldu.

“Ama bana inanıyor musun?” Başını yana eğdi ve tek kaşını kaldırdı.

Omuz silktim. “Sanırım bunu göreceğiz.”

“Kesinlikle göreceğiz.” Oyunbaz bir şekilde başını salladı. “Bunu sana kanıtlayacağım.”

Gözlerimi devirdim ve ılık dudaklarını benimkilere bastırdı, diliyle dudaklarımı araladı. Hızla geri çekildim. “Eğer kanıtlama şeklin buysa...”

Dudakları hemen yeniden benimkileri buldu, aramızdaki ısı ateş yakmak için yeterliydi. Gergin karın kasları sıkıca karnımın üzerine yaslanmıştı. Aniden belimin üzerindeki parmaklarının beni kendisine doğru çektiğini hissettim. Geçen her an bedeni daha sertleşiyordu ve savunma duvarlarım yıkılıyordu.

Ellerimi tişörtünün altına soktum ve sırtının kıvrımlarının üzerinde gezdirdim. Teni pürüzsüz ve yumuşak ama aynı zamanda sert ve kaslıydı. Onun ılık teninin ulaşabildiğim her santimini okşarken, onu keşfetmek için kendime engel olamadığımı fark ettim. Onu bu şekilde hissetmek tüm bedenime heyecanlı ürpertiler gönderiyordu. Kotu-

nun altındaki sertliği bana bastırđında, soluklanmak için mücadele ettim. Jack Carter'ın zaferlerinden biri olmak için hazır olmama rağmen, bu kadar heyecanlanmışken ona karşı koymak zordu.

Melissa boğazını temizledi. “Tanrım, siz ikiniz. Bunu izledikten sonra bahşış bırakmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Karıncalanan bedenimi onunkinden uzaklaştırdım ve alt dudağımı sildim, tutku görüşümü bulanıklaştırıyordu.

“Biz çeyreklik kabul ediyoruz.” Jack son bir öpücük almak için eğilmeden önce sırttı.

Kafası karışan Melissa, onunla hiç paylaşmadığımı fark ettiğim aramızdaki bu şakanın üzerine yüzünü buruşturdu. “Her neyse. Ev ödevimi bitirmek zorundayım. Acele edin ve bana yiyecek bir şeyler hazırlayın.”

Jack, sadece yemek pişirirken yardımcı olmakla kalmayıp temizlik kısmında da yardımcı olarak beni etkiledi. On iki kere mutfak havlusuyla bana vurma girişiminde bulundu. Beni fazlasıyla sinirlendirmesine rağmen, bunu aynı zamanda çekici bulduğumu da itiraf etmek zorundayım. Düşüncelerim içinde kaybolmuş bir şekilde farkında olmadan başımı iki yana salladım.

“Başını neye öyle sallıyorsun?” diye sordu Jack, kalçasını tezgâha dayarken.

“Sadece bizim hakkımızda düşünüyordum.” Mutfak bezini fırının sapına asmadan önce ona güven verircesine gülümsedim.

“Ah, öyle mi? Ne var bizimle ilgili?” Bana doğru bir adım attı.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. “Bugün senin

için hissettiklerimin, o partide senin için hissettiğimden ne kadar farklı olduğu...”

“Peki bugün benim için nasıl hissediyorsun?” Jack elimi tutup beni çevirdi ve kendine doğru çekti.

“Şey, bugün senden nefret etmiyorum.” Gülümsedim, kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı.

Dudakları yanaklarımın üzerinde geziniyordu. “O akşam da benden nefret etmiyordun,” diye fısıldadı, kulağımın üzerinde nefesi sıcacıktı.

Karşı koyma isteğimin yerini, heyecan dolu ürpertiler aldı. Onu ittim ve sıcak bedeninden uzaklaşmak için topuklarımın üzerinde döndüm. “Yatmak için hazırlanmam lazım.”

“Ben de seninle geleceğim,” diye seslendi arkamdan.

Durdum ve ona bakmak için arkamı döndüm, gözlerim kısılmıştı. “Hayır, gelmeyeceksin.” Elimini kararlı bir şekilde sert göğsünün üzerine bastırdım. “İşim bitene kadar tam olarak durduğun yerde olacaksın. Git televizyon falan izle.”

Jack’in kaşları çatıldı. “Ciddi misin?”

“Ciddiyim.”

Yumuşayan yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Tamam Kedicik. Sen yatmak için hazırlan, ben burada bekleyeceğim.”

Onun bir şeyler peşinde olduğumu düşündüğüne emim ama gerçeği söylemek gerekirse, o akşam onunla cinsel bir şeyler yapmak gibi bir niyetim yoktu. Hazır değildim ve bu akşam bitmeden önce bunu ona itiraf etmek zorundaydım. Onunla bu konuşmayı yapmaktan korkuyordum. Yüzümdeki makyayı sildim, dişlerimi fırçaladım

ve yeniden oturma odasına gitmeden önce pembe tışörtümle beyaz kısa şortumu giydim.

“Artık içeri girebilirsin,” diye duyurdum kapı eşiğinden.

Jack’in bakışları vücudumun üzerinde gezindi, sonra kanepeden kalktı ve yüzünde bir gülümsemeyle yavaşça bana doğru yürüdü. “İyi geceler Melissa!” Elini sırtıma yasladı ve beni yatak odama doğru yönlendirdi.

“Kes şunu pislik!” diye bağırdım yatak odasına doğru koşarken. Ardından kapıyı kapatıp sonra da seyahat çantasına uzanırken onu izledim.

“Sana bir şey getirdim.” Çantasından içi boş cam bir turşu kavanozu çıkardı ve bana verdi.

Önce kavanozu elimde çevirip, kafam karışmış bir şekilde baktım ama sonra arka tarafına sıkıştırılmış KEDİCİĞİN ÇEYREKLİKLERİ yazısını okudum. Kavanozu makyaj masamın üzerine koymadan önce yüksek sesle kahkaha attım.

“Bunları da.” İlk randevumuzdaki çeyreklik torbasını çantasından çıkardı, birbirlerine çarparken çıkardıkları sesler beni zamanda geri götürdü.

“Çok tatlı.” O torbanın içindekileri kavanozun içine boşaltırken gülümsedim.

“Bana pek çok dokunuş borcun var Kedicik.” Dudaklarını büzdü, ses tonu dalga geçer gibiydi.

“Belli ki öyle. Kim senin bu kadar zeki olabileceğini düşünürdü ki?”

“Senin dışındaki herkes,” diye cevap verdi Jack kendisine has o kibirli ses tonuyla.

“Ah, işte başlıyoruz,” dedim gözlerimi devirerek.

“Kedicik.” Jack kaşlarını çatı, sesi sert çıkıyordu. “Sana

göz hareketi hakkında ne söylemiştim?” Bana doğru iki adım attı, yüzlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Elini enseme koyup, dudaklarımız değecek şekilde beni kendine çekmeden önce yanağımı okşadı. Dili dudaklarımı aralayıp ağzımın içine girdi. Elleri vücudumun kıvrımlarına dokunup, en sonunda sıkıca kalçamın üzerinde durdu. Onun dokunuşuyla kendimi kaybederken, göz kapaklarım ardında gözlerim kaydı.

Ve ne kadar hızlı bir şekilde başladıysa, aynı şekilde yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle hızla geri çekildi. Seyahat çantasının yanında eğilip, içinde eşyaları olan deri bir kese çıkardı. “Duşa girmemin bir sakıncası var mı?”

“Elbette yok. Lavabonun altında bir havlu var.” Hâlâ nefesimi düzenlemeye çalışırken gülümsedim. Tişörtünü üzerinden çıkarıp lavabonun yanına atarken, ona bakmayı reddettim. Bronz, kaslı kolları, iç organlarımın birbirine girmesine neden oluyordu. Şortunun fermuarını açıp çıkardı ve diş macununa doğru uzandı. Onu dar iç çamaşırı dışında üzerinde hiçbir şey olmadan görme fikrine direnerek başka yöne bakmaya zorladım.

Bu akşam ona karşı koymak düşündüğümünden daha zor olabilirdi.

Jack duşu kapattıktan sonra, benim yeşil havlumu belime sıkıca sarılmış bir şekilde kapıyı açtı. Buhar dumanları etrafında dönerken, ıslak siyah saçlarından sular damlıyordu.

“Kedicik, bana oradan bir iç çamaşır verebilir misin?”

Üzerimdeki yorganı açtım ve yataktan çıkıp onun kamp çantasının yanına gittim. Çantanın kumaş kapağını açtım ve gömlekleri, kravatları ve kumaş pantolonu fark ettim. “Bu şık kıyafetler ne için?”

“Seyahat ettiğimiz zaman sık giyinmemiz gerekiyor.”

“Ciddi misin? Neden?”

“Çünkü Kedicik, kurallar böyle. Düzgün görünmemiz gerekiyor. Biz profesyonel bir beysbol takımımız. İyi bir etki yaratmamız şart.”

“Hah, sanırım bu mantıklı, dedim çantanın içinde onun iç çamaşırlarını ararken.

Kahkaha attı. “Tişörtler ve bol şortlar içinde bir gruptan çok daha iyi görünüyor.”

“Bu doğru!” Çantasından ilk bulabildiğim iç çamaşın aldım. “Al,” dedim ayaklarının dibine doğru fırlatırken.

“Teşekkürler bebeğim,” diye cevap verdi Jack, havlunun yere düşmesine izin vermeden önce. Gözlerim ona bakmayı reddederken, çenemin de havluyla birlikte bir karış açıldığını hissettim. Bana bakmak için döndüğümde, içimin sıcaklıkla kaplandığını hissettim. İç çamaşırlarına uzanıp üzerine giymeden önce kendine güvenen bir şekilde gülümsedi.

Lanet olsun. Bu akşam beni öldürebilir.

“Gördüğün şeyden hoşlandın mı?” diye dalga geçti Jack, yatakta yanıma uzanmadan önce kaşları havaya kalkmıştı.

“Neden bir aynayla çıkmıyorsun ki?” diye cevapladım sertçe, bu kibirli hali savunmacı doğamın uyanmasına neden oluyordu.

“Öncelikle, bir aynayla sevişemem.” Dudakları hafif bir sırıtmayla kıvrıldı ve bu ona vurmak istememe neden oldu. Ona cevap vermeden önce dudakları dudaklarımın üzerine kapandı ve artık ağızımda diş macunundan dolayı nane tadı vardı.

Teninin sıcaklığı ince kıyafetlerime nüfuz edip bedeni-

nin alt kısmını benimkine bastırırken, savunma duvarlarım da yok oluyordu. Sertliğini hissetmek dudaklarımın arasından hafif bir inleme çıkmasına neden oldu.

“Seni istiyorum Cassie.” Jack dudaklarını boynuma dokundurdu. Dudakları boynumdan kulağımın altında doğru ilerlerken, tenimin üzerinde ılık bir his bırakıyordu. Nefesleri hırıltılı ve sıcaktı. “Seni istiyorum,” diye fısıldadı içten bir şekilde ve kulak mememi ısırp bacaklarımın arasında sürtünmeye devam etti.

“Jack.” İsmi aldığım nefesler arasında söylemiştim. “Jack... Dur.” Jack hareket etmeyi bıraktı, kalbinin göğsümün üzerinde hızla attığını hissediyordum. Kendimi onun kahverengi gözlerinde kaybederken başparmağını yanağıma koydu. “Üzgünüm. İstiyorum... Ama bu akşam değil.”

Her şeye rağmen kendimi onun tepkisine hazırladım. Geçmişte, erkeklerden durmalarını istediğimde bu onları çok sinirlendirmişti. Ben hazır olsam da olmasam da benimle sevişmenin onların en doğal haklarıymış gibi davranmışlardı. İşin içinde cinsel organları olduğu zaman erkekler, farklı biri haline geliyordu.

Jack bedeni hâlâ bana dönük olacak şekilde uzaklaştığında tüm sıcaklık bedenimi terk etti. “Sorun değil Kedici. Eğer hazır değilsen bunu yapmayız.” Bana doğru eğildi, dudaklarını burnumun ucuna dokundurdu.

“Teşekkürler.” Sinirli görünmediği için minnettar bir şekilde gülümsedim.

“Ama yakında hazır olacaksın, değil mi?” Bu sözcükler ağzından çıkarken, yüzünün ifadesiz kalmasını sağlayamadı. “Şaka yapıyorum. Baskı yok.” Gülümsedi, sesi güven verici ve sakindi.

O bana doğru uzanırken, anlayışından dolayı rahatlatarak gülümsedim. Başımı göğsünün üzerine koyup iki koluyla bana sarılmadan önce beni sıkıca kucakladı. “Sana âşık olmaya başladığımı bilmenin bir faydası olur muydu?”

Kendimi onun kollarından kurtarıp, doğruca gözlerinin içine baktım. “Benimle dalga geçme Jack Carter.”

Bana doğru uzanırken kahkahasını bastırdı. “Geçmiyorum.”

Eğilip onu öptüm, içimdeki duygular karmakarışık. Dilimi alt dudağının üzerinde gezdirirken, “Söyle bana.” diye yalvardım.

“Baskı olmayan bir durum için bu kadarı çok fazla,” diye dalga geçti Jack kaşlarını kaldırarak.

“Söyle bana,” diye yalvardım yeniden.

“Ben...” Gözlerimin içine bakıp başıyla onaylamadan önce bir an tereddüt etti. “Ben seni seviyorum.” Ensemı tutup beni kendisine doğru çekti ve dudaklarıyla dudaklarımı tüketmeye başladı.

“Jack.” Bacaklarımı beline dolarken, ismini fısıldadım. Ve öylece, bu üç kelime beni değiştirmişti. Onunla olabilecek her şekilde birlikte olmayı isterken, duyduğum arzu beni ele geçiriyordu. Bedenimi onunkine biraz daha yaklaştırıırken, aramızdaki mesafenin yok olmasını istiyordum. “Seni istiyorum.”

Hafifçe geri çekildi. “Bunu yapmak zorunda değiliz. bunu söylememin amacı o değildi,” dedi parmaklarını sırtımdan aşağı doğru indirirken.

“Öyle olmadığını biliyorum ama yapmak istiyorum.” Aslında ben de kendime şaşırmıştım, içimdeki arzu şiddetlenirken karnımı onunkine sürtüyordum.

“Emin misin?” Jack son kez bunu sorarken, gözlerimin içinde cevabı arıyordu.

“Beni bundan vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?” diye dalga geçtim ve dönerek ondan uzaklaştım.

Şortumu çıkarıp şortumun altında gizlenmiş olan açık mavi tangamı ortaya çıkarırken gözleri açıldı. Bana doğru uzanıp nazikçe ayağımın üzerini öpmeden önce şortumu yere fırlattı. Eğildi, elleri ve ağzıyla baldırımından uyluğuma kadar bana dokundu, tenimin üzerinde dokunmadığı hiçbir nokta yoktu. Heyecan ve istekle gerçek anlamda titriyordum ama onun beni keşfetmeye devam etmesine izin verdim.

Yukarı doğru hareket edip karnıma doğru ilerledi, göğüslerimin arasını hafifçe öpmeden önce üzerimdeki kol-suz bluzu hızla ve tek bir hamlede çıkardı. Bedenini tamamen benim bedenimin üzerine bastırdı, büyük bir istekle onu beklerken dudaklarını boynuma bastırdı.

Ellerimi sırtına yerleştirdim, kasları sert ve gergindi. İç çamaşırının belini çekiştirdim. Jack iç çamaşırını çıkardı ve bedenini benimkine bastırırken heyecanının büyüdüğünü hissettim. Son adımı atmadan önce, “Kullanacağımız herhangi bir şeyin var mı?” diye sordu.

“Senin yok mu?” diye sordum kuşkuyla.

“Bir tane getirmeyi planlıyordum,” diye açıkladı yavaşça, ılık nefesini kulağımda hissediyordum. “Ne olur ne olmaz diye, anlıyorsun değil mi?”

Yer değiştirip, ona bakmak için döndüm. “Hı-hı. Ne olur ne olmaz diye ha?”

“Yani, bir erkeği umut ettiği için suçlayamazsın.” Kaşlarını kaldırdı. “Ama evde unuttum.”

“Ciddi misin?”

“Ciddiyim,” diye cevap verdi ciddi bir şekilde.

“Şey...” Tereddütle duraksadım. “Çıkmaya başladığımızda doğum kontrol hapi kullanmaya başladım.

“Öyle mi?”

“Hı-hı.” Sersem bir şekilde gülümsedim, ıslak dudaklarını benimkine bastırırken bu açıklamayı yaptığım için utanmıştım.

Jack yavaşça benden uzaklaştı. “Ben hiç...” Konuşmaya başladı ama cümlesini tamamlamadı.

“Sen hiç ne?” Nefeslerim hızlandı, onun tereddütü benim de güvenim hakkında tereddüt etmeme neden olmuştu.

Gözleri özlem ve kuşku ile bana bakıyordu. “Daha önce hiç bu şekilde yapmadım,” diye itiraf etti.

“Yatakta mı?” diye dalga geçtim, ne demek istediğinden emin değildim.

“Hayır.” Duraksadı. “Demek istediğim böyle. Bir şey kullanmadan.”

Böyle derken prezervatif kullanmadan demek istediğini anladığımda neredeyse dehşete düştüm. Jack’in kırılganlığı o anda şiddetli bir fırtınadaki deniz feneri gibi parlıyordu. Bu noktaya gelirken bir noktada duyguların ve hislerin bilinmezlikle karıştığı hayali bir sınırı geçmiştik. Daha önce ikimizin de gitmeye cesaret edemediğimiz bir yerdi bu.

“Gerçekten mi? Hiç mi?” Elimi ensesine doğru kaydırdım, kasları elimin altında kasılıyordu.

“Hiç. Eğer yanımda yoksa yapmazdım. Daha önce senin gibi biri olmadı Cassie. Hiçbir zaman da olmayacak.”

O anın ağırlığı üzerimize çökerken, yaptığı itiraf ikimizi de susturdu.

“Hâlâ yapmak istiyor musun?” Kelimeler dudaklarımın arasından çıkarken titredim.

Jack hareket etti ve iç çamaşırımın akıcı bir hareketle bacaklarımdan aşağı kayıp üzerimden çıktığını hissettim. Nefeslerim her öpücük, her dokunuş ve elektrikle dolu her anla hızlanırken, ihtiyacım olan tek cevap buydu. Jack durdu ve yüzümü ellerimin arasına aldı. “Bunun her şeyi değiştireceğini biliyorsun.” Gözleriyle bakışlarımda kabullenme ve anlayış arıyordu.

“Kanıtla bunu,” dedim hafifçe gülümseyerek, ilk öpüşmemizden sonra söylediğim kelimeleri hatırlayarak.

“Seni seviyorum Cassie.” Sesi o kadar içtendi ki gözlerimde biriken yaşları tutmak zorunda kaldım.

“Ben de seni seviyorum,” diye itiraf ettim, savunma duvarlarım parçalanarak kalbimin etrafında toz yığınlarına dönüşüyordu.

Aniden dudakları benimkilerin üzerindeydi ve diliyle tutkulu bir şekilde ağzımın içini keşfediyordu. Rahat bir itmeyle onu içimde hissettim. Hızla nefes alırken, dudaklarımdan zevkle dolu bir inleme kaçtı.

“İyi misin?” diye sordu Jack, hareketlerini yavaşlatırken.

“İyiyim, devam et.” Daha fazlasını isterken, gözlerimi kapattım.

“Tanrım, harika hissettiriyorsun.” Kulağımın yanında hızla nefes alıp veriyordu. “Lanet olsun, bunu asla atlatabilirim.”

Ellerini omuzlarıma bastırdı, hafifçe içime girip çıkar-

ken kasları kasılıyordu. Kalçalarımı onunla birlikte hareket ettirirken, boğazından hırıltılı bir homurdanma yükseldi.

Gözlerimi açtım ve ellerimle saçlarını kavradım. Sırtında ter damlalarının süzüldüğü hattı parmaklarımla izledim. Kollarımı onun etrafına dolarken, sırtındaki kaslar gerildi. Ellerimi onun kalçasının üzerine koydum ve içime her girişinde onu daha kendime çektim. Boğazından boğuk bir inleme daha yükseldi ve terli yanağını benimkine dayadı, zar zor aldığı nefesleri kulağımda çınlıyordu.

Ilık nefesini yanağımın üzerinde hissediyordum. “Daha önce kimseyi sevmedim, bu yüzden bana karşı nazik ol.”

Ona bakmak için yüzümü çevirdim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Jack,” diye fısıldadım içimi çekerek. “Durma.” Bedenlerimiz birbirinin üzerinde kayarken, onu içime çekmeye devam ettim. Her darbesi içimde bir gerilim yaratıyor, çaresizce beklediğimi hissederken daha önce hiç bu kadar güçlü yaşamadığım bir şeyi yakalamaya çalışıyordum.

Alnımdan, ayak parmaklarıma kadar bedenimin her yeri karıncalanıyordu. Sıcak bir heyecan ve duygu dalgası her yanıma kaplıyor ve bedenim, derinliklerinde toplanan titreşimlerle kasılıyordu.

Jack hızlandı ve kalçalarımın onunkilerle aynı anda hareket etmesini sağladım. “Cassie...” Gözlerimin içine baktığında, bir an için kendimi tamamen korunmasız hissetsem de cesur bir şekilde gülümsedim.

“Sorun yok,” dedim yumuşak bir şekilde ve ona daha da sıkıca sarıldım. Alt dudağını ısırıldı ve onun içimde patlayıp titrediğini hissederken gözleri kısıldı. Rahatlayıp, bedenini benimkinin üzerine bırakmadan önce titredi.

“Nefes... Alamıyorum,” diye şikâyet ettim şakacı bir şekilde onu omuzlarından tutup iterken.

“Üzgünüm.” Kahkaha attı ve kalkarak yan döndü. “Bu... Olağanüstüydü,” dedi nefes nefese bir şekilde.

Bana doğru döndü, bir kolunun üzerinde yaslanmadan önce bana doğru eğilerek burnumu öptü. “Seni seviyorum. İşleri berbat edeceğimi biliyorum, çünkü ne halt ettiğimi bilmiyorum. Sadece bana karşı sabırlı olacağına dair söz ver. Bana çan eğrisi üzerinden not falan ver, olur mu?”

“Gerçekten bundan para kazanabilirsin, biliyorsun değil mi?” diye dalga geçtim gözlerimi devirerek.

“Bana söz ver Kedicik. Sabır.”

“Sadece beni utandıracak ya da beni aptal gibi gösterecek bir şey yapmayacağına söz verirsen.”

“Anlaştık.” Jack sıırttı. Kollarımı ve bacaklarımı ona dolarken gamzelerini öpmek için yaklaştım.

Korktuğumu itiraf etmeliyim. Bir sınırı geçmiştik ve o andan sonra ne olacak olursa olsun, kalbim bir daha asla aynı olmayacaktı. Ama eğer onun bize inanmasını istiyorsam, ona inanmak zorundaydım.

Bir sonraki sabah saat beşte, Jack’i arabayla beysbol stadyumuna götürdüm. Oraya ulaştığımızda, homurtuyla bekleyen otobüse ve Jack’in oraya gelen takım arkadaşlarına baktım. Jack’in takım arkadaşlarının birinin kız arkadaşı olan Jamie’nin devasa boyutta bir kamyon sürdüğünü görünce kahkaha attım. Direksiyonun ardında dehşete düşmüş gibi görünüyordu ve onun bu yüz ifadesi beni rahatlatmıştı, çünkü muhtemelen ben de aynı şekilde görü-

nüyordum. Bana doğru baktığında omuz silkti ve ben de ona karşılık olarak el salladım.

Jack ölüm makinesinin içinden sıçrayarak çıktı, çantalarını aldı ve yavaşça gönülsüz bir şekilde oturduğum sürücü koltuğunun yanına geldi.

“Gurur kaynağıma iyi bak.” Sırıttığında gamzeleri ortaya çıktı.

“Muhtemelen apartmanımın otoparkında kalacak, biliyorsun değil mi?” Omuz silktim.

Beni ensemden tutup kendine doğru çekmeden önce kahkaha attı. “Oraya gittiğimde sana mesaj atarım.” Kornalar ve haykırıışlar havayı doldururken beni öptü. Geri çekildi, arkasını döndü ve takım arkadaşlarına hareket çekti.

“Amatörler.” Kahkaha attı.

“İlk kez seninle uğraşabiliyorlar. Bu yüzden heyecanlılar.” Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gülümsedim.

Jack öne doğru eğildi, bedeni iki büyük çantanın ardında kaybolmuş bir şekilde uzaklaşmadan önce beni son bir kez öptü.

SEKİZ

İletişim Hukuku dersinde profesör, konuşma ve basın özgürlüğüne uygulanan kitle iletişiminin yasal mevzuatı hakkında monoton bir şekilde konuşurken oturuyordum. Not almak yerine zihnim, Jack ve beraber geçirdiğimiz geceyle ilgili düşüncelere kayıyordu. Farkında olmadan kalemini ağzıma götürdüm ve kapağını çiğnemeye başladım.

Yanımda oturan muhteşem esmer kız Maryse, dirseğiyle beni dürterek girdiğim transtan çıkmamı sağladı. Dönüp ona baktığımda çenesiyle, öğretmenimizin bir sonraki sınavda çıkacak konuları yazdığı sınıfın ön tarafındaki tahayı gösterdi.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım ona yandan bir bakış atarken.

“Sorun değil.” Gülümsedi. “Jack Carter’la çıkıyorsun, değil mi?” Başımla onayladım. “Dersin canı cehenneme, ben olsam ben de onu düşünürdüm.” Sessizce kıkırdadı.

Kahkahamı bastırdım ve yakalandığımı bilerek derin bir nefes verdim. Profesör dersini bitirdi, benimle birlikte

ayağa kalkan Maryse sınıf çıkarken beni takip etti. Dışarı çıktığımızda yanıma geldi, attığı her adımda gür saçları hopluyordu. “Peki, anlaşılması zor Jack Carter’ın sana âşık olmasını nasıl sağladın?”

“Gerçekten bilmiyorum. Sanırım ona sorman gerek.” Gülümsedim ve güneş gözlüklerimi taktım.

“Bu okula giden bütün kızlar yıllardır onun peşinden koşuyor,” dedi, bu sanki öğrendiğim yeni bir şeymiş gibi.

“Belki de sadece bu yüzdendir. Ben onun peşinden koşmadım.”

Maryse’in gözleri kocaman açıldı. “Ahh, yani o mu senin peşinden koştu? Muhtemelen bu onun için bir ilk olmuştur.” Dudaklarına parlatıcı sürdü ve parlatıcıyı cebine koymadan önce dudaklarını birbirine bastırdı. “Erkekler birinin peşinden koşmaktan hoşlanırlar. Asıl onlara yakalandıktan sonra dikkatli olman gerekir.”

Dönüp ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Sadece Jack Carter gibi bir erkeğin bağlanacak türde biri olmadığını söylüyorum. Onun bu zorluktan zevk aldığına görebiliyorum ki onun için zorluk sendin. Ama artık sana sahip. Bunun neresi eğlenceli?”

Kendimi savunmak için ne söyleyebileceğimden emin olmadığım için cevap vermedim. Ya haklıysa? Ya bunların hepsi onun için bir oyunsa? Önce bana sahip olamıyordu, sonra beni elde etmişti. O zamanlar pes etmiyordum, sonra etmiştim. Artık aşması gereken bir zorluk kalmamıştı.

Yol ikiye ayrıldığında, Maryse diğer yöne doğru ilerledi. “Şimdi başka bir dersim var. Basın Etiği. Horlayacağım.” Gözlerini devirdi. “Pazartesi görüşürüz. Çalışmayı unutma!”

“Pazartesi görüşürüz,” dedim gülümseyerek ama zihnim hızla çalışıyordu.

Öğrenci birliği binasına doğru yürürken, normalde yaşanan koşuşturmanın olmadığını fark ettim. Spor takımının kampüste fazlasıyla varlık gösterdiğini söylemek garipti, ama gerçekten öyleydiler. Onlar olmadığına enerjinin nasıl eksikliğini hissedebiliyordum.

Kapıyı açtığımda, her zaman duyduğum iğrenç kız sesleri yoktu. Neredeyse bomboş olan alana göz attım, Melissa ve Dean’e doğru yürürken içimden güldüm. Takım burada yokken, sporcuların hayranları olan kızlar da burada olmuyordu. Bunu anlamak rahatsız edici olduğu kadar garipti de.

Fazlasıyla arkadaş canlısı bir sarışın, beni durdurmak için bronz kolunu uzattığında henüz iki adım bile atmamıştım.

“Selam. Sen Cassie’sin, öyle değil mi? Ben Mollie ve sadece Jack ile hâlâ çıkıp çıkmadığınızı merak ediyordum?” Sesinin bizi dinleyen üç arkadaşının duyabileceği kadar yüksek çıkmasını sağlamıştı.

Kaşlarımı çattım, bedenim geriliyordu. “Neden?”

“Şey, sadece arkadaşım dün gece cep telefonundan Teksas’ta çekilen bu fotoğrafı gönderdi de. *Bu* Jack, öyle değil mi?” diye sordu telefonunu benim görebileceğim şekilde yüzüme doğru tutarak. Bu sırada arkadaşları heyecanla benim tepkimi beklerken kıkırdıyordu.

Telefona doğru eğildim ve gözlerimi kısarak ekrandaki fotoğrafa baktım. Zayıf, koyu renk saçlı bir kız içeri girerken, otel odasının kapısını açık tutan kesinlikle Jack’ti.

“Ve bir de bu var.” Ekranı kaydırarak, yeni arkadaşı içeri

girerken Jack'in gülümseyerek kapıyı kapatan fotoğrafını gösterdi.

Bedenimde giderek artan sıcaklıkla mücadele ettim. "Ona benziyor." Onaylamaz biçimde burnumu çektim ve başım dik bir şekilde uzaklaşırken kendimi toplamaya çalıştım.

Gözlerimi yakan yaşları tutmaya çalışırken, kıkırdayan kızların sesleri kulaklarımda yankılanıyordu. Bu acımasız kızların beni bu halde görmelerine izin vermeyecektim.

Uzun adımlarla Dean'e doğru yürüdüm, bakışlarımla onu deliyor gibiydim. "Bu da neydi?" diye sordu onu duyabilecek kadar yakınına geldiğimde.

Onların masasındaki bir sandalyeye oturdum. "O, Jack'in otel odasına giren bir kızın fotoğrafıydı." Dökülmek üzere olan gözyaşları yüzünden görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. "Ve sonra Jack'in kız girdikten sonra kapıyı kapatan başka bir fotoğrafı daha vardı. Yüzüne yayılmış olan gülümsemeden bahsetmiş miydim?"

"Mümkün değil." Dean başını iki yana salladı.

"Evet, mümkün." Huzursuzluk hızla bedenime yayılıp, rahatça yerleşti. "Ben kesinlikle bir aptalım."

Dean ellerini benimkilerin üzerine koyup sıktı. "Belki de eskidirler?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Hızla ellerimi geri çektim.

"Etrafta Jack ve başka kızların pek çok fotoğrafı var Cass. Belki de eski fotoğraflardır?" Omuz silkti.

Aniden birkaç masa ötede oturan acımasız kızlar çakallar gibi ağgözlülükle beni izlerken kendimi korunmasız hissettim.

"Jack sana böyle bir şey yapmaz." Melissa parçalanmış egomu rahatlatma girişiminde bulundu.

“Ben olsam o kadar ileri gitmezdim.” Buz gibi bir tonda konuşmuştum.

Melissa rahatsız olmuş bir şekilde bana kaşlarını çatı. “Neden böyle bir şey söylüyorsun?”

“Çünkü kardeşimi tanıyor.” Dean bana bakmadan önce Melissa’ya baktı. “Ve onun işleri berbat etmesini bekliyor, çünkü kardeşim devamlı berbat edeceğini söylüyor.”

“Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, bir an için bile buna inanmadığının bilinmesini istiyorum. Bir an için bile,” dedi Melissa kendine güvenir bir şekilde.

“Ben de inanmıyorum.” Dean hafifçe bana gülümsedi.

“Tamam, o fotoğraflardaki kesinlikle Jack’ti. Ve üzerindeki tişört de çantasındaydı. Bir önceki gece onu gördüm.” Artık yavaşça yanaklarımdan akan yaşları tutamayacaktım. Gözyaşlarımdan dedikodu malzemesi olmasına izin vermek istemediğim için ayağa kalktım ve hızla lavaboya doğru gittim.

Tuvalet kabinine girdiğimde gözyaşlarımdan akmasına izin verdim. Göğsümün içinde hırpalanmış kalbim ağrıyordu. Jack Carter’ın yanıma yaklaşmasına izin verdiğim için kendimi aptal ve utanmış hissediyordum.

Kabinin kapısının çalınması nefesimi tutmama neden oldu. “Cass?” diye sordu Melissa yumuşak bir sesle. Tek kelime etmeden kilidi açtım ve iterek kapıyı araladım. Beni kollarıyla sarmalamadan önce, gözyaşlarıyla kaplı yüzüme bir bakış attı.

En yakın arkadaşıma sarılmak, sadece daha fazla ağlamama neden oldu. “Neden böyle bir şey yapsın ki? Anlamıyorum.”

“Cassie pislik olmaya çalışmıyorum ama burada anlamadan bir sonuca varıyorsun.”

“Eğer sen de aniden daha önce kimseyle çıkmamış biriyle çıkmaya başlasaydın, sen de aynı şeyi yapardın.” Yüzümü buruşturdum, kalp atışlarımla birlikte başım da zonkluyordu.

“Kötü göründüğünü biliyorum ama dün gece seni aramadı mı?”

“Ne olmuş yani? Devamlı beni arayıp, mesaj atıyor. Bu, telefonu kapattıktan sonra kızın biriyle takılmayacağı anlamına gelmiyor. Herhangi bir kız odasındaiken, bana mesaj atamayacağı anlamına da gelmiyor.” Bu bana mükemmel derecede mantıklı geliyordu.

“Doğru Cass, ama bence ona açıklaması için bir şans vermelisin.”

“Benim tam bir aptal olduğumu açıklaması için mi? Kampüsteki en büyük oyuncunun oyununa geldiğim için mi? Sen bile beni onun hakkında uyarmıştın.” Yüzümü ellerimin arasına aldım, göğsüm gerçek anlamda aldığım her nefesle birlikte ağrıyordu.

“Ama yanılmışım. Demek istediğim, tüm o kızlara pislik gibi davrandığı konusunda yanılmadım. Ama sana o şekilde davranmıyor. Bunu biliyorsun Cassie. Bir tür açıklama olmak zorunda.”

“Neden onu savunuyorsun?” Hıçkırıklarımın arasında ona baktım.

“Çünkü sana nasıl baktığını görüyorum. Ve senden nasıl bahsettiğini duyuyorum.” Melissa’nın alnı sempatiyle kırışmıştı.

“Herkesin gözünün önünde aptal durumuna düşmek istemiyorum! O fotoğrafları gösteren kızlar...” Hıçkırığıma engel olmak için duraksadım. “Çok utandım. Bunun ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun?”

“O kızlar tam olarak istedikleri şeyi elde ettiler. Sen onların umurunda değilsin. Jack ile birlikte olan kişi sen olduğun için o kadar öfkeli ve ikinizi ayırmak için her şeyi yaparlar. Bunu göremiyor musun?” Melissa mantık yoluyla beni ikna etmeye çalışıyordu, sesinde hafif bir hayal kırıklığı vardı.

Ama söylediği hiçbir şey kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuyordu. Kızı otel odasından içeri alırken Jack’in yüzündeki gülümsemeyi zihnimden atamıyordum. Her şeyi sorgulamak ve en kötüsünü varsaymak çok kolaydı.

“Gitmek zorundayım.” Melissa’yı iterek yanından geçtim ve hızla çıktım.

Eve gidip kendimi yatağımın üzerine atana kadar zihnim hızla çalışmayı bırakmadı. Beynime durması ve bedenime uykuda biraz huzur bulması için yalvardım. Cep telefonumdan gelen ses beni şaşırttı. Ekrana baktığımda, *Jack’ten yeni bir mesaj var yazdığını gördüm. Onun ismini okuduğumda yüreğim hopladı. Oku tuşuna bastım. Saha-ya çıkıyorum. Maçtan sonra seni arayacağım. Seni deli gibi özledim.*

Cevap vermedim.

Veremezdim.

Kalbim gerçeği öğrenmek isterken, midem kasılıyordu. Başımdaki zonklama devam ederken yatıp tortop oldum ve yastığı sıkıca kavradım. Gözlerimi kapatarak, bir kaçışa doğru uzandım.

Bir süre sonra telefonumun yüksek sesle çalması, beni rüyasız uykumdan uyandırdı. Başucumdaki saate baktım, kırmızı rakamlar bana neredeyse dört saat geçtiğini gösteriyordu.

Telefonumda Jack için seçtiğim melodi yüksek sesle çalmaya devam etti.

“Cevap verecek misin?” diye seslendi Melissa diğer odadan.

Reddet tuşuna basarak aramayı durdurdum. Bir dakika sonra cep telefonum, yeni bir sesli mesaj geldiğini belirterek çaldı. Onun sesini duyduğumda kararlılığımın tamamen zayıflayacağından korkarak, mesajı dinlemedim. Telefonumdan bir uyarı sesi daha geldi ve ekranda *Jack'ten yeni bir mesaj var* yazısı parladı.

Mesajı okumaya karşı koymaya çalıştım ama kalbim ne söylemek istediğini öğrenmek istiyordu. Oku düğmesine bastım. *Her şey yolunda mı Kedicik? Bugün kazandık. Yarın atış yapacağım. Bunu alır almaz beni ara. Özledim seni.*

Ekranı kapattım, telefonumu yere fırlattım ve Melissa'nın televizyon seyrettiği oturma odasına doğru ilerledim.

“Gerçekten onun telefonunu meşgule mi aldın?” diye sordu bana bakmadan.

“Şu an onunla konuşamam.”

Melissa bana bakmak için döndü. “Şu anda onunla konuşman gerekiyor.”

Başımı iki yana salladım. “Bu konuşmayı telefonda yapamam. O fotoğrafları ona sorduğumda gözlerinin içine bakmam gerek.”

“O senin baban değil Cassie.” Bir elini dizime koyarken Melissa'nın yüz ifadesi yumuşadı.

Önüme baktım. “Bunu biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Elbette ki biliyorum.”

Ses tonumun savunmacı olduğunu anladım, çünkü sorusunu yineledi. “Emin misin?”

“Ne demek istiyorsun Melissa?”

“Demek istediğim şu, Jack mezuniyet gecesi için okula meşhur bir grup getireceğine söz verip sonradan ortadan kaybolup karışıklığı gidermeyi ve soruları cevaplamayı sana bırakmayacak. İnsanlara tutamayacağı sözler veremeyecek.”

Son birkaç yıl içinde zihnimden uzaklaştırmak için çok uğraştığım bu anıyı, utançla hatırladım. Ancak gerçek şuydu ki babamın bana yaşattığı bu utanç derinlerde bir yerdeydi ve hiçbir zaman zihnimden çok uzakta olmamıştı. Bunu itiraf etmek istesem de istemesem de onun yalanları ve verdiği en küçük sözleri bile tutamamasından etkilenmiştim.

Hiçbir şey söylemedim. Değiştiremeyeceğimi hissettiğim kusurlarımı vurguladığı için sinirli bir şekilde Melissa’ya bakmaya devam ettim.

“Cass, sadece Jack’i babanın yaptığı hatalar yüzünden cezalandırmanı istemiyorum.” Alnını alnıma dayamak için eğilirken ses tonu yumuşaktı.

“Bunu nasıl söyleyebilirsin? Bugün ne gördüğümü biliyorsun. O fotoğrafların babamla hiçbir ilgisi yoktu.” Dışlerimi sıktım ve irkilerek çekildim.

“Hayır, fotoğrafların ilgisi yok. Ama yüz yüze olmadığı sürece Jack ile konuşmayı reddetmenin bir ilgisi var. Ne yaptığını biliyorum,” dedi, yüz ifadesi ciddiye.

“O zaman neden beni de bilgilendirmiyorsun?”

“Onu sınamak istiyorsun. Onun beden dilini değerlendirmek istiyorsun. Gözlerini, dudaklarını izlemek istiyorsun.”

“Kesinlikle istiyorum. Lütfen bana bunun neresinin yanlış olduğunu söyler misin?”

“Yok, sanırım.” Melissa pes ederek omuz silkti. “Sadece belki de Jack’in yalan söyleyip söylemediğini anlamak için onunla yüz yüze konuşman gerekmediğini düşünüyorum.”

“Ama gerekiyor. Anlamıyor musun?” Derin bir nefes aldım. “Söz konusu o olduğunda kendime güvenmiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü bana telefonda söyleyeceği her şeyi inanmak isteyeceğim. Onun sesini duyacağım ve aptalın tekine dönüşeceğim.”

“Bu kendini korumakla ilgili bir şey, öyle değil mi?” Melissa çenesini eline dayadı ve içini çekti.

Başımla onayladım.

“Bir gün normal bir insan gibi birine güvenebileceğini düşünüyor musun?”

“Körü körüne mi demek istiyorsun?” Devam etmeden önce sert bir şekilde kahkaha attım. “Muhtemelen hayır.”

Yatak odamdan Jack için seçtiğim melodi yeniden çalmaya başlayıp konuşmamızı kesti. “Lütfen gidip cevap ver Cassie.”

“Yapamam. Üzgünüm.” Odama gidip telefonu meşgule almadan önce yüzümü buruşturdum.

Cep telefonumdan sesli mesaj ve sonra da yazılı mesaj geldiğini belirten uyarı sesleri geldi. Bu oldukça uzun bir hafta sonu olacaktı.

Kedici, endişelenmeye başlıyorum. Burada lanet aklımı kaçırmadan önce lütfen bana iyi olduğunu söyle. Seni seviyorum.

Bir yanımda, Güzel. Aklını kaçır. Endişelen. Bunu hak edi-

yorsun, diye düşünüyordu. Diğer yanım ise gerçekten önemsedığı için rahatlıyordu. Karmaşa içindeki duygularımdan tiksinererek başımı iki yana salladım ve telefonumu kapattım. O akşam daha fazla yazılı mesaj ya da cevapsız çağrıyla uğraşamayacaktım. Bayan İnce Esmer'in akşamın ilerleyen saatlerinde Jack'in odasına yeniden gideceği düşüncesinden bahsetmiyorum bile. Bunu düşünmek bile midemin çalkalanmasına neden oluyordu.

Melissa'nın telefonunun çaldığını ve sonrada bana seslendiğini duydum. "Cassie, buraya gel!"

Gönülsüz bir şekilde, Melissa'nın telefonunu bana doğru uzattığı oturma odasına doğru gittim. "Kim arıyor?" diye sordum vereceği cevaptan korkarak.

"Dean. Telefonu al."

"Alo," dedim sinirle.

"Cassie, Tanrım neler oluyor? Jack manyak gibi beni arıyor. Kesinlikle kafayı çizmek üzere. Aramalarına ve mesajlarına cevap vermediğini söylüyor!"

"Ne olmuş yani." Umurumda değilmiş gibi davranıyordum.

"Onunla konuşmalısın Cass. Uzaktayken onu bu şekilde görmezden gelemezsin, bu adil değil!"

"Evet gelebilirim!" diye bağırdım telefona. "Otel odasında lanet bir kız olan o, ben değilim! Bu yüzden bana onunla konuşmak zorunda olduğumu söyleme Dean. Bana neyin adil olduğundan bahsetme!"

Jack'in ihaneti kalbime yerleştikçe, gözyaşlarım daha da isteksizce dökülüyordu.

"Keçi gibi inatçısın! O kafayı yemek üzere ve sen buna öylece izin mi vereceksin?"

“Sadece onu arayamam, tamam mı? Şu anda onunla konuşamam.” Dean’in bana biraz anlayış göstermesini diliyordum. “Ona okul için bir proje üzerinde çalıştığımı falan söyle. Buna inanacaktır.”

Dean telefonun diğer ucunda hızla nefes alıp veriyordu. “Güzel. Ona bunu söyleyeceğim. Ama Cassie o aptal değil. Bir şeylerin yolunda olmadığını hissedecektir ve ondan sonra ne yapar bilemiyorum.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Sadece onun bu geceki kadar çılgınca konuştuğunu duymadığım anlamına geliyor. Sadece sana ulaşamadığı için lanet aklını kaçırmak üzereydi.”

“Sanırım bunu sürtüğün tekini otel odasına davet etmeden önce düşünmeliydi,” dedim sertçe.

“Kesinlikle mantıksız davranıyorsun, biliyorsun değil mi?” diye sordu Dean, sesi sertti.

“Nasıl mantıksız davranıyorum?!”

“Çünkü buna bir son vermek yerine tüm bu durumu görmezden geliyorsun,” dedi.

“Görmezden gelmiyorum! Sadece bu konuyu telefonda konuşmayı kabul etmiyorum. Ne olmuş yani?”

“Gördün mü? Mantıksız ve bencilsin.”

“Şimdi de bencil mi oldum?” diye bağırdım kahkaha atarak.

“Biraz. Sadece kendini ve kendi duygularını düşünüyorsun. Jack’i hiç düşünmüyorsun. Bu onun için sadece bir oyun değil. Bu onun geleceği. Bu onun kariyeri. Bunu berbat edemez. Bunu hiç mi umursamıyorsun?” Dean’in sesi acı çekiyor gibi geliyordu.

“Eğer beni aldatıyorsa umursamıyorum,” diye cevap verdim, sesim buz gibiydi.

“Ama ne olduğunu bilmiyorsun bile! O kızın kim olduğunu bile bilmiyorsun. Onun eski bir arkadaşı olabilir... Bu konuda hiçbir fikrin yok, çünkü bunu sormayacaksın!” Sesli bir şekilde içini çekti.

“Hayır. Sormayacağım. Eve dönene kadar sormayacağım. Ve sen de sakın ona bir şey söylemeye cüret etme Dean! Ona bir şeyler çıtlatmanı istemiyorum, o zaman bütün hafta sonu boyunca mükemmel bir cevap bulmak için düşünecek zamanı olur.”

“Ona tek kelime etmeyeceğim. Ama Cassie en azından ona yazılı bir mesaj gönderir misin? Sadece ona bir şeyler söyle ki o da maça odaklanabilsin, olur mu? Lütfen onun için bunu yap.”

Telefonda ikimiz de sessiz kaldık. Elbette ki Jack'i önemsiyordum ve onun iyi atışlar yapmasını istiyordum. Ne kadar incinmiş olursam olayım, dikkatini onun kalbini gerçekten kazanmış tek şeyden uzaklaştırmak istemiyordum. “Tamam. Beni rahat bıraktığın an ona mesaj atacacağım.”

Dean küçük bir kahkaha attı. “O zaman daha sonra konuşuruz.”

“Bekle! Dean?”

“Evet?”

“Pazar günü onu almayacağımı biliyorsun.”

Dean içini çekmeden önce kısa bir sessizlik oldu. “Gelip onun arabasını alırım.”

“Teşekkürler. Güle güle.” Kapat tuşuna bastım ve Melissa'ya telefonunu verdikten sonra odama gidip telefonumu aldım.

Açıp hızla şu mesajı yazdım: *Üzgünüm Jack, fotoğraf pro-*

jemle ilgileniyordum. Muhtemelen sen eve dönene kadar oldukça yoğun olacağım. Yarın için bol şans. Harika olacaksın! Öptüm.

Yarım dakika bile geçmeden telefonum cevap geldiğini bildirecek şekilde öttü. Senden bu kadar uzakta olmak ve neler olduğunu bilmemek beni delirtiyor. Dean ile konuşurken tamamen kendimi kaybettim. Sen bana ne yaptın? Eğer fırsatın olursa beni ara. Arayamazsan anlarım. Projende bol şans. Bir önceki geceyi aklımdan çıkaramıyorum...

Söz konusu Jack olduğunda güçlü olmak için çok uğraşıyordum, ama yazılı mesajları bile beni zorluyordu. Fotoğraflar hakkında anlamadan bir yargıya vardığımı biliyordum ama bir aptal gibi görünmeyecektim. Ve bana göre sadece bir aptal hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ederdi. Basitçe söylemek gerekirse, hayatında Jack'in olmasını her şeyi görmezden gelecek kadar çok isteyen bir kız olmak istemiyordum.

Ama tüm diğer kızlardan farklı olmak için bu kadar çok uğraşırken, mantıksız davranmaya başlamış, gerçekleri anlamadan önce Jack'i suçlu ilan etmişim. İki elimle birden prensiplerime çok sıkı sarılmışım, çünkü bundan sonraki bir buçuk günü Jack olmadan geçirmemin tek yolu buydu.

Bu ve bir de telefonumu kapatmam gerçeği.

DOKUZ

Jack'in yakında eve döneceğini fark ettiğimde panikle-meye başladım. İki gün önceki mesajlardan sonra onunla hiç iletişime geçmemiştim. Bir yanım evden çıkıp gitme-mi söylüyordu. Ama nereye gidecektim? Ondan sonsuza kadar saklanamazdım. Bu konuşmayı ne kadar erken yaparsak, herkes için o kadar iyi olacaktı.

Odamda volta atıyordum, düşüncelerim karmakarışık-tı. Jack başka bir eyaletteyken zor kız olmak başka bir şey-di, cep telefonumun kapat düğmesine basarak onu basit bir şekilde uzaklaştırabiliyordum.

Yatağında tortop olmuş bir şekilde yattım, midem sinirden düğüm düğümdü. Sonunda dışarıda tekerleklerin gıcırdamasını duydum ve penceremden göz atıp tam zamanında Jack'in arabasını tiz bir sesle park yerlerinden birinde durduğunu gördüm. Jack hızla arabadan çıkıp koşarak gözden kaybolmadan önce, yolcu koltuğunda oturan zavallı Dean'e bağılıyor gibi görünüyordu.

Birkaç saniye içinde ön kapıma çılginca vuruluyordu.

“Cassie!” Bağırırken ara vermeden kapıya vuruyordu. “Cassie! Lütfen kapıyı aç. Düşündüğün gibi değil.” *Dean demek ancak buraya kadar bir şey söyleyemedi.*

En sonunda kapı gıcırdayarak açıldı ve Jack, “Melissa o nerede?” diye sorduğunda midem sakinleşti.

“Kedicik? İçeri giriyorum,” dedi kapalı kapımın ardından. İçeri girip onu gördüğümde, kalbim duracak gibi oldu. Saçları stadyumdan buraya hızla gelmesinden dolayı darmadağınaktı ve kravatu gevşemiş, yakasından sarkıyor olmasına rağmen hâlâ hava alanından geldiği takım elbisesi üzerindeydi.

Yatağımın yanına koşup dizlerinin üzerine çöktü ve bana doğru uzandı. O bana değmeden önce geri çekildim ama o konuştuğunda gözlerim onunkilere odaklanmıştı. “Kedicik düşündüğün gibi değil. O kız odama benim için gelmedi.”

Kandırılmak istemediğim için hareket etmeyi reddediyordum. “Beni duydun mu? O benim için orada değildi. Brett benim oda arkadaşımdı ve o kızla ilk akşam tanıştı. Onu odamıza davet etti ama kız oraya benim için gelmedi. Ben sadece kapıyı açtım.”

“O zaman fotoğraf nereden çıktı?” diye sordum, bu soru aniden kafamda belirmişti.

“Üst kata bir grup kızla birlikte geldi ama onları içeri almadım. Onlardan biri çekmiş olmalı.

“Gerçekten mi?” diye sordum, sesimde beklediğimden daha fazla umut vardı.

“Yemin ederim.” Jack yeniden elime dokunmak için uzandı ve bu sefer parmaklarının parmaklarıma dolanmasına izin verdim. Elimi dudaklarına götürdü ve her yerini öptü.

“Yani onunla birlikte değil miydin?” diye sordum bir kere daha çoktan ona inanmış olsam da.

“Hayır. Artık esmerlerden hoşlanmıyorum bile. Ben bu özel sarı renkten hoşlanıyorum.” Bana çarpık bir şekilde gülümsedi ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. “Sana böyle bir şey yapmam.”

Gerçek anlamda yataktan sıçrayarak çıkıp kendimi beni bekleyen kollarına attım. Beni sıkıca göğsüne bastırdıktan sonra başını arkaya çekerek dudaklarımı öptü. “Seni özledim,” dedi bir yandan hâlâ beni öperken. Ben onun içinde erirken dili dudaklarımı araladı, hafta sonu hissettiğim stres omuzlarımdan kalkıyordu.

Ben henüz buna hazır değilken geri çekildi ve, “Peki, bana tam olarak ne olduğunu anlat,” dedi.

Kendimi yatağıma bırakırken onu da kendimle birlikte çektim. “Cuma günü kızın teki yanıma geldi ve senin o esmer kızı odana alırken çekilmiş iki fotoğrafını gösterdi. Bundan sonra kendimi kaybettiğimi söyleyebilirim.”

“Ve kızın benimle birlikte olduğunu mu sandın?” Bakışlarını indirdi, huzursuz bir şekilde yatağımanın örtüsüyle oynarken sesi üzgün geliyordu.

“Fotoğrafta sadece ikiniz vardınız, yani evet, öyle sandım.” Fotoğrafları zihnimde canlandırırken omuz silktim.

“Bu adil değil Kedicik,” dedi Jack kaşlarını çatarak.

“Olmadığını biliyorum.” Onu bu kadar çabuk silebilmekten utanarak bakışlarımı kaçırdım.

“Artık burada üç yıldır beysbol oynadığımı hatırlamak zorundasın. Seyahat ettiğimiz her yerde arkadaşlarım var. Ve bazen beraber zaman geçirmek için odama gelirler. Her zaman odamı en azından bir kişiyle paylaşıyorum. Her zaman yanlış bir şeyler yaptığımı varsayamazsın.”

“Ama ne düşünmem gerekiyordu?” En baştaki tepki ve düşüncelerimi savunma isteğine engel olamadım. “Senin açtığın kapıdan içeri giren bir kız gördüm ve yüzünde dünyanın en büyük gülümsemesiyle kızın ardından kapıyı kapattığını.”

“Lanet olsun Cassie, bana sormaya ne dersin?” Ses tonu hızla değişti, öfke hızla hüznün yerini almıştı. “Beni hiç aramamanın nedeni bu muydu? Şehirden ayrıldığım an seni aldattığımı düşündüğün için mi?” Sesini alçalttı ama ses tonu hâlâ öfkeliydi. “Biz seninle seviştik.”

“Seviştiğin ilk kız ben değilim Jack.”

“Hayır. Ama hayatımda sevdiğim ilk kız sensin.”

“Sadece seninle bu konuşmayı telefonda yapamazdım,” diye itiraf ettim, suçluluk duygusu bedenime yayılıyordu.

“Bu nedenle benimle hiç konuşmamayı mı seçtin?” Jack yataktan kalktı ve yürümeye başladı. “Bunun beni ne kadar delirttiğini biliyor musun? Lanet olası maça odaklanmaya çalışıyordum ve düşünebildiğim tek şey âşık olduğum kızın neden beni görmezden geldiği idi. Beni hiç aramadığın zaman bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Bunu önemsememeye çalıştım ama yapamadım. Bana bunu yapamazsın. Anlamıyor musun? Ben lanet olası beysbol oynamaya çalışırken bana bunu yapamazsın!”

“Üzgünüm Jack. Ben...”

“Bu saçmalık Cassie!” diye bağırdı, çenesi kasılmıştı. “Bana güvenmemene neden olacak hiçbir şey yapmadım.” Gerçeği anlamaya başlayınca gözleri büyüdü. “Ama sorun bu değil, öyle değil mi?” Anlayarak başıyla onayladı, sonra incinmiş bakışlarını bana çevirdi. “Sen... Bana güvenmiyorsun.”

Kelimelerindeki gerçek içimde, derinlerde yankılanırken onun gözlerine bakmaktan kaçındım. “Bana bak!” Öfkesiyle birlikte ses tonu da yükseliyordu.

Benden istediğini yaptım, gözyaşlarımın onu bulanıklaştırmasına minnettardım. “Benden ne istiyorsun Jack?” Sesim duyguyla çatlamıştı.

“Hakkımı yememeni istiyorum ama belli ki bu senden isteyemeyeceğim kadar fazla.” Bana sırtını döndü ve hızla yatak odamın kapısını açtı. Şoke olmuş bir şekilde yatağında otururken, ön kapının sertçe kapandığını duydum.

“Az önce ne oldu?” Melissa başını yatak odamın kapısından uzattı.

“Sanırım şahane bir şekilde işleri berbat ettim.” Nefesimi verdim ve gözümünden akan bir damla yaşı sildim. “Bana telefonumu uzatır mısın lütfen?” Telefonumun banyo tezgâhının üzerindeki yerini parmağımla işaret ederken neredeyse yalvarır gibi konuşmuştum.

Melissa aldı ve bana fırlattı. “Bu konuda konuşmak ister misin?”

“Bir dakika içinde. Teşekkürler.” Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. Melissa anlayışla başını salladı ve yalnız kalmam için odamın kapısını kapattı.

Jack’i aradım, telefon defalarca çaldı. Beni görmezden geliyordu. Gururumu yuttum ve sesli mesaja düştüğünü belirten uyarıyı sabırla bekledim ama mesaj bırakmak yerine telefonu kapattım. Ona acınası ya da aptalca olmayacak ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

İşler nasıl bu kadar kısa süre içinde böylesi karmaşık bir hale gelmişti? Melissa’nın odasına gittim ve onu yatağının üzerinde kitap okurken buldum. Sokularak onun

yanına oturdum ve içimde karmakarışık olan duygularımı düşündüm.

“Jack konusunda haklıydın, diye başladım.

Elindeki kitabı bir kenara koydu ve bana döndü. “Ne gibi?”

“Kızın onun için orada olmadığını söyledi.”

“O zaman kimin için oradaymış?”

“Jack’in oda arkadaşı Brett için. Sanırım Brett kızla tanışıp onu odaya davet etmiş.” Uzun uzun nefesimi verdim.

“Ona inanıyor musun?” Alnını benim alnıma dayadı.

“İnanıyorum.”

“O zaman neden evden çıktı?”

“Ona inanmadığım için sinirlendi.” Durumun anlamsızlığı yüzünden başımı iki yana salladım. “Şu anda delirmiş gibi hissediyorum. Demek istediğim, bir an kızın onun için orada olmadığı için son derece rahatladım. Jack’e bakıp, onu ne kadar çok önemseydiğimi fark ettim. Ve sonraki an, ona güvenmediğim için kendimi berbat ve suçlu hissettim. Şimdi o gitti ve her şeyi berbat etmiş olmaktan ölümüne korkuyorum.”

Burnumdan nefes alıp verirken, gözlerimi kapatmak için kendimi zorladım. “Ya onu kaybedersem?”

“Kaybetmeyeceksin.” Melissa’nın sesi emin olduğunu belirten bir şekilde sertti.

“Nasıl bu kadar emin olabilirsin?” diye sordum, sesimdeki korkuyu saklayamıyordum.

“Çünkü Jack de en az senin kadar inatçı! Senden bu kadar kolay vazgeçmeyecek. Ama biliyorsun, o haklı. Ona güvenmiyorsun. Ve bu adil değil.” Konuşurken saçlarımı okşuyordu.

Yeniden derin bir nefes aldım. “Biliyorum, ama bu zor. Demek istediğim, o fotoğrafları gördüm ve çok utandım. Kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Sanki o kızlar kendi ilişkim hakkında benden daha çok şey biliyor gibiydi.”

“Güven bana, nasıl hissettiğini biliyorum. Ama bir kere bile belki de onun bunu yapmamış olabileceğini sorgulamadın, doğru değil mi?”

“Tam olarak değil,” diye itiraf ettim.

“Üzgünüm ama ben de sinirlenirdim.”

Ön kapının açılma sesi konuşmamızı yarıda kesti. Ayak sesleri yatak odamın kapısına kadar gelip durdu. “Cassie!” Jack’in sesi tüm evde yankılandı.

“Melissa’nın odasındayım,” diye bağırdım endişeli bir şekilde.

Jack gelerek kapıya yaslandı, takım elbisesinin yerine üzerinde siyah şort ve dar bir beysbol tişörtü vardı. Ellerini ceplerine soktukten sonra, “Kalk. Seninle konuşmak istiyorum,” dedi.

Melissa’nın yatağından kalkmak için kıvranırken korkuyordum. Melissa ayağa kalkmama yardımcı oldu, endişeyle ona baktım.

“İyi olacak. Git. Özür dile,” diye fısıldadı arkamdan hafifçe itmeden önce.

İnce parmak arası terliklerime takıldıktan sonra dengemi yeniden kazandım, Jack’in yüzünde bir mutluluk işareti aradım ama bulamadım. Onun ardından odama doğru yürüdüm ve Jack ardımızdan kapıyı hızla kapattı.

“Otur.” Parmağıyla yatağıma işaret etti ve ben de onun isteğine uydum.

Yanıma gelmedi. Bunun yerine önümde ayakta durup,

konusmaya başlamadan önce bana baktı. “Sen bir şey söylemeden önce bitirmeme izin ver. Tamam mı?”

Sesimi çıkaramıyordum bu nedenle sadece başımla onayladım.

“Şu anda sana gerçekten öfkeli olmak istiyorum. Hayır, bunu unut, şu an sana gerçekten öfkeliyim.” Konuşmayı bıraktı, derin bir nefes aldı ve bronz parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirdi. “Dinle. İkimizin de berbat durumda olduğunu biliyorum. İkimizin de güvenle ilgili sorunlarımız var ve aramızda olan bu şey lanet derecede korkutucu.” Parmaklarını salladı, bana bakmaktan kaçınıyordu.

“Ama sana seni sevdiğimi söylediğimde, bunda ciddi dim. Sana seni sevdiğimi söylediğimde, sadece kolay olsa ya da sorun olmasa severdim demek istemedim.” Gözlerim yaşlarla dolmaya başlarken, Jack’in yüzünün hissettikleri yüzünden çarpıldığını gördüm.

“Benimle birlikte olmanın kolay olmadığını biliyorum. Benimle çıkmak, diğer insanların uğraşmak zorunda olmadığı pek çok delice şeyle uğraşmak anlamına geliyor ve bunun için üzgünüm. Şu anda muhatap olmak zorunda kaldığın şeyleri ben yıllardır yaşıyorum. Ben bunlara alışkınım: Çılgınca fotoğraflar, kızlar, hayran sayfaları, bloglar, muhabirler, yetenek avcıları, tüm sosyal medya olayı...”

Gözlerime bakarken omzunu silkti. “Ve eski halimin senin asla güvenmeyeceğin biri olduğunu da biliyorum. Ama seninleyken...” Duraksadı. “Eskiden olduğum ben değilim. Sanırım ilk randevuya çıktığımız geceden beri o insan değilim ve bana hâlâ o insanmışım gibi davranman adil değil.”

Yatağın ucunda yanıma oturdu. “Eğer buna devam edeceksek bana güvenmek zorundasın. Ve işler rahatsız edici bir noktaya geldiğinde beni uzakta tutamaz ya da görmezden gelemezsin.”

Ona, “Şimdi konuşabilir miyim?” diye sormadan önce sessizlik içinde saatler geçmiş gibi hissediyordum.

Kahkaha attı. “Evet.”

“Gerçekten üzgünüm Jack. Benim güvensizliğimi hak edecek hiçbir şey yapmadığını biliyorum ama sadece o fotoğrafları gördüm ve kendimi bir aptal gibi hissettim. Sana beni aptal gösterecek ya da utandıracak bir şey yapmamamı söylemiştim ve yaptığının tam olarak bu olduğunu hissettim. Kendimden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o kendimi koruma durumuna geçtim.” Çılgınlığımı onun anlayacağını umduğum bir şekilde anlatmaya çalıştım. Ve bu da aslında, ciddi güven sorunları yaşayan biriyle çıktı-ğıydı.

Kolunu belime doladı ve beni kendisine doğru çekti. Gözyaşlarımı silmeden önce birkaç damlanın düşmesine izin verdim. “Beni lanet derecede delirtiyorsun ama seni seviyorum.” Ilık dudaklarını şakağıma bastırdı.

“Yani benden ayrılmıyor musun?” diye sordum dudak-ğımı bükerek.

“O kadar şanslı değilsin.”

ON JACK

“Kedicik, haydi, geç kalacağız!” diye seslendim Cassie’nin banyosuna doğru yürürken.

“Geliyorum, bekle!” Tezgâhın üzerinde bir şeylerin şıkırdadığını ve hızlı ayak seslerini duydum.

“Tamam, hazırım,” dedi oturma odasına girerken.

O küçük beyaz kolsuz yazlık elbisenin içinde, bronz bacaklarını gördüğümde ağzım bir karış açıldı. Bedenindeki her santimi, her kıvrımı seviyordum. Başımı iki yana salladım ve gülümsedim. Gerçekten lanet bir melek gibi görünüyordu. Ve ben de onun şeytanı olmak istiyordum.

“Kedicik, bu şekilde görünerek büyükbabamın kalp krizi geçirmesine neden olacaksın.”

Melissa’nın kahkahası odasında çınladı. “Lütfen Jack’in büyükbabasını öldürme Cass. Bu pek de iyi bir ilk izlenim olmaz.”

Bunun karşılığında Cassie kıkırdadı. “Elimden geleni

yapacağım.” Parlak yeşil gözleri benimkilere odaklandı. “Daha sonra görüşürüz.”

Cep telefonumu cebime tıktıktan sonra elimi Cassie’nin eline doğru uzattım. Onu ön kapıya doğru yönlendirirken, parmaklarını benimkilere doladı. “Sonra görüştüz Melissa,” diye seslendim odasına doğru.

“Güle güle çocuklar. İyi eğlenceler!”

Kalçasına hafifçe vurarak Cass’i öne doğru iteledim, bana karşılık vermek için durdu ama bunun yerine gülümsedi. Tanrım, bu kızı seviyordum.

“Güzel görünüyorsun,” dedim, parmaklarımı altın bukleler halindeki saçlarının arasından geçirirken.

“Teşekkür ederim.” Gülümsedi ve ben kapıyı açmadan önce arabamın yanında bekledi.

Yanımda oturuyordu, ona baktım ve bir buklesini parmağında çevirdiğini fark ettim. Lanet olsun. Gerçekten saçlarını bukle haline getirmişti ve ben bu araba yolculuğunda saçını darmadağın edecektim. Büyükanнемin Honda’sını ödünç almalıydım.

“Al.” Beysbol şapkamı onun kucağına koydum.

“Bu ne için?”

“Sadece tak. Saçının bozulmamasına yardımcı olacaktır.” Ona gülümsedim. “Hiç şapkan olmamasından iyidir, öyle değil mi?”

Cass omuzlarını silkerek, “Sanırım bunu öğreneceğiz,” dedi ve şapkamı başına taktı. Şapka aşağı düşüp gözlerini kapattığında kahkaha attı. “Kocaman bir kafan var.”

Eğilip şapkanın ön kısmını tuttum ve onu kendime doğru çektim. “Hayır. Senin küçük bir kafan var.” Başımı şapkanın altına soktum ve o kıkırdarken dudaklarımı sıkıca onunkilere bastırdım. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Anahtarı kontağa sokup çevirdiğimde, motor gürültüsüyle çalışmaya başladı. “Buna hazır mısın?”

“Hazırım,” diye cevap verdi başıyla onaylarken ve rüzgâr saçlarımın arasından eserken yola çıktım.

“Peki, daha önce bir kızı eve götürdün mü?” Cass’in sesi, rüzgârın ve motorun gürültüsünü bastırıyordu.

Kahkaha atmadan önce ona baktım. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Omuz silkti.

“Cassie.” Başımı iki yana sallamadan önce ona baktım. “Ben hiç aynı kızla iki kere bile yatmadım.”

“Yani? Bu daha önce herhangi bir kızı eve götürmediğin anlamına gelmiyor.” İçini çekti.

Sağ elimi onun dizinin üzerine koydum ve parmaklarımla tenini okşadım. “Sen ilksin. Ve de son,” diye dedim, yüz ifadem ciddiydi.

Cass gülümsediğinde tüm yüzü aydınlandı. Ya da belki de aydınlanan benim yüzümdü. Kesin olarak bildiğim şey şuydu ki, gülümsemesi en karanlık günlerimi bile aydınlatıyordu.

Arabayla on dakika gittikten sonra büyükannemle büyükbabamın tek katlı, mavi beyaz evlerinin önüne arabamı park ettim. Büyükannemlerin evinin önündeki şekil verilmiş çalılarla çevrili bahçesi çok bakımlıydı.

“Çok güzel,” dedi Cassie şapkamı kafasından çıkarıp birbirine girmiş saçlarını düzeltirken.

Ona doğru gülümsedim. “Saçların mükemmel görünüyor Kedicik. Haydi.” Çıkardığı şapkayı aldım ve kendi başıma takıp saçlarımı şapkamın altına tıktırdım.

Arabanın kapısını açtım ve dışarı çıkmasını yardım et-

tim, elim belinin üzerindeydi. “Sanırım o elbiseyle beni öldürmeye çalışıyorsun.”

“Beğendiğine sevindim,” diye dalga geçti kaşlarını kaldırarak.

“Üzerinden çıkardığında seni daha çok beğeniyorum,” diye fısıldadım boynuna doğru.

“Jack! Kes şunu.” Cassie koluma vurduğunda kahkaha attım.

Parmaklarımızı birbirine doladık ve onu çift kanatlı mavi ön kapıya doğru yönlendirdim. Kapılardan biri açıldı ve içeriden ağzı kulaklarında Dean çıktı. “Nihayet,” diye azarladı ve Cassie’yi kendisine doğru çekip sıkıca sarıldı.

“Canını yakacağım. Onun üzerinden çekil.” Şakalaşarak onu Cassie’den uzaklaştırdım.

Cassie bizim halimize kahkahalarla güldü ve sonra çenesini kaldırarak havayı kokladı. “Burası olağanüstü kokuyor.”

“Bu büyükannemin ev yapımı sosu,” dedi Dean gülümseyerek.

“Evime hoş geldin.” Cassie’nin etraftaki her şeye bakmasını izlerken mutluluktan ışıldıyordum.

“İkinizin şu eski fotoğraflarına bak. Çok tatlıymışsınız,” dedi duvardaki çerçeveli ilkokul fotoğrafımızı işaret ederek.

Yürüyerek ilerledik ve kırlaşan saçlarını başının ardında topuz yapmış büyükannemi fırının yanında eğilmiş halde gördüm. Büyükbabam yemek masasında oturmuş gazete okuyordu. Bizim geldiğimizi duyunca başını kaldırdı, okuma gözlükleri her zaman olduğu gibi burnunun ucunda duruyordu.

“Tanrım, işte geldiler!” Büyükbabamın sesi heyecanlıydı. Sandalyesinden kalktı ve kollarını açarak doğruca Cassie’ye doğru gitti.

“Sen Cassie olmalısın. En sonunda seninle tanıştığıma çok sevindim.” Ona sıkıca sarılıp göğsüne bastırdı.

Büyükbabama doğru yürürken kahkaha attım. “Büyükanne bu benim kız arkadaşım Cassie.”

Cassie sırtarak büyükbabamın kollarından ayrılırken, büyükanne mutfak önlüğü ile ellerini kuruladı. “Seninle tanıştığıma çok sevindim Cassie. Hakkında çok şey duyduk.” Gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor, benimkine eş gamzeleri yanaklarında belirliyordu.

“İkinizle de tanıştığıma çok sevindim. Beni ağırladığınız için teşekkür ederim,” diye cevap verdi Cassie içten bir gülümsemeyle. “Yardımcı olabilir miyim?” Soruyu büyükanne me yöneltilmişti.

“Ah, hayır canım. İşim neredeyse bitti. Git otur ve rahatına bak. Jack ona neye ihtiyacı varsa ver, beni duydun mu?” Sesi sadece bana ve Dean’e kullandığı tona bürünmüştü.

“Tamam büyükanne, tabii ki.” Ona doğru eğildim ve yanağından öptüm.

“Bir şeye ihtiyacın var mı Kedicik?”

“Ben iyiyim, teşekkürler.”

Büyükbabam yanındaki sandalyeyi çekti ve üzerine vurarak oturmasını işaret etti. “Gel yanıma otur Cassie. Yoksa ben de sana Kedicik mi demeliyim?” diye sordu göz kırparak.

Dean yüksek sesle bir kahkaha attı. “Bence hepimiz ona Kedicik demeye başlamalıyız.”

Dean'e ölümcül bir bakış attım ve o sırada hiç eğlenmiyordum. "Ona sadece ben Kedicik diyebilirim. Bunu hatırlasan iyi edersin."

"Jack kardeşini tehdit etmeyi bırak," dedi büyükannem yüzünün önündeki dumanı eliyle uzaklaştırırken.

"Tamam büyükanne." Masanın altından Dean'i sertçe tekmeledim.

Büyükbabam dirseklerini masaya dayadı ve başını yana eğdi. "Peki Cassie, Jack bize senin bir fotoğrafçı olduğunu söyledi."

Cassie sırtarak önce bana, sonra da büyükbabama baktı. "Yani, şu anda bunun üzerine eğitim alıyorum. Mezun olur olmaz kendi işimi yapmak istiyorum."

Büyükbabam elini masaya vurdu. "Pekâlâ, bu harika! Sence de harika değil mi canım?"

"Bu harika. Ne türde bir fotoğrafçılık?" diye sordu büyükannem.

"Seyahat ve insanların ilgilerini çeken hikâyelere odaklanan bir dergide çalışmak istiyorum. Böylece ülkenin her yerini gezebilir ve şaşırtıcı hikâyelere sahip inanılmaz insanlarla tanışabilirim." Cassie, yavaşça ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle açıklamaya başladı. Mesleğinden bahsederken yeşil gözlerinin nasıl parladığı dikkatimden kaçmamıştı.

"Oh, bu kulağa heyecan verici geliyor." Büyükannem omuzlarını yukarı doğru kaldırdı.

"Peki, onlar için ne yapacaksın? Ne tür fotoğraflar çekeceksin?" diye sordu büyükbabam, bir bardak suyuna doğru uzanırken.

"Sanırım ya yazıyı yazan gazeteciye atanacağım ya da

makalenin odak noktası ne ise onu çekmek için kendi başıma gideceğim. Bu yeni bir otel açılışı ve hayat mücadelesi içindeki bir şehre etkisinden, doğal bir afette neredeyse yok olmak üzere olan bir kasabanın geri dönüşüne kadar her şey olabilir. Ama genel tema olumlu ve moral verici olacak.”

Cassie bana bakmadan önce duraksadı, gözleri kocaman açılmıştı. “Bu yaz başvuracağım bir stajyerlik var. Görünüşe göre New York merkezli dergilerden birinin LA’de bir ofisi bulunuyor ve profesörüm bugün bana bundan bahsetti. Bana bir referans mektubu yazacağını söyledi, yani ne olacağını bilemeyiz.”

Ona kocaman gülümsedim. “Oynamazsan kazanamazsın Kedicik. Seni işe almamaları için aptal olmaları gerekir.”

“Teşekkürler bebeğim.”

“Onun çalışmalarını görmem lazım büyükbaba. Bu işte gerçekten iyi,” diye ekledim, bedenimin her yanından gurur fışkırıyordu.

“Evet, öyle,” diye bana katıldı Dean. “Ama bir sorum var. Fotoğrafını çektiğin şeyler çok yaratıcı. Demek istediğim, çekim açıların ve fotoğrafladığın şeyler... Büyükbaba, Jack’in atış noktasındayken bir fotoğrafını çekmişti. Olabilecek en havalı fotoğraftı o! O dergi için bunun gibi fotoğraflar da çekecek misin?”

“İlk olarak, teşekkür ederim. Fotoğraflarım için bunu söylemen çok tatlı bir şey ve minnettarım.” Cassie gülümsedi. “Sanırım bu tamamen dergiye ve tarzlarına bağlı. Ama benim çalışmak istediğim derginin çok güzel, yaratıcı fotoğrafları var ve sanırım fotoğrafçıya fotoğraf çekimi

hakkında fazlasıyla serbestlik veriyorlar.” Cassie omuzlarını silktilti.

“Bu kulağa mükemmel gibi geliyor. Senin fotoğrafçılığın, bir başkasının standartları ile belirlenmeyecek kadar güzel. Eğer istediğin gibi gitmezse her zaman için spora geri dönebilir ve ülke içinde erkek arkadaşınla seyahat edebilirsin,” diye önerdim yardımcı olmaya çalışarak.

“Yani sabah uyanacağım ve tüm gün boyunca senin fotoğrafını çekeceğim, öyle mi?”

Hafifçe kıkırdadım. “Bana hayalindeki iş gibi geldi.”

“Ah, Tanrım.” Büyükanнем içini çekti. “Beni affet Cassie, onun için elimden geleni yaptım.”

“Sorun değil büyükanne, o olduğu gibi de mükemmel.” Cassie’nin dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrılırken bana baktı.

“Jack ve Dean gelip serviste bana yardım edin, olur mu?” diye sordu büyükanнем.

Dean ile birlikte hızla masadan kalktık ve elimizde dumanı tüten İtalyan yemekleriyle dolu tabaklarla geri döndük. Sarımsaklı domatesli taze pişmiş ekmeğin kokusu havayı kapladı ve ağzımın suyu akmaya başladı.

“Haydi alın lütfen. Önce Cassie,” diye ısrar etti büyükbabam.

Büyükanнем dumanı üzerinde iki dilim ekmek alıp tabağına koyduktan sonra Cassie spagetti kâsesine uzandı ve tabağına oldukça büyük miktarda makarna koydu. Salatayı da ekledikten sonra elimi bacağına üst kısmına koyup hafifçe sıktım.

“Yeteri kadar aldın mı Kedicik?” diye dalga geçtim.

“Sanırım biraz fazla oldu,” diye itiraf etti, utançtan yanakları hafifçe renklenmişti.

“Endişelenme. Yiyebildiğin kadar ye.

“Her şey olağanüstü görünüyor büyükanne. Çok teşekkür ederim,” dedi Cassie içten bir şekilde yemeklerden almadan önce.

“Bir şey değil canım. Geldiğin için teşekkürler.”

“Şimdi Jack, seçmeler hakkında konuşmamız gerek,” dedi büyükbabam, yemeğinden yerken.

“Ne oldu?”

“Şey, ilk olarak, seçme gününde burada o televizyon kanalının muhabirlerinden başka kimler olacak?” dedi büyükbabam çatalına biraz spagetti dolarken.

Cassie bana baktı, birazdan yapılacak konuşmayla ilgilendiği belliydi. Konuşmadan önce ağızındaki yemeği yuttum. “Sen ve büyükanne tabii ki. Dean sen de burada olacaksın, değil mi?”

Dean başıyla onayladı ve ben de dönüp Cassie’ye baktım. “Ve Cass, senin de burada olmanı istiyorum.”

“Bekle. Ne için? Şu an ne olduğunu pek anlamıyorum.”

“Birinci lig seçmeleri. Benim seçileceğimi düşünüyorlar ve ESPN kanalında gösterecekler.”

“Gerçekten mi?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Gerçekten.” Onun ses tonunu taklit ettiğimde bana kötü bir bakış attı.

“Bu çılgınca.”

“Ama geleceksin, değil mi?” Bir kere daha masanın altından uzandım, bacağına dokundum ve parmaklarımla eteğini hafifçe yukarı çektim.

“Tabii ki... Geleceğim,” diye kekeledi Cassie, elimi iterek uzaklaştırmadan önce.

“Harika. Yani büyükbaba, sen ve büyükanne olacak.

Ayrıca Dean ile Kediciik. Ve elbette ki menajerlerim Marc ve Ryan.”

“Daha şimdiden menajerlerin mi var?” Fark edilir şekilde irkilen Cassie yüzünü buruşturdu.

“Resmi olarak değil. Seçilene kadar onlarla anlaşma imzalayamam ama sözlü bir anlaşmamız var.”

“Peki, kaç menajerin var? İnsanların çoğunun sadece bir menajeri olmaz mı?”

“Biri menajer ve diğeri de avukat. Ama birlikte çalışıyorlar ve böylece her ikisiyle ayrı çalışmak zorunda kalmıyorum,” diye açıkladım.

“Beysbol hakkında gerçekten daha fazla konuşmamız gerek. Olan hiçbir şeyi bilmiyormuş gibi hissediyorum.” Cassie alt dudağını ısırduğında onun yüzündeki huzursuzluğu gördüm; şaşkına dönmüş görünüyordu. Onu böyle hissetmekten kurtarmak için her şeyi yapardım. Bu süreç boyunca sadece onun yanımda olmasını istemiyordum, onun burada olmasına da *ihtiyacım* vardı.

“Üzgünüm Kediciik, başka şeylerle uğraşıyorduk. Bu kısa süre önce oldu. Sana bundan bahsedecektim.”

“Hayır, sorun değil. Kızgın falan değilim. Senin için çok heyecanlıyım ama bu televizyon işleri oldukça yorucu.”

“Eğer üst sıralardan seçilirsen böyle oluyor. Herkesin evine kamera ekibi göndermiyorlar,” dedi Dean. Artık Cassie’nin yüz ifadesini okuyamıyordum.

“Peki, bu ne zaman olacak?”

“Haziran ayının ilk pazartesi günü,” diye cevap verdi Dean ben cevap vermeye fırsat bulamadan.

“Peki, ne zaman buradan ayrılıyorsun?” diye sordu Cassie yumuşak bir şekilde, yeşil gözleri gözlerimde henüz benim de bilmediğim cevapları arıyordu.

“Kesin olarak emin değilim ama hemen ertesinde diye dñşünüyorum,” diye cevap verdim, göğsüme aniden fil oturmuş gibi hissetmeye başlamıştım.

“O gün gibi mi?” diye sordu, gözlerinde yine o bakış belirmeye başlamıştı.

“Hayır. Ama bir hafta içinde olacağını dñşünüyorum.” Kelimelerimi duyunca yüzü çarpıldı.

Üzölmüştü. Elbette ki üzölmüştü. Bunların hiçbirini ona söylememiştim ve şimdi bir uyarı yapılmaksızın hepsi üzerine yağıyordu. Bazen tam bir aptal olabiliyordum.

“Peki, plan ne Jack? Menajerlerin ne olacağını dñşünüyor?” diye sordu büyükannem masanın karşısından.

“Onlar benim ilk devrede seçileceğimi ve bunun da anlaşma imzalanması sırasında sağlam bir giriş ikramiyesi olacağını dñşünüyorlar. Eğer anlaşmayı beğenirsek onu kabul edeceğiz ve ikinci lig A takımları her neredeyse oraya taşınmak zorunda kalacağım.”

“Giriş ikramiyesi nedir?” diye sordu Cassie, alnını kırtıştırarak.

“Giriş ikramiyesi tam olarak kulağa nasıl geliyorsa o anlama geliyor. Bu, bir oyuncuyu bir sonraki sene okulla dönmek yerine takımla anlaşma imzalaması için ikna edilmek üzere verilen paradır. İkinci ligin aylık ödemeleri sadece hayatını devam ettirmene yetecek miktarda oluyor. İşte bu nedenle de giriş ikramiyesi çok önemli. Ama her oyuncu bu ikramiyeeyi almıyor.” Onun aklını karıştırmadan durumu açıklamaya çalıştım.

“Yani herkes ikramiye alamıyor ama sen ilk turda seçileceğin için alacaksın, öyle mi?” diye sordu Cassie.

“Tam olarak öyle.”

“Toplam kaç devre var?”

“Seçmelerde mi? Yaklaşık kırk kadar.”

“Lanet olsun ve onlar senin ilkinde seçileceğini mi düşünüyorlar?” Ben kahkahamı bastırırken Cassie’nin gözleri açıldı. “Üzgünüm,” dedi eliyle ağzını kapatmadan önce, çok utanmış görünüyordu.

“Çok daha kötülerini duyduk,” dedi büyükbabam kahkaha atarak.

“Giriş ikramiyesi almayanlara ne oluyor?” diye sordu Cassie.

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey, ikramiye olmadan aldıkları parayla zar zor geçinebildiklerini söyledin.”

“Kimse beysbolu para için oynamaz Kedicik. Beysbol oynuyoruz, çünkü beysbolu o olmadan yaşamamanın dayanılmaz olacağını düşünecek kadar çok seviyoruz. Bu, oynayan her kişi için bir gün bitecek olan bir oyun ama hepimiz bu sonu mümkün olduğunca ertelemek istiyoruz.” Hızla nefes aldım. “Hayatının çoğunluğunda tek bir şey yapmanın hayalini kuruyorsan, başka bir şey yapmak neredeyse akıl ermez bir hale gelir. Nasıl yapılacağını bilmezsin. Her zaman için istediğin tek şey budur ve oraya erişmek ve orada kalmak adına var gücünle savaşırsın.”

“Bunu bu kadar çok sevmeni seviyorum,” dedi Cassie gözleri ışık saçarak.

“Eğer bu kadar sevmeseydim oynamazdım,” diye itiraf ettim gülümseyerek.

“Marc ve Ryan’ın hangi takımın seni alacağına dair bir fikri var mı?” diye sordu Dean, bir parça ekmeği parçalara ayırırken.

“Eğer fikirleri varsa da bana söylemediler.”

“Yani nereye gideceğin hakkında hiçbir fikrin yok mu?” Dean cevabımı beklerken, düşünceli bir şekilde ağzında kileri çiğniyordu.

“Henüz yok.” Gülümsedim.

“Ülkenin her yerinde takımlar var, öyle değil mi?” diye sordu Cassie, yüzünde heyecan ve endişe karışımı bir ifade vardı.

“Öyle denebilir.”

“Ve sana nereye gitmeni söylerlerse oraya mı gitmek zorundasın?”

“Eğer beysbol oynamak istiyorsam zorundayım,” diye cevap verdim şakacı bir gülümsemeyle, giderek kararan ruh halini aydınlatmayı umuyordum.

Büyükannemin endişeli bakışları, Cassie ve benim yüzlerimizin arasında gidip geliyordu. “Jack buradan ayrıldığında siz ikiniz ne yapacaksınız?”

“Şey, bu konuda henüz konuşmadık büyükanne.” Gergin bir şekilde parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Cassie masanın altından elini bacağımın üzerine koydu ve ben de minnettar olarak uzanıp elini tuttum.

“Uzun mesafe ilişkileri berbat,” dedi Dean karamsar bir şekilde.

“Sen bu tür ilişkiler hakkında ne biliyorsun ki?” diye sertçe cevap verdim Dean’e, aniden Cassie ile içinde bulunduğumuz durumdan bunalmıştım.

“Sadece berbat olduğunu duydum. Ve asla yürümüyorlar.” Dean istediğimden biraz daha geç bir şekilde çenesini kapattı.

“Bu kadar yeter Dean!” Büyükannem bir peçeteyle ona

vurdu. “Uzun mesafe ilişkileri de herhangi bir ilişki gibi yürüyebilir. Hatta bazen daha bile iyi oluyorlar.”

“Nasıl yani?” diye sordu Cassie ve açıkça aynı şeyi düşünüyorduk.

“İlk olarak, tabii ki ilişkiniz daha az fiziksel hale gelir,” dedi büyükannem kahkaha atarak. “Ayrıca uzun vadede daha önemli olan şeyler daha da önem taşımaya başlar. Birbirinizi aylar boyunca göremediğiniz zaman, ilişkinizin temel taşları ya gelişir ya da zarar görür. Ne kadar yakın olursanız olun, hiçbir ilişki güven, dürüstlük ve iletişim olmadan ayakta kalamaz.”

Büyükannem bir an için durdu ve konuşmaya devam etmeden önce hem Cassie’ye hem de bana baktı. “Uzun mesafe ilişkileri telefonda saatlerce konuşmak anlamına gelir. Ve gerçekten konuşmayı kast ediyorum. Çünkü arabana binip diğer kişinin evine gidemediğinde elinde olan tek şey budur. Birbirinizi gerçekten iyi tanımanız gerekir. Ayı geçirdiğiniz bu zamanlarda oluşturduğunuz bağlar çelik kadar sağlam olabilir.”

Tamamen büyükannemin sözlerine odaklanmış olduğumu fark ettim. “O haklı,” diye ekledi büyükbabam gözlerinde bir pırıltıyla. “Elinizde sadece telefon ya da mektup olduğunda, bu bir şeyleri değiştirir. Tüm hisler ve duygular hâlâ oradadır ama açıklaması zor bir şekilde güçlenirler. İşte iletişim kısmının çok önemli olmasının nedeni de bu.”

Büyükannem yanaklarında gamzelerle gülümseyerek ona baktı. “Çünkü sevdiğiniz insan uzaktayken bazı şeyleri yanlış yorumlamak ya da anlamadan yanlış sonuçlara varmak kolay olur. Bunu düzeltmenin tek yolu da konuşmaktır. Bu nedenle de... Çok fazla konuşursunuz.”

“Siz ikiniz ne zaman ayrı kaldınız?” diye sordum, sonunda ikisinin de yaşadıkları deneyime dayanarak konuştuklarını anlamıştım.

“Savaş sırasında. Ona her gün mektup yazardım,” dedi büyükannem gerçekçi bir şekilde.

“Ve ben de elime geçen her fırsatta yazardım.” Büyükbabam sırtıttı. “Ve arardım da.”

“İşte bunu gerçekten yaptı.” Onlar birbirlerine sevgi dolu bir şekilde baktıklarında, Cassie’nin elini sıktım.

“Tamam, bir gecelik bu konuda konuşmak yeter. Çocukların şu anda bunlar hakkında düşünmek istemediklerine eminim.” Büyükannem elini hafifçe salladıktan sonra masadan kalktı, onu büyükbabam izledi.

“Hayır, bunları duymak gerçekten çok güzeldi. Teşekkürler.” Cassie gülümsedi, hâlâ eleleydik.

“Bulaşıkları biz yıkarız büyükanne. Gir otur,” diye önerdim içten bir gülümsemeyle.

“Teşekkür ederim Jack. Biz diğer odada olacağız,” dedi yavaşça oturma odasına gitmeden önce.

“Siz ikiniz bir arada *kalacaksınız*, öyle değil mi?” diye sordu Dean göz kırparak.

Dönüp, bana delici gözlerle bakan Cassie’ye baktım. “Muhtemelen o zamana kadar benden bıkmış olur.” Zayıf bir girişimle korkularımı gizlemek için Cassie’yle dalga geçme isteğime engel olamadım.

“Büyük ihtimalle,” diye şakama karşılık verdi.

En azından şaka yaptığını umuyordum.

“Siz çocuklar gerçekten bu konuda hiç konuşmadınız mı?” diye sordu Dean sandalyesinde arkasına yaslanırken.

“Henüz konuşmadık.” Bedenimde giderek yükselen gerginliği görmezden gelerek sakin kalmaya çalıştım.

“Haziran o kadar da uzakta değil adamım. Seçmelerden hemen sonra buradan ayrılacaksın. Siz ikiniz umutsuz vakasınız.”

Ayağımla hızla Dean’ın kaval kemiğine vurdum, içimdeki öfke alevleniyordu. “Neden lanet olası çeneni kapatıp, kendi aşk hayatın hakkında endişelenmiyorsun Dean? Ya da bir aşk hayatın olmaması hakkında.”

Dean yüksek bir gıcırtyla sandalyesini mutfağın zemininde arkaya doğru itti. “Of Jack! Tanrım! Sadece siz ikinizin muhtemelen kendinizi toparlayıp, büyükannemin bahsettiğı o iletişim hakkında bir şeyler yapmaya başlamanız gerektiğini söylüyordum. Çünkü en son baktığımda bu konuda berbattınız.”

Sandalyemden kalktım, geçen her an ile birlikte nefesim biraz daha hızlanıyordu. “Dean pislik gibi davranıyorsun, bunu biliyorsun değil mi?” dedim öfkeyle, öfkemi kontrol etmek için dişlerimi gıcırdatırken çenem oynuyordu.

Cassie eliyle gömleğimin altını tutup sıkıca kendine doğru çekti. “Jack! Otur! Yerine!”

Onun korkuyla kaplı yüzüne baktım ve sandalyeme yeniden oturdum ama nefesim hırıltılı çıkıyordu. Bir an düşündükten sonra yeniden ayağa kalktım ve Cassie’nin kolunu kavradım. “Haydi, gidelim.”

“Ne? Hayır. Henüz bulaşıkları bile yıkamadık ve...”

“Gidiyoruz. Geri döndüğümde bulaşıkları yıkarım,” diye zorladım, ona başka bir şans tanımadan.

“İyi geceler Dean,” dedi Cassie gönülsüzce iki adım arkamdan gelirken.

“İyi geceler Cass. Üzgünüm.”

Hızla oturma odasına girdikten sonra eğilip büyükann-

nemin yumuşak yanağına bir öpücük kondurdum. “Cass’i eve bırakacağım. Biraz sonra dönerim, bulaşıkları o zaman hallederiz. Tamam mı? Yemek için teşekkürler büyükanne. Çok lezzetliydi.”

“Bir şey mi oldu canım? Ne oldu?” Büyükanne’nin sesinde endişe vardı.

“Diğer torununa sor.” Büyükanne’ye pişmanlık içermeyen şekilde gülümseyip büyükbabama sarıldım, kıyafetlerine sinmiş tütün kokusunu içime çektim.

“İkinizle de tanıştığımıza gerçekten çok memnun oldum. Yemek için çok teşekkür ederim. Harikaydı.” Cassie hafifçe gülümsedikten sonra eğilerek önce büyükbabamı sonra büyükanne’yi kucakladı.

“Biz de seninle tanıştığımıza memnun olduk genç bayan. O stajyerlik konusunda bol şans!” dedi büyükbabam coşkulu bir şekilde gülümseyerek.

“İstediğin zaman gelebilirsin, seni memnuniyetle misafir ederiz, Jack gittikten sonra bile,” dedi büyükanne Cassie’ye, gözleri yorgun ama şefkatli bakıyordu.

“Çok incesiniz. Çok teşekkür ederim. İkinizle de yakında görüşürüz.”

Cassie’yi elinden tutup gerçek anlamda sürükleyerek evden çıkardım, kapıdan çıktığımız anda elini elimden kurtardı. “Tanrım Jack yeter! Lanet bir köpekmişim gibi beni çekiştirmeyi bırak. Neye bu kadar sinirlendiğini bile bilmiyorum.”

Suçluluk duygusu öfkemle karışmaya başladığında aniden kaldırımda durdum. “Seni incittim mi?” diye sordum içimde bir savaş yaşanırken.

Cassie başını yana eğip beni inceledi. “Hayır. Ama bunu bir daha yapma. Bundan hoşlanmıyorum.”

Onun eline doğru uzandım ama elini arkasına sakladı. “Bunu hak ettim,” dedim başımla onaylayarak ve önden arabama doğru yürüdüm. Onun kapısını açtım ama girmesine yardım etmek için beklemedim. Eğer eline dokunmama izin vermiyorsa kalçasına dokunmama kesinlikle izin vermeyecekti.

Arabaya bindiğimizde eski kül tablasını çektim, yeterli tutarı elimle ararken bozuklukların çıkardığı ses havayı doldurdu. Ona baktım, sinirli olduğunu bilmek göğsümde dayanamadığım bir ağrı hissetmeme neden oluyordu. “Beni affet,” dedim kucağına iki çeyreklik atmadan önce.

Cassie önüne baktı, başını iki yana sallarken dudakları tereddütlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Senden nefret ediyorum.”

“Hayır, etmiyorsun.” İyi olacağımızı anlamaya başladığımda hissettiğim rahatlama tüm bedenime yayıldı. İyi olacaktık.

Gözlerini kısıp derin bir nefes verdi. “Sadece beni eve götür Jack. Bunu yapmak için beni zorla evinden çıkardın, o yüzden hemen bunu yap.”

Cassie’nin ses tonu, hissettiğim rahatlığın her gramını yok ederken, midem düğümlendi. Arabayı çalıştırdım ve dairesine giden yol boyunca seçtiğim müzik arka planda çalarken sessizlik içinde oturduk. Arabayı otoparka park eder etmez arabadan dışarı çıktı.

“Haydi ama Kedicik. Bekle!” diye bağırdım arkasından ama o yürümeye devam etti. “Cassie!”

Onun durmaya niyeti olmadığını anlayınca, zihnim hızla çalışırken yavaşça onu takip etmeye başladım. Onun ön kapısına geldiğimde, kapının tamamen kapalı olmadı-

ğını gördüm ve gerçek anlamda kalbimin minnettar bir şekilde attı.

“Cass?” Kapının oradan boş oturma odasına doğru dikkatle baktım. Yatak odasındaki ışığın yandığını fark edince, o yöne doğru ilerledim.

Odasına girdim ve onun banyo aynasının önünde yüzündeki makyajı sildiğini gördüm. Bana doğru döndü ve tekrar aynadaki yansımasına bakmadan önce içini çekti. Yatağının kenarına oturdum, aniden kendimi dünya üzerindeki en büyük pislik gibi hissetmeye başladım. Sorun şuydu, onun hangi lanet şeye sinirlendiğinden bile emin değildim ama benim suçum olduğu kesindi.

Uzun saçlarını atkuyruğu yapmasını ve genellikle saçlarının altında sakladığı muhteşem boynunu ortaya çıkarmasını izledim. Onunla sorunumuz olduğunu biliyordum ama o anda tek düşünebildiğim şey onun boynunu öpmekti. Ayağa kalktım ve ona doğru yürümeye başladım, açıkça diğer tarafım eylemlerimi kontrol ediyordu.

Cassie sertçe, “Yapma,” deyince durdum. Direnmek yok, karşılık vermek yok, tartışmak yok. Sadece arkamı döndüm ve yeniden yatağına oturdum. Eğer bir kuyruğum olsaydı, kesinlikle onu bacaklarımın arasına sıkıştırmış olurdum.

Bu durumun kontrolüne sahip değildim. Bu kız lanet olası şekilde bana sahip olmuştu. Yatağın üzerinde oturup bana zaman ayırmasını bekledim. Bu duygudan tam olarak hoşlanmıyordum, ama verdiği acıyı çekiyordum. Onun için... Kendimi bu kız için muhtemelen pek çok acıya katlanabileceğime ikna etmiştim.

Suyu kapattı ve bana doğru yürüdü, odanın olabilecek

en uzak köşesine otururken gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. “Senin lanet olası sorunun ne?” Sesindeki öfkeli ton beni hazırlıksız yakalamıştı.

Omuzlarımı silktim. “Ne yaptım?”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” Rahatsız olmuş bir ses tonuyla kahkaha attı. Bıkkınlık içinde ellerini havaya kaldırırken gözlerimi dikip ona baktım. “Büyükannenlerin evindeyken kafayı yedin. Kendi erkek kardeşine vuracağını sandım!”

“Beni çileden çıkardı!” Yaptıklarımı savunma girişiminde bulundum. “Bizim hakkımızda söylediği şeylerden hoşlanmadım. Söz konusu sen ve ben olduğumuzda bu saçmalıkları duymak istemiyorum.”

Cassie derin bir nefes verdi, kamburunu çıkarmıştı. “Jack, birinin bizim hakkımızda kötü bir şey söylediği her sefer çileden çıkamazsın.”

“Evet, çıkabilirim,” diye cevap verdim ciddi bir şekilde ve Cassie kahkaha attı.

“Tamam, bunu *yapabilirsinnnn*,” diye uzattı kelimeyi devam etmeden önce, “ama bunu yapmamalısın. Ayrıca, Dean çok da haksız değildi.”

“Sen ne diyorsun?”

“Sadece söz konusu güven ve iletişim olduğunda çok iyi bir geçmişimiz olmadığını söylüyorum, o kadar. Ciddi anlamda üzerinde çalışmamız gereken şeyler var.” Kayarak yanıma otururken gülümsedi.

Kolumu beline doladım, onu kendime doğru çektim ve başını öptüm. “Yani mükemmel değiliz.”

“Mükemmele yakın bile değiliz.” Cassie güldüğünde gözleri parlıyordu. “Ama Jack?”

“Evet?” Konuşurken onun yüzünü görebilmek için arkama yaslandım.

“Söz konusu beysbol olduğunda lütfen beni de olanlardan haberdar eder misin? Bu konuda hayatında neler olduğunu en son öğrenen kişi olmak istemiyorum.” Yumuşak bir şekilde konuşuyordu ve gözlerinden incindiğini anlayabiliyordum.

“Bir daha asla en son öğrenen olmayacaksın. Söz veriyorum.” Başparmağımla belini okşadım, onu hayal kırıklığına uğratmış olma hissi bedenimde dalgalanıyordu.

“Yani o kadar kısa süre içinde gidecek misin?” diye sordu, ses tonu lanet kalbimi kırıyordu.

Başımınla onayladım. “Ama birkaç ay içinde geri döneceğim. Eylül ayında sezon bitiyor, ben de biter bitmez döneceğim.”

Cassie’nin alnındaki endişe çizgileri hafıflerken, gözleri parladı. “Gerçekten mi? Yani tamamen başka bir yere taşınmışsın gibi olmayacak, öyle mi?”

Göğsümdeki ağırlık kalktı. “Sen öyle mi düşünüyordun? Seçileceğimi ve asla geri gelmeyeceğimi mi sandın?”

“Hemen hemen. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum.”

“Sadece beysbol sezonunun geri kalanı için gideceğim ve sonra geri döneceğim. Zaten nisan ayından beri maçlara çıkıyorlar,” dedim ona korkularını yatıştırmak isteyerek.

“Ve sonra ne olacak? Demek istediğim yeniden gideceksin, değil mi?”

Gönülsüz bir şekilde gülümsedim. “Şubat ayında geri gideceğim.”

Ben onun vereceği tepkiye hazırlanırken, parmaklarıyla geri döndüğüm ve yeniden gittiğim zaman arasındaki ay-

ları saydı. “Bu çok korkunç değil.” Gölümsedi ve ellerini indirdi.

“Kesinlikle yapılması mümkün, öyle değil mi?” diye sordum güvenle ama içimdeki organlar takla atıyor gibiydi.

“Henüz tam olarak senden vazgeçmeye hazır değilim. Seninle her şeyi en azından bir kere denerim.” Cassie bana göz kırptı, sonra yüzümdeki büyük tebessümü görünce geri adım attı. “Şey... Neredeyse her şeyi.” Yanakları kırmızı gül rengine döndü.

Yüzünü kendime doğru çevirip parmaklarımla çenesini yukarı kaldırdım. “Seni seviyorum.” Onu kendime doğru çekerken gözlerini kapatmadan önce dudaklarıma odaklandı. Dudakları diş macunu gibi nane tadındaydı ve aralarken yumuşacıktılar. Dilini dilimin üzerinde hissetmek, bedenimde hiçbir kontrolümün olmadığı kısımları uyandırdı. Parmaklarımı saçlarına dolayıp onu daha da yakınımaya çektim.

Kısık bir ses çıkardığında, düşünebildiğim tek şey üzerindeki küçük, beyaz elbiseyi parçalayıp çıkarmaktı. Onu yatağın üzerine yatırdım ve üzerine çıktım. Saçlarının her yere dağılması beni delirtiyordu. Altımda yatarken saçlarının yastığın her yerine dağılmasında çok seksi bir şey vardı. “Çok güzelsin,” diye hatırlattım ona, yeniden öpmek için eğildim ve bedenimin alt kısmını onunkine bastırdım.

Bir girişimde bulunmadan önce, onun da daha fazlasını yapmak istediğine dair bir işaret bekledim. Bedenini bana bastırırken kalçasını yataktan yukarı doğru kaldırdı. Elimi bacağına götürüp çıplak tenine dokundum, elimi yukarı çıkarırken elbisesini sıyırdım. Kıvrılırken elbisesini beli-

ne kadar çıkardım, yaptıklarına karşı koyduğunu hissetmiyordum.

Parmağımı tangasının lastiğinin üzerinde gezdirip içine doğru kaydardım. Tenini hissetmek gözümün dönmesine neden oluyordu. Bana yetmiyordu; tüm düşüncelerim onun içinde olmanın nasıl hissettireceğinde odaklanmıştı. “Seni istiyorum,” diye itiraf ettim, nefeslerim titrek çıkıyordu.

Gözlerini açıp bana baktı, elleriyle şortumun düğmesine uzanırken ağzı hafifçe aralandı. El yordamıyla aranırken parmakları erkekliğime değdiğinde dudaklarımdan bir inleme yükseldi. İradem yok olurken, aramızdaki kumaşı çıkarmasında ona yardım ettim.

Parmakları çıplak tenime batarak beni kendine çekerken, şortumu ve iç çamaşırlarımı fırlattım. Doğrularak oturdum, tişörtümü yere fırlatırken nefeslerim düzensizdi. Göğüslerine doğru toplanmış beyaz elbisesinin içindeki yarı çıplak muhteşem bedeni nefesimi kesiyordu, kolayca elbisesini çıkardım. Sonra aşağı doğru uzanıp iç çamaşırını ayaklarına kadar indirdiğimde, ayaklarıyla onu fırlattı.

Bedenindeki kıvrımlar beni çağırıyordu, dudaklarımı o kıvrımların üzerinde gezdirip teninin üzerindeki tuzun tadını aldım. Parmakları sırtımdaki kasların üzerinde gezerken hızlı ve derin nefesler alıyordu. Dudaklarından çıkan her bir ses onu daha fazla istememi sağlıyordu. “Jack.” Sesi titriyordu. “Seni istiyorum.”

Söylediği kelimeler içimde zapt edilmesi zor bir yangın başlattı. Onu memnun etmek istiyordum... Tatmin etmek... Dışarıdaki tüm erkeklere karşı ona sahip olmak. Tam orada o anın, gününün en güzel kısmı olmasını istiyordum.

Ben içine girerken, elleriyle bedenimi kavradı. Cassie sesli bir nefes verdiğinde neredeyse kendime hâkim olmuyordum. Onun içinde hareket ederken alt dudağımı ısırımdım, sadece onun ne kadar harika hissettirdiğine odaklanmaya çalışıyordum.

Her hareketimle gözleri açılıp kapanıyordu. Fullton'da kaç kızla birlikte olmuş olursam olayım, hiçbirisi bu hissin yakınına bile yanaşamamıştı. Hiçbir şey böyle hissettirmemişti. Beysbol bile. "Ne kadar olağanüstü hissettirdiğini asla atlatamayacağım," diye itiraf ettim utanmadan.

Cassie bana baktı. "Ben de. Durma Jack." Bu kelimeleri nefes nefese söylediğinde sertçe dudaklarımı onunkilere bastırdım. Kalçalarım onunkilerle birlikte hareket ediyor, omuzlarım bedenimin ağırlığıyla yanıyor ama güçten düşmeyi reddediyordu. Derin bir nefes alırken inleyerek ürperdi, bedeni spazmlarla sarsılırken gözleri hayretle açıldı. Hızımı artırdım ama uzun süre kendimi tutamayacağımı biliyordum.

Başını hızla geriye attığında onun boynunu öptüm ve dudaklarının tadını çıkardım. İçinde hareket ederken dilimle ağzını keşfediyordum. "Cass," dedim kalçalarımı ona bastırırken. Dişleri kulağımın üzerindeyken inledi. Kendimi kontrol edemeyerek inledim ve kendimi onun içine bıraktım.

Nazikçe içinden çıktıktan sonra kendimi sırtüstü bıraktım, nefeslerim hızlı ve düzensizdi. Cassie dönüp başını göğsüme yasladı, kollarımı onun çıplak ve nemli sırtına doladım.

"Seni seviyorum Jack," diye fısıldadı bir nefes gibi tenimin üzerine ve başının üzerini öptüm.

“Bu yaz üç ay burada olmadıgımda bunu unutma.”

“Okulun yarısıyla yatan ben değilim.” Kahkahası ettiği iğneleyici sözü biraz yumuşattı.

“Bu, ben burada olmadıgımda okulun yarısının seninle yatmaya çalışmayacağı anlamına gelmiyor,” diye bilgilendirdim onu ciddi bir ses tonuyla.

Diğer erkeklerin ona nasıl baktığını görmüştüm. Full-ton’da Cassie’yi fark eden ilk erkek bendim. Ona gerçekten sahip olan kişi bendim.

“Sen delirmişsin.” Dönüp bana baktığında, inanmadığı yüzünün her yerinden belli oluyordu.

“Umalım da kampüsteki bütün erkekler seninle aynı fikirde olsun.”

“Öyle olduklarına oldukça eminim. Sonuçta tatlı yaradılışınla tanınan biri değilsin.”

“Güzel.” Memnuniyet duygusu içimde kaynarken gülümsedim.

ON BİR

CASSIE

Büyükanne ve büyükbabasının evindeki karmaşanın ardından Jack ile aramızda işler yolundaydı. Her boş anımızı birlikte geçiriyorduk ama bugünlerde pek fazla boş zamanımız olmuyordu. Beysbol seçmeleri yaklaştığı için Jack hiç olmadığı kadar her şeyiyle beysbola odaklanmıştı. Ve ben de stajyerlik için bir portföy oluşturmaya çalışmakla meşguldüm.

“Selam.” Melissa mutfağımızdaki duvara yaslanmıştı, konuşmak istediği açıkça belliydi. “Eve gitmeyi düşünüyordum. Sen de benimle gelmek ister misin?”

Cevap vermeden önce bir-iki saniye düşündüm. “Mümkün değil. Erkeklerin bu hafta sonu maçı yok, sadece egzersiz yapacaklar.”

Melissa gülümsedi. “O zaman kesinlikle gidiyorum.”

Saçımı omzumdan arkaya atarken güldüm. “Jack ile yalnız zaman geçirmek... Ne yapacağız acaba?” Bir parmağımı dudaklarımın üzerine koydum.

“Gerçekten bilmek istemiyorum.” Melissa gözlerini devirdi ve dönüp buzdolabını açtı.

“Evet, istiyorsun,” diye dalga geçtim kaşlarımı kaldıarak.

Dudakları hafif bir sırıtmayla kıvrıldı. “Biraz. Ama lütfen paylaşma.” Gözünün önündeki rahatsız edici görüntüyü yok etmek ister gibi başını iki yana salladı. “Jack ve softball* takımı hakkında bir şey duydum?”

“Ah.” Omuz silktim. “Bu akşam maçı olmadığı için, ilk atışı Jack’in yapmasını istemişler.

“Cidden mi?” Melissa başını yana eğdi.

“Belli ki iyi bir tanıtım olacak. Bilmiyorum. Her neyse, zaten seçme şansı yoktu. Okuldaki başka bir takıma gerçekten hayır diyemez, biliyorsun değil mi?”

“Bu yine de biraz garip.”

“Ben de öyle düşünüyorum ama her neyse. Orada olacağım.”

“Çok destekleyicisin,” dedi Melissa dalga geçerek.

“Ah, gerçekten uğraşıyorum,” dedim sahte bir Güneyli şivesiyle, bir elimi yüzümün önünde sallarken.

Melissa kahkaha attı. “Geri döndüğümde görüşürüz. Arabanı kontrol etmemi ister misin?”

“Evet. Hâlâ evimin önündeki yolda oturup tozlanmaya devam ettiğinden emin olur musun?” Durumun garipliği üzerine kıkırdadım.

“Ona ihtiyacın yok,” demişti annem bana pek çok tartışmamızın birinde. “Bu sadece çalışman ya da ödev yapman gereken zamanlarda evden çıkmanın bir yolu olacaktır.”

*Softball: Beysboldan türetilmiş, beysbola benzer bir top oyunu.

Ona belki de bir fotoğrafçılık projesi için okuldan ayrılmam gerekebileceğini söylemeye çalışmıştım ama o zaman da Melissa'nın arabasını almam gerektiği konusunda ısrar etmişti. Ona kaç sefer bunun hiçbir anlamı olmadığını söylersem söyleyeyim, fikrini değiştirmeyi reddetmişti. Bu nedenle de arabam orada duruyordu. Evde. Beni bekleyerek. Ve gerçek şuydu ki, onu almak için geri dönmek istediğimden emin değildim.

“Bu hafta sonu Jack ile fazla iyi vakit geçirme. Daha sonra sesi ararım, tamam mı?” Melissa elimi sıktıktan sonra eşyalarını toplamaya başladı.

“Tamam. Dikkatli kullan. Anne babana selam söyle ve onları özlediğimi söyle.” Melissa kapıdan çıkıp neredeyse Jack'e çarparken gülümsedim ve elimi salladım.

“İyi hafta sonları Jack.” Melissa ona göz kırptı

Jack kaşlarını kaldırıp bana döndü. “Ah, sana da Melissa,” diye cevap verdi yarım ağızla sırıtarak kapıyı kapatmadan önce. “Bu da neydi?”

“Hafta sonu burada olmayacak.” Kızarmamaya çalıştım ama yanaklarımdaki sıcaklığın arttığını hissedebiliyordum.

Jack kanepede yanıma oturdu. “Tüm hafta sonu mu?”

“Tüm hafta sonu,” dedim etkili olması için kelimeleri uzatarak.

“Güzel. Dinle, dikkatim dağılmadan önce söyleyeyim, Matt, softball maçından önce ona gidip biraz takılmamızı istiyor. Ona ilk önce sana soracağımı söyledim.” Jack başını kanepenin yastıklarından birine yasladığında, başındaki şapkası yana kaydı.

“Bana uyar. Kimler orada olacak?” diye sordum dalgın bir şekilde ve şapkasını kenara atıp parmaklarımı onun yumuşak, koyu renk saçlarının arasından geçirdim.

“Takımdan birkaç çocuk. Dean ve muhtemelen Jamie. Gerçekten bilmiyorum.”

“O kızdı hoşlanıyorum,” diye itiraf ettim gülümseyerek. “Komik biri.”

“Komik biri. Ve Matt’e iyi geliyor,” diye ekledi Jack hiçbir şey bilmediğim ve bilmek istediğimden emin olmadığım konulara atıfta bulunarak.

“Herkes maça gidiyor, öyle değil mi?” diye sordum konuyu değiştirerek.

Tek koluyla kendini kaldırıp yüzüme baktı. “Neden ben giderken sen de benimle gelmiyorsun?” Başparmağını yanağımın üzerinde kaydırıldı.

“Çünkü maç başlamadan bir saat önce orada olman gerekiyor. Ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama o kadar erken gitmeyeceğim.” Ona en iyi yavru köpek bakışıyla bakarken dudak büktüm.

Elini enseme koydu ve beni kendine çekti, ortada bulduğumuzda uzamış sakalları yüzümü çiziyordu. “Ciddiyim, ne zaman tıraş olacaksın?”

Jack’in dudakları kocaman bir gülümsemeye kıvrıldı. “Biliyorsun, kaybedene kadar tıraş olamam Kedicik. Ve kaybetmeyeceğiz, o yüzden muhtemelen hiçbir zaman.”

Gözlerimi devirdim. “Siz erkekler ve batıl inançlarınız.”

“Bunu seviyorsun,” diye fısıldadı Jack kulağıma doğru, sonra dudaklarıyla kulak mememi emerek tüm dengemi kaybetmeme neden oldu.

O boynum üzerinde çalışmaya devam ederken verdiğim tek cevap, “Evet, kesinlikle,” oldu.

Nazik bir şekilde beni sırtüstü yatırdı ve üzerime çıktı,

koyu kahve gözleriyle doğruca bana bakıyordu. “Çok güzelsin. Biliyorsun, değil mi?”

Jack’in başını kendime doğru çekip dudaklarına doğru uzanmadan önce hafifçe içimi çektim. Dili şiddetli bir şekilde dudaklarımı aralayıp ağzımın içine girdi. Parmaklarımı onun sırtında gezdirip şortunun belinin içine soktuktan sonra, kendiminkiyle birlikte onun tişörtünü de sıyırdım.

Tenimin üzerinde onun sıcak tenini hissedince dudaklarımın arasından hafif bir inleme çıktı. Tüm bedenim ürpertiyor, ürpertiler bacaklarımda ve kollarımda aşağı yukarı geziniyordu. Ilık nefesini boynumda hissediyordum, yeniden dudaklarıma gelmeden önce kulaklarıma ve yanaklarıma küçük öpücükler kondurdu.

“Cassie.” İsmimi fısıldadı, nefesleri hırıltılıydı.

Tek bir kelime söylemeden kayarak onun altından çıkıp elimi uzattım. Parmaklarını benimkilere doladı ve onu oturma odasından yatak odama doğru çektim ve ardımızdan kapıyı kapattım.

Jack daha çalmadan Matt’in ön kapısını açtı ve beni içeri aldı. Sakallı beş beysbol oyuncusunun başının bize doğru dönmesini ve hemen yüzlerinde gülümsemeler belirmesini izledim.

“Carter! N’aber adamım! Selam Cass,” diye seslendi Matt, içki içip kart oyunu oynadıkları yuvarlak masadan.

“Selam Jack. Selam Cassie.” Alnı konsantrasyonla kıvrışmış olan Ryan bakışlarını elinden çevirmeden bizi selamladı.

Dean cep telefonunu alarak saati kontrol etti. “En sonunda! Nerelerdeydiniz?”

“Senin bir kızın elini tutmana alışabileceğimden emin değilim,” diye ekledi Brett, mavi gözleri birbirine geçmiş parmaklarımıza odaklanmıştı.

“Alışsan iyi edersin BT, o öylesine bir kız değil.” Jack başımın yan tarafını öptü ve parmaklarımı sıktı.

“En sonunda birini bulmana seviniyorum Jack. Ve özellikle de onun aptal bir kaşar olmamasına seviniyorum.” Matt’in kız arkadaşı yüzünde bir sırıtmayla mutfaktan çıkıp odaya geldi.

Kahkaha attım. “Ben de seni seviyorum Jamie!”

“Endişemin mantıklı olduğunu itiraf etmek zorundasın!” Jamie dudaklarını büzerken kahverengi atkuyruğu sallanıyordu. “Şimdi buraya gel ve bana yardım et,” diye seslendi duvarın arkasında gözden kaybolduktan sonra.

Elimi onun elinden çekerken Jack’e bakıp gülümsedim. Ben yürüyerek uzaklaşırken kalçama vurdu.

“Bu kızı seviyorum,” dedi takım arkadaşlarıyla masaya oturmadan önce. “Beni da dahil edin.”

Mutfağa girip, erkeklere doğru bakarken Jamie’nin omzunu hafifçe sıktım. “Yüzlerindeki sakallar beni öldürüyor. Çok korkunç görünüyorlar.”

“Lütfen hatırlatma. Bu kötü bir rüyaymış gibi davranıyorum,” dedi Jamie avucunu yanağına sürerken.

“Öhöm, hanımlar.” Matt boğazını temizliyormuş gibi yaptı. “Sizi duyabiliyoruz, biliyorsunuz değil mi!”

“Sanki umurumuzda da!” dedi Jamie oflayarak.

“Hey! Galibiyet serimizi lanetlemeyin!” diye cevap verdi Cole eliyle ağzını kapatmadan önce.

“Tanrım Cole, seni kim yetiştirdi? Galibiyet serisinin ilk kuralı *galibiyet serisi hakkında konuşmamaktır!*” Ryan onun omzunu yumrukladı.

“Sizi öpüp durduğumuz için şanslısınız,” dedi Jamie, dikkati Cole’un üzerinden çekme girişiminde bulunarak.

“Bunu desteklerim,” dedi Jack yüksek sesle, yeniden kartlarına bakmadan önce kısa bir süre bakışlarımız birleşti.

“Korkak,” diye dalga geçti Brett, gözleri elindeki kart destesinin üzerindeydi.

“Eğer çeneni kapamazsan, seni önümüzdeki haftanın ortasına gönderirim BT,” diye tehdit etti Jack, çenesini sıkımtı.

“Sadece kıskanıyor, çünkü hiçbir kız onun yanına bile yaklaşmak istemiyor,” diye dalga geçti Cole beysbol şapkasını çıkarıp yere atarken.

“Kızları uzakta tutamıyorum. Kimsenin istemediği sensin,” diye dalga geçti Brett.

Kart oyunu, Jack duvardaki saati kontrol edip ayağa kalkana kadar devam etti. Bir tekilayı kafasına diktikten içtikten sonra konuşmaya başladı. “Kedicik, gitmem gerekiyor. Buraya gel ve bana biraz sevgi göster.”

Jamie’ye doğru gözlerimi devirdim. “Cidden mi? Şu çocuğu duydun mu?” dedim başımla Jack’i işaret ederek.

Jamie kahkaha attı ve içten bir şekilde beni itekledi. “Oraya git.”

“Sen bana gel,” diye ısrar ettim Jack’e bakarak.

Herkesin gözü üzerimizdeydi, bizim inatçılık savaşımız onları eğlendiriyordu.

“Memnuniyetle,” diye cevap verdi Jack ve aceleyle bana

doğru geldi. Beni havaya kaldırdığında, bacaklarımı onun beline doladım.

“Onu pantolonunun içinde tut dostum,” diye fısıldadım kulağına boynunu hafifçe öperken.

“Dursan iyi olur yoksa seni yere fırlatıp haddini bildireceğim.”

Saçımı geriye çekip başımı arkaya doğru eğerek dudaklarımına yapıştı.

“Kendinize bir oda bulun!” diye bağırdı Brett.

“Seninkini alacağız,” diye mırıldandı Jack, öpücüklerin arasında.

“Git yoksa geç kalacaksın.” Belindeki bacaklarımı çözüp sıçrayarak yere indim.

Jack bana son kez baktıktan sonra takım arkadaşlarına döndü. “Maça tek başına yürüyerek gelmediğinden emin olun.”

“Bebek bakıcısına ihtiyacım yok.” Kaşlarımı çatıp gözlerimi devirdim.

“Dean?” dedi Jack sert bir şekilde.

“Onu götüreceğim J. Hep beraber olacağımıza söz veriyorum. Yalnız kalmayacak.” Dean bana gülümsedikten sonra güven verici gözlerle ağabeyine baktı.

“Maçta görüşürüz çocuklar.” Jack kapıyı kapattığında herkes bana baktı.

“Ne? Bana bakmayın, deli olan ben değilim!” diye bağırdım başımı iki yana sallayarak.

“Sadece bilmen için söylüyorum, onun büyükannem dışında hiç kimseye böyle davrandığını görmemiştim,” dedi Dean gözlerini kartlardan kaldırmadan.

Gülümsemeye çalıştım ama felaket bir şekilde başarısız oldum.

Kırk dakika sonra, grubumuz kampüsün diğer ucuna doğru yola çıktı. Erkekler yürürken şakalaşıyor, birbirlerine çarpıp şapkalarını yere atıyorlardı. Hafifçe arkada kalmak için yürümemi yavaşlattığımda Dean dönüp yokluğumu fark etti. Elimi sallayarak ona devam etmesini işaret ettim ve fotoğraf makinemi alıp mercek kapağını çıkardım. Niyetimin ne olduğunu anlayınca Dean yüzünde büyük bir gülümsemeyle yeniden gruba katıldı.

Kaldırımın üzerinde diz çöktüm, erkeklerden oluşan grubu kadrja aldım ve ne kadar mutlu göründüklerini görerek kendi kendime gülümsedim. *Klik*. Dean'in elinin Brett'in şapkasını düşürürken bir poz. *Klik*. El ele tutuşmuş olan Jamie ve Matt'in arkadan görünüşü karşı koyamayacağım kadar iyiydi. *Klik*.

"Bu güzel bir fotoğraf makinesi." Sert bir ses beni şaşırttığı anda kamerayı gözümün önünden çektim.

Yukarı doğru baktığımda iri, güçlü bir siluetin tepemde dikildiğini gördüm. Yüzü batan güneşten gölgelenmişti. "Onu bana ver," diye ısrar etti kahverengi kâğıt bir torbanın içine gizlenmiş bir şeyden bir yudum almadan önce.

Hemen ayağa kalktım, adamın omzunun üzerinden bakıp Dean'i görmeye çalıştım. Bağıramayacak kadar şaşırmıştım. Koşamayacak kadar gergindim. Bilirsiniz, zor bir durumda kaldığımızda filmlerde olduğu gibi çok sert davranmaya başlayacağınızı düşünürsünüz ya? Bu tamamen saçmalık. Siz de aynı benim gibi donup kalırdınız. Yapabildiğim tek şey, düşünce gücümle sessizce Dean'in dönüp bana kalmasını sağlamaya çalışmak oldu. Onun hâlâ onlara yetişmediğimi fark etmesi için dua ediyordum.

"Onu bana ver dedim kaltak!" diye bağırdı adam ve elinin tersiyle yanağıma vurdu.

Elinin eklemleri yüzüme o kadar kuvvetle vurmuştu ki saçlarım her yana dağılırken başım yana savruldu. Dehşet içinde ona bakmak için başımı düzelttim, saç tutamları kirpiklerime ve dudaklarıma dolanmıştı.

O az önce bana vurdu mu?

“O adam az önce Cassie’ye vurdu! Hey!” diye bağırdığını ve bana doğru koşanların sesini duydum.

Hareket edemiyordum. Bedenim hâlâ şoktan felç olmuş durumdaydı. Bu yabancıya bana vurduğuna inanamıyordum.

Bana bir daha vurdu, bu sefer sıkıdığı yumruğuyla yüzümün diğer kısmına vurmuştu. Darbenin etkisiyle sendelerken grubumuzun olduğu yere baktım ve görüşüm kristal kadar netti. Adam aniden önüne çıktığında, Dean hızla bana doğru koşuyordu. Dean’in onu kenara itmesini izledim ama adam elindeki kahverengi kâğıt torbayla onun başına vurdu.

Dean’in bedeni hareketsiz şekilde yere düşerken, kalın ve yeşil cam parçalanıp yere saçıldı, Dean’in başından akan kanlar yere damlıyordu. Çığlık atmak istedim ama ağzımdan hiç ses çıkmıyordu. Zihnim hemen o sahneyi yeniden canlandırdı: Dean’in uzun, kaslı bedeninin beton zemine düşmesi ve sonra da kan. Çok fazla kan. Brett, Dean’in hareket etmeyen bedenine doğru koştu ve hızla Dean’in kolunu omzuna atarak onu kaldırıp ters yöne doğru sürükledi.

Grubun geri kalanının ormanda çıkan bir yangındaki hayvanlar gibi dağılmasını izledim.

Hey, bekleyin!

Herkes nereye gidiyor?

Adam aniden yanımda belirmeden önce onlara doğru iki adım atabildim. “Nereye gittiğini sanıyorsun kaltak?”

İçgüdüsel bir şekilde öne doğru eğildim ve iki kolumla da başımı kapattım. Etrafımda dönerlerken gözlerim sadece ayakkabılarının siyah beyaz desenine odaklanmıştı. Kuvvetli darbeler yüzümün ve başımın sol tarafına inmeye devam ederken renkler bulanıklaştı.

Lütfen bana vurmayı bırak.

Sağ tarafta bir hareket gördüm ve yüzümün diğer tarafında acı dolu bir patlama hissettim.

Lütfen dur.

Yumrukları başımla bir kere daha birleşirken, içimden geçirdiğim yalvarışları böldü ve neredeyse beni titreyerek durduğum ayaklarımın üzerinden yere devirdi. Ben onun kendine özel kum torbasıydım. Bana defalarca vuruyordu ve duracak gibi değildi, her vuruşun gücü daha da artıyordu.

Tanrım, lütfen bunun durmasını sağla.

Şu anda ölmek umurumda bile değil, sadece bana vurmayı bırakmasını sağla.

Lütfen.

Çok canımı acıtıyor.

Ve birden ayakkabıları görüş alanımdan çıktı. Başımı kaldırıp ona baktığımda, uzaktaki iki evin arasından koştuğunu gördüm, fotoğraf makinemi eliyle sıkıca tutmuştu ve yanında delice sallanıyordu.

“Cassie!” Başımı çevirip baktığımda Cole’un bana cadenin aşağı kısmından delice el salladığını gördüm. “Cassie! Koş!” diye bağırdı.

Koşmadım.

Koşamazdım.

Bacaklarım o kadar çok titriyordu ki ayakta bile zor duruyordum. Tüm o zaman boyunca gözlerimi onun yüzünün üzerinde tutarak, Cole'a doğru sendeledim.

"Tanrım, Cassie sen iyi misin?" Beni görünce gözleri kocaman açıldı. Ağzımdaki metalik tattan kurtulmak için tükürdüm.

Konuşmadım. Tükürmeye devam ederken kanla karışık salya çıkarıyordum. Parmak uçlarımı, dişlerimin ağzımın içini parçaladığı ve acının çok yoğun olduğu yanaklarıma bastırdım.

Zihnim az önce olanları algılayamıyordu. *Az önce gerçekten ne oldu? O adam az önce bana vurdu mu?* Bu kelimeler zihnimde tekrarlanıp duruyordu.

"Dean nerede?" Endişeyle etrafıma bakındım, bedeninin yere çarptığı sahne zihnimde yeniden oynuyordu.

"Bilmiyorum. Haydi, Jack'i bulmak zorundayız."

"Herkes nerede? Sen neredeydin?" diye sordum metalik tat ağzımı doldururken neredeyse bir robot gibi. Tükürdüğüm zaman kan kaldırıma yayıldı.

"Ben... Ben bilmiyorum. Herkes dağıldı. Her şey çok hızlı gelişti." Cole bakışlarını benden kaçırırken geriye doğru çekildi.

Titrememi durdurmaya yardımcı olmak için elini belime attı. Jack'i gördüğüm zaman, kampüse doğru Cole'un isteyeceğinden daha ağır bir hızla yürüyorduk. Şapkasını sıktığı elinin içinde tutarak hızla bizim olduğumuz yöne doğru koştu.

"Cassie!" Beni görünce Jack'in gözleri büyüdü. "Cassie!" diye bağırdı bana doğru daha hızlı koşmaya başlarken.

Gözlerim aniden yaşlarla dolarken hareket etmeyi bıraktım. En başta fark etmemiştim ama onu gördüğüm zaman o duygu her yanıma kapladı. Onun güçlü kollarına kendimi bırakırken, bedenim o zamana kadar içinde tuttuğu şoku serbest bıraktı. Bu kargaşa başladığından beri ilk defa derin ve arındırıcı bir nefes alarak ciğerlerimi serin akşam havasıyla doldurdum. Jack'in öfkeli kahverengi gözlerine baktım ve en sonunda rahatladım.

Artık güvendeydim çünkü Jack yanımdaydı.

“Kahretsin, ne oldu Cole?” diye bağırdı Jack, sesi öfkeyle doluydu.

“Ben... Ben bilmiyorum Jack. Bir an herkes bir aradaydı, sonra ise bir adam Cassie'ye vuruyor, Dean'in başında şişe kırıyor ve silahı olduğunu haykırıyordu.” Olayları özetlerken Cole'un sesi titriyordu.

“Silahı olduğunu mu söyledi?” diye sordum, aklım karışmıştı.

“Silahını çıkaracağını söyledi. İşte herkes o zaman kaçtı.”

Jack'in göğsü bedenimin üzerinde hızla inip kalkarken, çenesini sıkıyordu. “Sen az önce ne dedin?”

Jack beni kollarından bıraktı ve her adımda saçını çekiştirerek hızla adım atmaya başladı. Bana döndüğünde gözleri acıyla doluydu. “Kedicik, kaçtıklarında sen neredeydin?” Bakışlarım Jack ve Cole arasında gidip geliyordu; nasıl tepki vereceğimden emin değildim. “Bana söylemen gerek Kedicik, şu anda delirmek üzereyim.”

Cole'un kendini hazırlamasını izledim, Jack'in vereceği tepkiden çekindiği belliydi. Jack, Cole'un tişörtüne uzanıp sıkıca tuttu. Cole yüzünden birkaç santim uzakta durana kadar kendisine çekti. “Cassie neredeydi Cole?”

“Jack, üzgünüm.” Cole geri çekildi, kavga etmek istemiyordu.

Jack’in diğer elini yumruk yapmasını izledim. “Jack!” Bu kavga başlamadan bitmesini istiyordum. Jack bana döndüğünde, onun gözlerinin içine baktım. “Fotoğraf makinemi aldı.”

Bu kelimeleri yüksek sesle söyledim ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim. O yabancı bana saldırmıştı. Kaybetmeden önce sahip olduğumun farkına hiç varmadığım güvenlik duygumu benden koparıp almıştı. Bedenime sertçe vurmuş ve içimde insanlara karşı duyduğum güveni çalmıştı. Dünyada en çok önemsendiğim maddi şeyi benden almış, benim elimden koparıp götürmüştü.

Bir an için Jack’in öfkesi dindi, kaşları acıyla çatılmıştı. “Sana yeni bir tane alırım Kedicik. Söz veriyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Fotoğraf makineme ihtiyacım var. Onu neden aldı? Neden bana o kadar sert vurdu? Ve neden bu kadar çok vurdu?” Kaldırımın üzerine çöktüm, kontrol edilemez bir şekilde hıçkırıyordum.

“Sence polisleri çağırmalı mıyız? Kampüs polisini ya da öyle bir şeyi?” diye önerdi Cole gergin bir şekilde omuz silkti.

“Dean ve Brett zaten oradalar,” diye cevap verdi Jack sert bir şekilde.

Onun ismini duyunca gözlerimi açtım. “Dean nerede? O iyi mi? Onun düştüğünü gördüm. Bilincini kaybetmiş gibi görünüyordu.”

Jack benim yanıma eğildi, eliyle sırtımı okşuyordu. “Endişelenme. O, iyi.”

“Nasıl? Başı deli gibi kanıyordu! Ve ayağa bile kalkamıyordu!”

“Baş yaralanmaları böyle olur Kedici. Çok fazla kanarlar ama onu gördüğümde kanaması neredeyse durmuştu,” dedi Jack bana, sesi sakindi.

“Yani gerçekten iyi mi?” Nefesimi verdim.

“Gerçekten iyi.” Jack’in sesi güven vericiydi, başımın üzerini öptü.

“Hey, Jack.” Cole bize doğru bir adım attığında, Jack elini öfkeli bir şekilde uzatarak onu durdurdu.

“Şu anda benden uzak dur, yoksa sonra pişman olacağım bir şey yapacağım.”

Cole’un endişeli gözlerine baktım ve ona boş bir bakış attım.

“Gerçekten üzgünüm Cassie,” dedi Cole yumuşak bir şekilde.

“Çeneni. Kapa. Cole.” Jack’in ses tonu ölümcül geliyordu, arkamı döndüm.

Jack beni havaya kaldırırken, kollarını bacaklarımın altında ve belimde kenetledi. “Haydi, eve gidelim,” diye fısıldadı ve alnımın yan tarafını öptü.

Kollarımı onun boynuna doladım ve başımı göğsüne dayadım, kalp atışlarını kulağımda hissetmek bana güven veriyordu. Nefesini düzenlemek için durmadan ve hızını hiç azaltmadan daireme kadar beni kucağında taşıdı.

İçeri girdiğimizde beni nazikçe yatağıma bıraktı ve yanımda diz çöktü. “Seni temizlememiz gerek Kedici. Güzel yüzün mahvolmuş durumda.” Parmak uçlarıyla saçlarımı geriye itti.

Yüzümün ne kadar berbat görüldüğünü düşünmemiştim bile. Çenem ağrıyor, başım zonkluyordu ama bunun dışında hiçbir şey gerçekten canımı acıtmıyordu. “Gidip

sana buz getireyim. Hemen dönerim.” Elimi dudaklarına götürüp öptü.

Cep telefonunun çaldığını ve telefonun diğer ucunda her kim varsa, ona sesinin öfkeyle yükseldiğini duydum. Yanıma geldi. “Polis buraya geliyor Kedicik. Bu adamı arayıp bulmak için şimdi senin ifadeni almaları gerekiyor. Ve yaralarının da fotoğrafını çekmeleri gerekiyormuş, bu yüzden şimdi seni temizleyemeyiz. Üzgünüm.”

“Sorun değil. Her şekilde bunu halledip bitirmek istiyorum zaten.” Hafifçe gülümseyip göz kırptım. “Ah. Lanet olsun, bu acıttı,” diye itiraf ettim avucumu yanağıma yaslarken.

“Bu akşam seni yalnız bıraktığım için üzgünüm. Senin yanında olmalıydım.” Jack’in yüzü acıyla çarpıldı.

Duyduğu suçluluktan dolayı kalbim acıdı. “Jack dayak yemeden ve soyulmadan mahallede yürüyebilmeliyim.”

“Ama eğer erken ayrılmasaydım. Eğer orada olsaydım...” Başını kucığıma koyup kollarını belimin arkasında birleştirdi.

“Orada olmadığına memnunum,” diye itiraf ettim.

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü benim yüzümden incinseydin, hissedeceğim suçlulukla asla yaşayamazdım.”

Bu itirafım üzerine Jack yüzünü buruşturdu. “Kedicik, seni güvende tutmak söz konusu olduğunda atış yaptığım lanet kolumu bile kırarım.”

Göğsümün içinde kalbim hopladı. “Gerçekten kast etmediğin şeyler söylememelisin.” Ona acı dolu bir şekilde göz kırparak, listemi hatırlattım.

“Söylemiyorum,” dedi ve kapı çalındığında konuşma-

mız bölündü. “Hemen geri döneceğim.” Alnımı öptükten sonra, onun yürüyerek odamdan çıkmasını izledim.

Telefonum mesaj geldiğini belirtecek şekilde çaldı. Melissa’ydı. *Tanrım, iyi misin? Az önce Dean beni aradı. Geri dönüyorum.*

Geri dönme. Ben iyiyim. Polisle konuştuktan sonra hemen seni arayacağım, diye cevap verdim onun endişeden hasta olacağını bilerek.

Polis mi? Nasıl yani? Beni müsait olduğunda ara. Korkudan delirmek üzereyim!!!!!!!

Melissa’nın mesajı beni güldürdü. Sanırım bunun nedeni bu kadar fazla ünlem kullanmasıydı. Ya da onun yazdıklarını okurken sesini duyabilmemdi. Ona cevap yazdım. *Seni hemen arayacağım. Delirme. Jack burada.*

“Hey, Kedicik?” Jack eli kapının kolunun üzerinde bana doğru baktı. “Polisler burada.”

Yataktan kalkarken cep telefonumu yatağa doğru fırlattım. Oturma odasına girdiğimde iki üniformalı polis beni bekliyordu. Biri elinde defter diğeri bir fotoğraf makinesini tutarken, bana ne kaybettiğimi hatırlattı.

O pislik fotoğraf makinemi çaldı.

Artık bir fotoğraf makinem yok.

Artık fotoğraf makinesi olmayan biriyim.

Boşu boşuna akmalarını engellemeye çalıştığım gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. Jack yanıma koşarak bana sokulup başparmağıyla gözyaşlarımı nazikçe sildi. “İyi misin?”

“Fotoğraf makinemi çaldığına inanamıyorum.” Gözyaşlarım düşmeye devam ederken gözlerimi sıkıca kapattım, karnımın ortasında bir delik açılmış gibi hissediyordum.

“İfadenizi almamız gerekiyor hanımefendi,” diye hatırlattı polis memurlarından biri.

Bir kere burnumu çektim ve gözlerimdeki yaşları silerek bakışlarımı kaldırıp baktım. “Tamam.”

“Erkek kardeşiniz bize zaten olanları anlattı ama sizin de onun hikâyesini onaylamanızı istiyoruz. Bize o mekândan ayrıldıktan sonra neler olduğundan da bahsetti ve bize bu detayları da vermeniz gerekiyor. Tamam mı?” diye sordu polis memuru not defterindekileri okurken.

Aklım karışmış bir şekilde Jack’e baktıktan sonra yeniden polis memuruna baktım. “Erkek kardeşim mi?”

“Evet. Ah, Dean Carter? Cassie Andrew’un erkek kardeşi olduğunu söylemiş,” diye belirtti polis memuru.

“O nasıl? O iyi mi?” Dean için hissettiğim endişe, pek çok sorunun aklımda belirmesini tetiklemişti.

“Dikiş atılmasına gerek yok ama başında kötü kesikler var, çektiği berbat baş ağrısından bahsetmiyorum bile. Muhtemelen bir doktora görünmesinin zararı olmazdı,” diye lafa karıştı diğer polis memuru.

Jack’e baktığımda beni sakinleştirmek için elini salladı. Dean’in ifadesini okudular ve ben de onun söylediklerini onaylarken, Jack’in çenesini sıktığını fark ettim. Eline uzandım ve elimin içine alıp sıktım. Bir kere daha Jack’in korkuyla irkilmesini ve boynundaki damarların şişmesini izlerken, Cole’a doğru yürüdüğümde Brett’in Dean’i çekerek uzaklaştırması hakkındaki boşlukları doldurdum. Jack’in acı çektiğini görmek, göğsümün içinde bir ağrı hissetmeme neden oluyordu. Ama onun tüm bu olay hakkında bu kadar sinirlenmesinden hoşlandığımı itiraf edeceğim. Daha önce hayatımda hiç bu kadar güvende olduğumu ya da korunduğumu hissetmemiştim.

Polis memurları bana zaten cevaplamış olduğum aptalca sorular sordular ve sonuncusuna kadar bu soruların hiçbirini beni şaşırtmadı. “Bize failin nasıl görüldüğüne dair herhangi bir şey söyleyebilir misin? Zanlıyı teşhis edebilir misin?”

Bakışlarım Jack’e döndü ve oturduğum yerde rahatsızca kıpırdandım. “Onun ayakkabılarını tanıyabilirim. Ve belki yumruğunu.”

“Pardon?”

“Tek gördüğüm onun siyah beyaz ayakkabılarıydı. Ve parmak eklemleri. Ayakta dururken güneş arkasında kalıyordu ve onun yüzünü hiç görmedim.” Bedenim titriyordu, Jack ayağa kalkıp volta atmaya başlarken elimi bıraktı.

“İşimiz bitiyor mu?” diye sordu Jack savunmacı bir şekilde.

“Neredeyse.” Polis memuru dönüp bana bakmadan önce bunu kısa ve sert bir şekilde söylemişti. “Üzgünüm Cassie ama yaralarının fotoğraflarını çekmek zorundayız.”

“Sorun değil.” İçimi çektim ve sonra oturma odasının beyaz duvarının önüne doğru yürümek için ayağa kalktım. Ben bakışlarımı Jack’in yüzüne sabitleyip onun bana hissettirdiği rahatlıktan vazgeçmeyi reddederken, polis memuru farklı açılardan yüzümün fotoğraflarını çekti.

“Bu çok garip.” Aynaya doğru eğildim, kaşımdaki yeşil ve mor renkli yara izlerine, alnımda oluşmaya başlayan çürüklere dokundum.

“Ne oldu?”

“Yaraların olduğu yerler acımıyor bile,” dedim, aynada bana bakan yabancı yüz beni büyülemişti.

Jack alnını kırıştırdı. “Neren acıyor?” diye sordu, hissettiği acı gözlerine yansımıştı.

“Yanaklarım ve çenem.” Dikkatli bir şekilde yanaklarıma ve çeneme dokundum.

“Gidip sana biraz buz ve ağrı kesici getireyim.” Elimi tuttu ve beni kendine doğru döndürdü. “Eğer bu adamı bulursam, o elleriyle sana dokunduğu için o lanet olasını öldüreceğim.”

Başımı iki yana salladım, kalbim kırılıyordu. “Ben sadece fotoğraf makinemi geri istiyorum.”

“Biliyorum,” dedi ve gözlerini kaçırdı.

“Hey, Jack?” Onu durdurdum. “Dean neden benim erkek kardeşim olduğunu söyledi?” diye sordum aniden polis memurunun söylediklerini hatırlayarak.

Jack omuz silkti. “Bilmiyorum. Sadece sana bir iyilik yaptığını düşündüğünü tahmin ediyorum. Ya da seni bir şekilde koruduğunu. Neden?”

Gülümsedim ve hissettiğim acıyla hızla irkildim. “Sadece hoşuma gitti, o kadar.”

Jack’in dudakları yukarı doğru kıvrılırken, yanaklarında gamzeleri belirdi. “Ah, öyle mi? Peki neden?”

Omuz silktim. “Kulağıma hoş geldi.”

Bunun mümkün olabileceğini bilmiyordum ama gülümsemesi yayıldıkça, yanağındaki gamzeler daha da derinleşti. “Benim de Kediciğim. Benim de.” Yürüyerek dışarı çıktı, benim ise onun bu itirafı karşısında kalbim gümbürdeyerek atmaya başladı.

Jack’in telefonu çalınca, Melissa’yı aramam gerektiğini hatırladım.

Ben yatağıma doğru yürüyüp cep telefonuma uzanırken, Jack eliyle telefonunu kapatarak öne eğildi. “Dean bu akşam burada kalsa senin için sorun olmaz, değil mi?”

“Tabii ki olmaz. Ben de sana onu aramanı söylemek üzereydim. Şimdi hemen hızlıca Melissa’yı arayacağım,” dedim ona, Dean geleceği için rahatlamıştım.

Jack elini telefonun üzerinden çekip yeniden kulağına götürdü. “Sorun olmayacağını söylüyor. Sanmıyorum. Bekle, tekrar kontrol edeyim.”

Jack yeniden bana baktı. “Bir şeye ihtiyacımız yok, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, sadece buraya gelmesini sağla.”

“Hayır diyor. Onun için sorun olmaz. Sadece evden çıkmadan önce büyükanneme bu akşam ikimizin de burada kalacağımızı haber verdiğinden emin ol. Tamam, yakında görüşürüz.”

“Benim için sorun olmayan ne?” diye sordum Jack telefonu kapatır kapatmaz.

“Tüm hafta sonu burada kalması,” dedi Jack ve doğruldu.

“Hiç sorun değil. Aslında onun da burada olmasını istiyorum.”

“Ah, gerçekten mi? Şimdiden beni onunla takas mı ediyorsun?” Bana göz kırptığında kahkaha attım.

“Off. Bana kahkaha attırma, canımı acıtıyor.” İki elimle de yanaklarımı avuçladım. “Hayır. Sadece onun yakınlar da olmasını istiyorum, çünkü olay sırasında o da oradaydı. Benim nasıl hissettiğimi biliyor, çünkü o da bunu yaşadı. Bu garip mi?”

“Bana mantıklı geliyor Kedicik,” dedi Jack gülümseyerek.

“Buraya geri dönmeden önce gerçekten Melissa’yı ara-

mam gerek.” Ben telefon numarasını tuşlarken Jack arkasını döndü ve yatak odamdan çıkarak kapıyı kapattı.

“Tanrım Cassie! Ne oldu? Neler oluyor? Ve neden bu kadar uzun süre beni aramadın? Burada kafayı yemek üzereyim!” diye bağırdı Melissa telefona.

“Üzgünüm. Çılgın bir geceydi.” Telefonu yüzümden uzakta tutuyor, normalde yaptığımdan farklı olarak yanığıma bastırmamaya çalışıyordum.

“Dean iyi mi? Jack orada mı? Ne oldu?” Melissa sorularını yağıdırıyordu.

“Jack’i izlemek için softball maçına doğru yürüyorduk ve saldırıya uğradık. Adamın biri fotoğraf makinemi çaldı, beni dövdü, Dean’in kafasında bir şişe kırdı-”

“Cass fotoğraf makinen mi çalındı?” Sözüümü kestiğinde Melissa’nın sesindeki hüznü duydum ve kaybım için duyduğu bu derin şefkat beni beklediğimden daha fazla etkiledi.

Zorlukla yutkunurken, nefesimi düzenlemeye uğraştım. “Evet.”

“Çok üzgünüm. Buna diğer her şeyden daha çok üzülüğünü biliyorum.”

“Beni iyi tanıyorsun.”

“Sen iyi misin? Demek istediğim nerene vurdu? Jack delirdi mi?”

“Jack oldukça...” Duraksadım. “Onun ne durumda olduğunu bilmiyorum. Tepesi mi attı? Üzgün mü? Öfkeli mi? Karman çorman durumda. Ah, ama sanırım Dean hafta sonu burada kalacak. Senin yatağında yatsa sorun olur mu?”

“Hiç sorun değil. Sadece ona orada saçmasapan bir şey-

ler yapmamasını söyle. Geri döndüğümde çarşafı yakmak zorunda kalmak istemiyorum.” Melissa kendi yaptığı şakaya kahkahalarla güldü.

“Çok iğrençsin.” Yanaklarımı buruşturmamaya çalışarak kıkırdadım.

“Biliyorum,” diye cevap verdi gururla. “Dean nasıl? İyi olacak mı?” diye sorarken ses tonu değişti.

“Belli ki iyileşecek. Oldukça kalın bir kafası olmalı,” diye dalga geçtim.

Melissa bir an sessiz kaldı. “İkinizin de iyi olduğuna sevindim.”

Ben cevap veremediğim önce kapım çalındı ve yavaşça açıldı. “Kedicik, Dean geldi.”

“Melissa şimdi Dean geldi ve ben gerçekten onu görmek istiyorum. Seni daha sonra arayabilir miyim?”

“Tamam, sen git. Çocuklara selam söylediğimi onlar yanında olduğu için mutlu olduğumu söyle.”

“Söyleyeceğim. Seni seviyorum.”

“Ben seni daha çok seviyorum,” dedi Melissa telefonu kapatmadan önce ve sonra ben de telefonu yatağımın üzerine fırlattım.

Odamdan çıktım ve doğruca Jack’in yanında duran Dean’in gözlerine baktım. Onu gördüğüm anda gözlerim yaşardı. “Dean! Sen iyi misin?” dedim, sesim çılgın gibi çıkıyordu. Ona koştum ve kollarımı sımsıkı ona doladım.

“Ben iyiyim. Sen nasılsın? İyi misin?”

Başımla onayladım. “Senin canının o şekilde yandığını görmenin ne kadar korkutucu olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.” Sonsuza kadar beynime kazındıklarına emin olduğum görüntüleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

“Bir adamın sana vurduğunu görmenin ne kadar korkunç olduğu hakkında hiçbir fikrin yok,” diye cevap verdi Dean, sesi öfkeyle yükselmişti.

“Şu anda bundan bahsetmesek olur mu?” Jack’in sesi öfkeli geliyordu ve ben de konunun değıştiğine sevinmiştim.

İçimi çektim. “Sadece iyi olduğuna sevindim. Başın acıyor mu?”

“Deli gibi,” diye mırıldandı.

“Unutmadan, Melis onun odasında kalabileceğini söyledi.”

“Öyle mi? Kalamayacağımı söyleseydi bile orada kalacaktım,” dedi Dean kahkaha atarak. “Duş alsam sorun olmaz, değil mi?”

“Elbette olmaz. Meli’nin odasında duş var. Lavabonun altında da fazla havlular var.” Ben konuşurken Jack elime uzandı ve beni kanepeye doğru yönlendirdi.

“İşin bittiğinde biz burada olacağız,” dedi Jack ve oturup beni kucağına doğru çekti. “Delirecek gibiyim Kediciik. Lanet olası aklımı kaçırarak gibi hissediyorum. Bu hafta sonu idmana gitmeyeceğim. Seni yalnız bırakmayacağım.” Başını göğsüme dayadığında parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

“Jack bana olanları bu kadar önemsemeni seviyorum ama yirmi dört saat boyunca yanımda olamazsın. Ve seçmelere bu kadar kısa zaman kalmışken idmanı kesinlikle kaçıramazsın. Sen delirdin mi?”

Bakışlarını kaldırıp bana baktı, kıstığı gözlerinde hissettiği acı açıkça belli oluyordu. “Ben de sana bunu söylemeye çalışıyorum!”

“Sen idmana gittiğinde, Dean burada benimle birlikte kalacak. Yalnız olmayacağım, tamam mı?” Bu önerimin onun endişesini hafifletmesi için dua ettim.

Bıkkın bir şekilde uzun bir nefes verdi. “Tamam. Zaten güvenebileceğim tek kişi o...” Cümlesini tamamlamadı. “Vardiyalı olarak bekleyeceğiz.”

Gözlerimi devirdim ama bunu fark etmedi. “Bunu atlatmak zorundasın Jack. Benim kişisel korumam olma görevini üstlenemezsin.”

“Evet, üstlenebilirim.”

“Beni delirteceksin,” diye cevap verdim sertçe, ses tonum istediğimden daha sert çıkmıştı. “Ve sonra da senden ayrılacağım.”

Jack başını bana doğru çevirdi, yüzünde şok ve şaşkınlıkla bana bakıyordu. “Ne?”

“Ben bir dadı istemiyorum. Kişisel bir koruma istemiyorum. Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum Jack ama kendimi bir kafesin içindeymiş gibi hissetmek istemiyorum.”

Bedenimi kucağından indirdi ve beni kendine doğru çevirdi, alnı kırışmıştı. “Cass, sadece bana bunu atlatmak için biraz zaman ver, tamam mı? Bu öylesine oluverdi ve ben de lanet olası aklımı kaçırıyor gibi hissediyorum.” Konuşmaya devam ederken korkuyla iki büklüm olmuştu. “Takım arkadaşlarından dördünü öldüresiye dövmek istemek nasıl bir his biliyor musun? Saygı duymam ve güvenmem gereken dört kişiyi. Bu gecedan önce tamamen güvendiğim dört kişi.”

Kalbim acıyarak, yüzünün acıyla buruşmasını izledim. “Sana onlara sinirlenmemeni söyleyemem Jack. Onların

neden kaçıp beni orada bıraktıklarını bilmiyorum. Benim de bu konuda kafam çok karışık. Ama sana şunu söyleyebilirim ki her şey çok hızlı gelişti. Yani bir an için adam benim yanımdaydı, sonra Dean'in ve sonra yeniden benim." Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım.

"Onlar konusunda senin kafan karışmış olabilir ama benim değil."

Dean belinin etrafına bir havlu dolamış şekilde odaya girdi. "Bana bir dahakine saçımı yıkamaya çalıştığımda çok canımın yanacağını hatırlatın." Dean sırtıttı. Olanlardan sonra bu kadar hızlı bir şekilde kendini toplaması beni şaşırttı ve aynı zamanda bana umut verdi.

"Ben gerçekten yorgunum. Uyumaya gideceğim, tamam mı? İkinizi de seviyorum," dedim ve kanepeden kalktım.

"Yalnız geçireceğimiz hafta sonu bu kadarmış demek?" Jack bana hafifçe gülümsedi.

Cevap vermeden önce Dean'e baktım. "Sorun değil. Böylesi daha iyi."

ON İKİ

JACK

Bir yabancının Kedicik'i dövüp, fotoğraf makinesini çalmış olduğu gerçeği lanet olası aklımı kaçırmama neden oluyordu. Üç hafta geçmiş ve yaraları iyileşmişti ama benim öfkem dinmemişti. Bunu ona asla söylemedim ama her gün, bazen idmandan önce bazen sonra, o sokakta aşağı yukarı yürüyor ve ona dokunan o pisliği arıyordum. Henüz onu bulamadığım için şanslıydı.

Aynı zamanda her yerde onun fotoğraf makinesini de arıyordum. İnternette aradım, bölgedeki rehin dükkânlarına gittim ama fotoğraf makinesi ortada yoktu. Onun için adalet istiyordum... Aslında intikam istiyordum. Ama daha da önemlisi onun intikamını alan kişi olmak istiyordum. Ve buna sahip olamadığım her gün, korkak takım arkadaşlarıma karşı duyduğum öfke büyüyordu. O akşam orada olanların hiçbirisiyle bir daha konuşmamıştım, içlerinden biri yakınlarda olduğumda öfkem alevleniyordu.

Yürüyerek soyunma odasına girdim ve sessizce idman üniformamı giydim. “Carter!” diye seslendi Koç Davies odasından. Bakışlarımı kaldırdığımda göz göze geldik. “Buraya gel,” diye emretti ve arkasını bana döndü. Koç iyi bir beysbol oyuncusuydu ama bundan öte iyi bir insandı. Fullton State’i diğer okullara tercih etmemin nedeni oydu. Saygı duyduğum biri için beysbol oynamak istiyordum ve Koç Davies’e saygı duyuyordum.

Dolabımın kapısını hızla kapattım ve aceleyle Koç’un odasına gittim. “Kapıyı kapat.” Döner koltuğuna oturmadan önce eliyle kapıyı gösterdi. “Hadi otur.”

Eski ahşap iskemleye oturdum, zihnim hızla çalışıyordu. “Bak, sen ve takım arkadaşların arasında neler olup bittiğini bilmiyorum. Kız arkadaşının dövüldüğü hakkında bir şeyler duydum ve bu konuda çok üzgünüm ama takımın senin ailen ve bunu çözüp halletmek zorundasınız.”

“Saygısızlık olarak algılamayın Koç ama benim ailem kız arkadaşım ölümüne dayak yerken kaçıp saklanmazdı.”

Koç kaşlarını çatı. “Üzgünüm Jack, ne dedin?”

“Adamlarınızdan dördü onu orada tek başına bırakmışlar. Brett, Dean ile ilgilenmiş ama diğer herkes kız arkadaşımı yüzüstü bırakmış.”

“Bunu kim yapmış?” Koç sessizleşti.

“Size kim olduğunu söyleyeyim. Benim takım arkadaşlarım. Sözde *ailem*. Benim *kardeşlerim*. Onlara saygı duyuyormuş gibi davranmak bir kenara, onların yüzüne bile bakamıyorum.” Kollarımı havaya kaldırdım, sesim tiksinti doluydu. “Koç, her gün onları dövmemek için irademi son damlasına kadar kullanıyorum. Üzgünüm.” Bakışlarımı önüme indirdim.

“Detayları bilmiyordum Jack. Ben kendime düşen kısmını halledeceğim ama sen de kendine düşen kısmı halledeceğine dair bana söz vermelisin. Ve odaklanmak zorundasın.” Bana doğru eğildi, yüzündeki endişe içtendi.

“Ben odaklanıyorum. İyi olacağım.” Ona güven vermeye çalıştım ama buna inanmadığını görebiliyordum.

“Beni yarı yolda bırakma Carter. Bu takımı yarı yolda bırakma. Kendini yarı yolda bırakma.” Kaşlarını daha fazla çattı.

“Bu benim doğamda yok Koç. Ben pes etmem.” Ve bunda ciddiye dim.

“Tamam, o zaman sahaya çık. Koç Smith’e idman başlamadan önce çocuklarla konuşmak istediğimi söyle.”

“Tamam efendim,” diye cevap verip sandalyeyi kenara ittim.

Tüm takım yedek kulübesinde oturmuş Koç’u bekliyordu. Bu standart uygulamamız olmadığı için çocuklar endişeli bir şekilde neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Ben uzun bankın bir ucunda otururken, Brett, Cole, Matt ve Ryan diğer ucunda oturuyordu.

“Tamam beyler, dinleyin.” Koç sahaya girdiğinde herkes onu sessizlikle karşıladı. “Okul binaları dışında, takımdaki birkaç kişinin de dahil olduğu bir olay olduğunu biliyorum. Durumun ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Ne olduğunu bilmiyordum. Ama artık biliyorum.” Konuşurken sert bakışları, bankta oturan her oyuncunun üzerinde geziyordu. “Ve size şunu söyleyeyim, ben burada siz beyleri sadece harika oyuncular olarak yetiştirmeye çalışmıyorum... Ben sizi harika adamlar olarak yetiştirmeye çalışıyorum. Ve harika adamlar kavgadan kaçmazlar. Ha-

rika adamlar bir kızı kendi başının çaresine bakmak üzere tek başına bırakmazlar.”

Derin bir nefes vermeden önce Koç Smith’e baktım. “Hayatınızda, sizin için önemli olan bir şeyleri kaybettiğiniz bir dönem gelecek. Bunun için savaşıacaksınız ve kazanamayacaksınız. Ama asıl önemli olan başlattığınız savaş değil, o savaşın içinde birlikte olduğunuz insanı kaybetmemektir. Siz çocuklar o gece kendinizi kaybetmişsiniz.

“Ve içinizden bazılarının olanlar hakkında gerçekten çok öfkeli olduğunu biliyorum. Bazılarınız öfkeli, incinmiş, utanmış, şoke olmuş ya da annelerinizin size temasta kalmanızı söylediği tüm o diğer kızsal duygular içinde,” dedi hafifçe hırlar gibi. “Sizden bu duyguları alıp sahada kullanmanızı istiyorum. Bu duyguların hepsini sahaya taşıyın ve orada serbest bırakın. Duyguları gece eve giderken yanınızda götürmeyin, çünkü sizi bitirebilir, ruhunuzu çürütebilirler. Birlikte geçirdiğimiz bu zamanlar göz açıp kapayıncaya kadar geçecek. Bu özel bir şey. Kimsenin bunu sizden almasına izin vermeyin.”

Koç tek bir kelime daha etmeden arkasını döndü ve yedek kulübesinden çıkarak soyunma odasının girişine doğru yürüdü. Hiç kimse tek bir ses çıkarmadığı için sağır edici bir sessizlik vardı. Takım arkadaşlarıma öfkeli olmaktan nefret ediyordum ama o gece olanlar içimde bir şeyleri o kadar çarpıtmıştı ki bunları görmezden gelmek zordu. Her gün bunu benden isteseler bile, Kedicik’e olanlar için onları affetmenin imkânsız olduğunu hissediyordum. Öfkemi nasıl yeneceğimi bilmiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, onları nasıl affedeceğimi bilmiyordum.

“Koçu duyduunuz. Bunu halledin beyler. Sezonu sadece

takım arkadaşları olarak değil, arkadaşlar olarak bitirelim. Atıcılar ve tutucular yedek alanına. Diğer herkes ise sahaya.”

“Koç Smith?” dedim takımın geri kalanını durduracak kadar yüksek sesle.

“Ne var Carter?”

“Brett, Cole ve Ryan ile bir dakika konuşabilir miyim?” diye sordum, isimlerini söylerken her birinin yüzüne bakarak.

“Beş dakika, sonra kıçlarınızı kaldırıp sahaya gelin.” Döndü. “Diğer herkes dışarı. Şimdi!” diye bağırdı ve yedek kulübesi boşaldı.

Çocuklar orada oturuyordu, rahatsızlıkları yüzlerinden okunuyordu. Benim ne yapmak ya da söylemek üzere olduğumdan emin olmadıklarını anlayabiliyordum. Ve neler yapabileceğimi bilmemelerinin hoşuma gittiğini itiraf edeceğim. Matt bir keresinde bana serseri mayın demişti ve bunun bir iltifat olmadığı konusunda ısrar etse bile o günden beri bu takma adı gururla taşıyordum.

“Koç haklı. Sezonu bu şekilde kapatamayız.” Başımı iki yana salladım. “Buradan sizlerden nefret ederek ayrılamam. Hissettiğim bu öfke, içten içe beni yiyip bitiriyor,” diye itiraf ettim. “Sadece ne olduğunu bilmem gerekiyor.”

“Gerçekten üzgünüm Jack. Şahsen ben paniğe kapıldım,” diye itiraf etti Matt, kaşları çatılmıştı. “Düşünebildiğim tek şey Jamie’yi oradan çıkarabilmektir. Cassie aklıma bile gelmedi. Bunun berbat olduğunu biliyorum ama gerçek bu.”

İçimde kaynayan öfkeyle savaşmaya çalıştım. Ellerimi yumruk yapıp açtım. “Dürüstlüğünü takdir ediyorum

Matt.” Sesimin ifadesiz kalmasını sağlamaya çalışırken dişlerimi sıkıyordum.

“Ben de üzgünüm adamım. Adam silahının olduğunu söyledi ve ben de kaçtım. Düşünebildiğim tek şey bir kurşundan kaçamayacak olduğumdu. Cassie’yi orada bıraktım ve güvenli bir mesafeden adamın onu fena şekilde dövmesini izledim,” dedi Ryan yere bakarak.

Onun kelimeleri ile birlikte kalp atışlarım hızlanmaya, sıcaklık yanaklarıma doğru yükselmeye başladı. Ryan öfkenin yüzüme yayıldığını fark etti ve hızla sözlerine devam etti. “Ama bununla yaşamak zorunda olan benim Jack. İşler boka sardığında kaçtığım gerçeğiyle yaşayacak olan benim. Bir kızın dayak yemesine izin verdim ve bu konuda hiçbir şey yapmadım. Sen olmanın nasıl hissettiğini bilebilirsin ama şu anda ben olmanın nasıl hissettiği hakkında hiçbir fikrin yok. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Cassie’yi hayal kırıklığına uğrattım. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Ve her gün bunu düşünüyorum.”

Söylediği kelimeler içime işledikçe, nefesim düzene girdi. “Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.”

“Söylenecek hiçbir şey yok. Sadece üzgün olduğumu bil,” diye ekledi Ryan.

Cole ve Brett’e bakmadan önce başımla onayladım. “Dean düştüğünde bunu görmeliydin. Orada yerde öylece yatıyordu ve içgüdülerim bana onu oradan uzaklaştırmamı söyledi. Cassie hâlâ ayaktaydı ve çocuklardan birinin onu alacağını düşündüm. Ama Dean hareket bile etmiyordu.” Brett hatırladığı bu anıyla ürperdi.

“Dean ile ilgilendiğin için teşekkür ederim. Buna minnettarım.” Brett’e hafifçe gülümsedim. “Sizden bir iyilik

isteyebilir miyim?” Bu aslında bir soru değildi ve hepsi aynı anda evet dediler.

“Eğer bunu yapan adamı görürseniz, hemen beni arayın.”

“Her gün onu arıyorum,” diye itiraf etti Cole. “Arabayla etrafta gezinip onu arıyorum, çünkü onun yüzünü gördüm. Onu kesinlikle tanırım.”

“Onu gerçekten bulmak isterim.” Bu hayvanı kanlı bir pelteye çevirene kadar dövdüğümü hayal ederken gözlerim kısıldı.

“Belki de idmandan sonra gidebiliriz, değil mi? Neler bulabileceğimize bakabiliriz?” diye önerdi Matt omuz silerek.

“Ben varım.” Brett elini kaldırdı.

“Ben de,” diye belirtti Ryan sırtarak.

“Bana uyar.” Onların yardım etmek için istekli olmaları beni rahatlatmıştı ve öfkemin bir kısmının hafifçe azalarak yok olduğunu hissettim.

Koç Smith başını yedek kulübesinin içine doğru uzattı. “Eğer siz hanımlar birbirinize iltifat etmeyi bitirdiyseniz, kışlarınızı kaldırıp sahada takımınıza katılmanızı istiyorum.”

“Geliyoruz Koç.” Grup adına ben konuştum ve tek sıra halinde dışarı çıktık.

Hepimiz muhtemelen bu adamı asla bulamayacağımızı biliyorduk ama bu, onların bir hatalarını düzeltmek için savaşma yollarıydı. Öfkemi ve hayal kırıklığımı atlatmak için onların bunu yapmalarına ihtiyacım vardı.

İdmandan sonra her gün onu aramak için sokaklarda

yürüdük, ta ki bir gece bu rutinimizin ortasında cep telefonum çalana kadar. “Çocuklar bekleyin, Dean arıyor,” diye bağırdım etrafa dağılmış takım arkadaşlarıma.

“Ne oldu?”

“Onu yakalamışlar.” Dean’in sesi rahatlamış gibi geliyordu.

“O adamı mı?” Aniden göğsüm daraldı.

“Onu Cassie’nin fotoğraf makinesini rehinciye vermeye çalışırken yakalamışlar. Şimdi hapiste. Onu teşhis etmek için oraya gitmem gerekiyor.”

Öfke, rahatlama ve hiddet aynı anda içimde hızla akar-ken başım dönüyordu. “Fotoğraf makinesini geri alabilir miyiz? Seninle gelmemi ister misin? Muhtemelen seninle gelmem gerek.” O korkağa benim kızıma el sürmenin bedelini ödetmeye karar verirken ses tonum değişti.

“Oraya gittiğimde fotoğraf makinesi hakkındaki durumu öğrenirim ama sanırım şu an kanıt olarak değerlendiriliyor ve onu geri alamayız.” Dean’in ses tonu anlayışlıydı. “Şimdi emniyet otoparkına girdim, bu yüzden içeri girip onu teşhis edeceğim. Gidip Cassie’ye onu yakaladıklarını söylemelisin.”

Artık etrafımı sarmış olan arkadaşlarımdan her biriyle göz teması kurdum ve öfkemi dizginlemeye çalıştım. Grubumuza cevap vermeden önce telefon konuşmasını sonlandırdım. “Onu yakalamışlar. Cassie’nin fotoğraf makinesini rehinciye vermeye çalışırken onu tutuklamışlar. Dean şu anda emniyette.”

“Ben de oraya gideceğim. O adama iyice bakacağım, bu şekilde yardımcı olabilirim,” dedi Brett hızla ve cevap beklemeden koşarak uzaklaştı.

“Sen iyi misin?” Matt kolunu omzuma attı.

“Dürüst olmak gerekirse, onu bulan ben olmak isterdim.” Omuz silktim. “Onun yüzünü kaldırıma yapıştırmak isterdim,” diye eklediğimde hepsi ulur gibi kahkaha attılar.

“Bahse girerim isterdin,” dedi Cole göz kırparak.

“Muhtemelen onu senin bulmadığın iyi oldu Jack. Seni tanıdığım kadarıyla o adamı öldürürdün. Hapisteyken profesyonel beysbol oynayamazsın,” dedi Ryan ciddi bir ses tonuyla.

“Mahkûmlar için beysbol ligi başlatabilirdim. Çok becerikliyim,” diye önerdim.

Matt benim kötü şakamı görmezden geldi. “Onu yakalamaları iyi olmuş. Bu iyi bir şey.”

“Biliyorum. Artı, eğer hapse girseydim Cass beni asla affetmezdi.

“Ya da elini kırsaydın.”

Kaşlarımı çatarak Cole’a baktım.

“Sadece söylüyorum!” diye kendini savundu.

“Hayır, haklısın. Elimi kırsam deliye dönerdi.” Derin bir şekilde içimi çektim, öfkemin yok olmaya başladığını hissediyordum. “En iyisi gidip ona haberleri vereyim. Benimle geldiğiniz için teşekkür ederim çocuklar.”

Aramız yavaşça düzelirken hepsinin elini sıktım. Birbirimizden ayrılmadan önce bir grup olarak arabalarımıza doğru yürüdük.

★★★

Cassie yatağında oturmuştu, okuduğu şeye kendini o kadar kaptırmıştı ki benim odasının kapısında durduğu-

mu fark etmedi. Bunun gibi onu saatlerce izleyebileceğim anlar oluyordu. Alnı kırışmış, gözleri hissettiği duygularla kısılrken, gözlerinin sayfadaki kelimeleri taramasını izledim. Boğazımı temizlediğimde, kafasını kaldırıp bana baktı.

“Jack! Ne kadar süredir orada duruyorsun?”

“Çok olmadı.” Gülümsedim ve yatakta yanına gittim.

“Buraya geleceğini bilmiyordum. Her şey yolunda mı?”

“Az önce Dean ile konuştum, adamı bulmuşlar.”

Dikkatle okuduğu sayfayı işaretleyip kitabı kapatıp kenara koyarken gözleri kocaman açıldı. “Onu yakalamışlar mı?”

Yüzüm ona dönük şekilde oturdum. “Bir rehin dükkânında fotoğraf makineni satmaya çalışmış. Satılmak istenen malzemelerin çalıntı olup olmadığını kontrol etmek gibi bir yönetmelikleri varmış. Dükkândan polisi aramışlar ve polisler onu tutuklamış.”

“Aman Tanrım. Tamam, bu güzel. Fotoğraf makinem onlarda mı? Onu geri alabilir miyim?” Gözleri umutla ışıldadı.

Elimi ona doğru uzattım ve dokunuşumla rahatladığını hissettim. “Üzgünüm Kedicik. Polis onu kanıt olarak elinde tutuyor. Hüküm verilene kadar orada kalmak zorunda.”

“Bu ne kadar sürer?”

“Aylar sürebilir.”

“Aylar mı?” diye tekrarladı Cassie, sesi hayal kırıklığıyla doluydu.

“Üzgünüm.” Ve öyleydim. Onu hayal kırıklığına uğramış, incinmiş ve üzgün görmek beni öldürüyordu. Onun yanına oturdum ve elimi bacağına üzerine koydum.

“Bu senin suçun değil.” Cassie gülümsemeye çalıştı ama oldukça gönülsüz görünüyordu.

“Dean onu teşhis etmiş. Brett de öyle. Muhtemelen saldırı, darp ve hırsızlıkla yargılanacak.”

“Bekle,” dedi Cassie nefes nefese, Dean’den gelen mesajı okumamı bölerek. “Bir mahkeme mi olacak? Benim tanıklık etmem de gerekecek mi?”

“Ben de o konuya geliyordum.” Ona doğru eğilip yanığını öptüm. “Adam itiraz talebinde bulunmamış, bu yüzden bir mahkeme olmayacak.”

Cassie başını iki yana salladı. “İtiraz talebi’ ne anlama geliyor?”

“Basitçe yaptığını söylemeden, yaptığını söylemiş oldu. Mahkemeye çıkma hakkından feragat etmiş, çünkü iş jüriye kalırsa bundan yakasını kurtaramayacağını düşünüyor. Ama itiraz talebinde bulunmadığında söz konusu olan bir başka şey de şu; neden olduğu hasarlardan dolayı ona dava açılmaz ve muhtemelen alacağı ceza daha az olacak.”

“Daha az mı? Bunun nesi adil?”

“O bir korkak. Kendisi için en kolay ve en iyi yolu seçti.”

Başını omzuma yaslamadan önce, gözlerinden kafa karışıklığı ifadesinin silinmesini izledim. “Peki, demek mahkeme olmayacak. Emin misin?”

“Eminim,” diye cevap verdim.

“Güzel.”

“Sinirlenmedin mi? Ya da öfkelenmedin mi?”

Cassie başını kaldırdı ve bakmak için bana döndü. “Zaten olmuş olanı değiştiremem. Sadece fotoğraf makinemi geri istiyorum.”

“Ve ben de sadece onu öldürmek istiyorum,” dedim ciddi bir şekilde ve Cassie bunun üzerine kıkırdadı.

“Onu yakaladıkları için mutlu olalım. Onu yakalayabileceklerini düşünmüyordum.” Cassie’nin sesi daha rahatlamış geliyordu, ben de rahatlayarak içimi çektim.

“Haklısın. Onu yakaladıklarına memnunum. Artık onu öldürmek için nereye gideceğimi biliyorum.”

“Jack, kes şunu.” Şakacı bir şekilde elime vurdu.

Ona göz kırptığımda gözlerini devirdi. “Bir daha kim senin sana o şekilde dokunmasına izin vermeyeceğim Kedici. Böyle bir şey olmayacak.”

“Biliyorum. Ama artık bunu atlatıp önümüze bakmamız lazım, tamam mı? Bunu geride bırakmalıyız.”

“Güzel,” diye kabul ettim gönülsüzce ve Cassie yaklaşp kollarımın arasına sokulduğunda artık o adamın bir öneminin olmadığını fark ettim. Gerçekten önemi olan her şey kollarımın arasındaydı.

ON ÜÇ

CASSIE

Gözlerim yavaşça açıldığında, yeniden kapatıp doğruca uykuya dalma isteğine karşı çıkararak onları ovuşturdum. Jack için büyük gündü. Cep telefonum hafif hatırlatma tonunda çaldı ve telefonuma uzandım. Bir yazılı mesaj almıştım.

Günaydın Kedicik. Uyandın mı? Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Mesajın saatine baktım. Sabah altı kırk üç. Yaklaşık bir saat önce gelmişti. Ona uyandığıma dair bir cevap mesajı yazdım. Telefonum hemen çalmaya başladı. “Selam,” diye açtım telefonu yorgun bir şekilde.

“Ne zaman gelip seni alabilirim?” Jack’in sesi çok canlı geliyordu.

“Sana da günaydın,” diye dalga geçtim.

“Yarım saat içinde orada olurum.”

“Ne? Hayır! Hâlâ yataktayım ve bir şeyler yemem, duş

almam ve hazırlanmam gerekiyor.” Saat hâlâ erkendi ve sesimdeki huysuzluğu engelleyemedim.

“Yarım saat içinde çıkmamız gerektiğini söylemiyorum, sadece oraya geldiğimi söylüyorum. Artı,” dedi Jack ve duraksadı. “Elimde senin için bir şey var.”

Kalp atışlarım sekteye uğradı. “Ne o?”

“Bir hediye. Yakında görüşürüz.” Kahkaha atıp telefonu kapattı.

Sıçrayarak yataktan çıktım ve kapımı hızla açarak Melissa’ya baktım. “Şükürler olsun ki uyanmışsın!” diye haykırdım onun kanepenin üzerinde kahvaltılık gevrek yediğini görünce.

“Geç kalkamıyorum. Bunu biliyorsun.” Başını gevreğinden kaldırdı ve bana baktı.

“Ah, Jack yarım saat içinde burada olacak. Ve bana bir hediye getirdiğini söyledi.” Onun karşısına otururken başımı yana eğip, kaşlarımı kaldırdım. Gülümsemesi yüzünde yayılırken, Melissa’nın dudakları aralandı.

“Tanrım, ne olduğunu biliyorsun! Söyle bana!” diye bağırdım en yakın arkadaşıma.

“Asla. O sürprizi mahvetmeyeceğim.” Bir kaşık dolusu gevreği hâlâ gülümsemekte olan ağzının içine soktu.

“Şey değil...” Duraksadım. “O bunu...”

Zihnimi okurken Melissa’nın yüzü kııştı. “Ne değil? Evlenme teklifi mi?”

“Etmeyecek değil mi? Demek istediğim, henüz o noktada değiliz.”

“Ah, bu çok eğlenceli.” Melissa benimle dalga geçmekten o kadar çok zevk alıyordu ki, içimde yükselen masanın diğer yanına uzanıp onu boğarak gerçeği söyletme isteğini bastırdım.

“İğrençsin,” diye homurdandım. “Demek istediğim, onun evlenme teklif edeceğini düşünmüyorum ama bir anda aklıma geliverdi. Muhtemelen yakında buradan ayrılacağı için ve ben de bir kızım...”

“Hediye bir yüzük değil,” diye itiraf etti Melissa gönulsüzce. “Peki, ya olsaydı? Ahh, Jack sana evlenme teklif etseydi ne derdin?”

“Senden ciddi anlamda nefret ediyorum. Bu komik değil. Ben sürprizlerden nefret ederim.” Aniden rahatsızlanan midemi ovuşturarak ayağa kalktım.

“Bunu seveceksin. Söz veriyorum. Bana güven. Jack’e güven,” dedi kendine güvenir bir şekilde. “Ne yaptığını biliyor. Kalbinde senin için en iyisini istiyor. Ve bu konuda söyleyeceğim tek şey bu.”

Derin bir nefes verdim. “Tamam. Teşekkür ederim. Ben duşa gireceğim.”

“Düşme,” diye seslendi Melissa ardımdan, babasının her zaman yaptığı yorucu şakasını taklit ederek.

“Ha ha!” diye bağırdım odamdan.

Duş aldıktan sonra bir havluya sarındım ve banyodan çıktığımda, Jack’in gözleri kapalı bir şekilde yatağında uzandığını gördüm. Eğer gerçekten uyuyorsa onu uyandırmak istemiyordum bu nedenle parmak uçlarımda onun yanından geçerek şifonyerime doğru yürüdüm. Yataktan sıçrayıp beni tutarak, üzerimdeki havluyu zorla yere attığında korkuyla sıçradım.

“Jack! Ödümü kopardın!” diye bağırdım ıslak havluya doğru uzanırken.

Havluya ilk olarak Jack ulaştı ve yakalayarak fırlattı. “Bunu geri vereceğimi sanmıyorum. Gördüğüm şey çok hoşuma gidiyor.”

“Dur,” diye inledim, ellerimle bedenimin kadınsı kısımlarını kapatmaya çalışırken gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

“Buraya gel.” Elini uzattı ve elini tuttuğumda ıslak bedenimi kendisinininkinin üzerine çekti. “Seni seviyorum. Bunu biliyor musun?” diye sordu parmaklarını ıslak ve karışmış saçlarımin arasından geçirirken.

Cevap vermedim. Gözlerinin içine derin bir şekilde baktım ve gülümsedim. Parmakları omurgamın üzerinde aşağı inerken, zaten üşümüş olan bedenimin ürperdi. Başımı aşağı doğru çekip kendi başını eğerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dilini yavaşça ağzıma sokarken alt dudağıımı yaladığını hissettim. Her dokunuşu kısa süre içinde bedenimin farklı yerlerini uyandırıyor, tüm bedenim onun için haykırıyordu.

“Jack.” Dudaklarına doğru ismini fısıldadım.

“Hı-hı,” diye cevap verdi diliyle içimi titretmeye devam ederken.

“Zamanımız var mı?” Elimle şortunun düğmesine uzanırken, verdiğim ipucunu anlamasını umuyordum.

“Hı-hı.” Yanık tenli koluyla beni yakaladı ve beraber yatağın üzerine düştük.

İkimiz de yatağın üzerinde otururken, eliyle tişörtüne uzandı ve hızlı bir hareketle çıkardı. Gözlerimi göğsüne ve omuzlarına diktim, yaptığı her hareketle kasılmaları beni büyülüyordu. Elimle çaresizce şortunun düğmelerini açmaya çalıştım ama oturma şeklimizden dolayı başaramadım.

“Bir saniye,” dedi ve bedenimi kendisinininkinden ayırdı. Şortunu ve iç çamaşırını tekmeleyerek çıkarırken onun

yanında oturdum. “Artık geri gelebilirsin.” Sırtüstü yatmadan önce sıırttı.

Jack’in üzerine çıkmadan önce eğilip gamzelerini öptüm ve bacaklarımı kalçalarının etrafına dolayıp bedenimin alt kısmını üstüne bastırdım. Bedenimi yavaşça indirerek tek bir hareketle onu tamamen içime aldım. “Ah Tanrım,” diye inledim, onun bedenimin içinde daha önce hiç dokunulmamış yerlere dokunmasını hissederken. Onun üzerinde hareket edip her seferinde daha önce hissetmediğim yerlere dokunmasını hissederken, odamın tavanına bakıyordum.

Jack kalçalarımı kavrayıp bedenimle hareket ederken, zevkle inliyordu. Yukarı aşağı. Yukarı aşağı. Hissettiği zevk arttıkça kavrayışı daha da sertleşti, hızlanmamı istiyordu ama bunu yapmadım. Bunun devam etmesini istiyordum. Yükselip onun üzerine düşerken, dudaklarımdan inleme sesleri çıkıyordu.

Bakışlarımı indirip Jack’e baktım ve bakışlarının yüzüme odaklandığını gördüm. Ya da daha net olmak gerekirse, dudaklarıma. Bir kere daha inledim, Jack gözlerini sımsıkı kapatırken, aldığım her nefeste dudaklarım aralanıp oynuyordu.

“Neden her zaman bu kadar harika hissettiriyorsun?” diye sordu, üzerine düştüğüm her seferde kalçalarıyla yukarı bastırıyordu.

“Sen de güzel hissettiriyorsun.” Nefes nefese üzerine eğildim, dilimi dudaklarının üzerinde gezdirirken bedenim hâlâ yukarı aşağı hareket ediyordu. Bedenimin aldığı yeni açı, onun içimde farklı bölgelere ulaşmasına neden oldu ve farkında olmadan bir kere daha inledim, neredeyse dayanamayacaktım.

“Tanrım, Jack.” İsmi ni fısıldarken, kalçalarımı daha hızlı hareket ettirmeye başladım. Jack boğazından gelen bir sesle inlerken, elleriyle beni daha hızlı hareket etmeye zorladı. Onun dudaklarına yapıştım, dudaklarını ve dili ni hissetmeyi arzuluyordum. Şiddetle dudaklarını kasıp kavurdum, dilim çaresizce onun kiyle dans etme ihtiyacı içindeydi. Ve en sonunda dilinin sıcak tadını aldığım da, hissetmeye çalıştığım o karıncalanma seli beni sarmaladı ve sesli bir şekilde iç geçirdim.

Ne kadar imkânsız görünse de hareketlerimiz hızlanırken, onun içimde daha da büyüdüğünü hissettim. Şiddetli kasılmalarla içime patlarken gözlerini sımsıkı kapattı ve yüzünü buruşturdu. Bunun bana verdiği hazla titredim, her yanı m seğirip nabız gibi atıyordu. Hızla nefes alıp veren Jack gözlerini açtı ve beni öpmek için titreyerek öne eğildi. “Lanet derecede seksisin. Bunu biliyor musun?”

Kendimi onun terli göğsüne bıraktım, bacaklarım yarıyordu. Göğsünün üzerinde derin nefesler aldıktan sonra, bedenlerimizin hâlâ bir arada olan kısımlarını ayırdım. Hızla banyoya gittim ve döndüğümde Jack iki dirseğinin üzerinde yatağa yaslanmıştı.

“Giyinmeyecek misin?” diye dalga geçtiğimde gülümsedi.

“Gel buraya.” Parmağıyla beni çağırdı, yavaşça ona doğru yürüyerek önüne oturmadan önce bir iç çamaşırını giydim.

Jack arkasına doğru uzandı ve kırmızı kurdeleyle bağlanmış beyaz bir kutu çıkardı. Bir ayakkabı kutusundan küçük ama mücevher kutusundan büyüktü. İçinde ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Haydi aç,” diye ısrar etti.

Kırmızı kurdeleyi çekip, beyaz kâğıt kaplı kutunun üzerinden açılmasını izledim. Bantlanmış köşeleri yırtıp kâğıdı parçalarken, sevdiğim o tanıdık kırmızı yazı tipini gördüm. Nefesim boğazımda kalakaldı.

“Jack.” Sesim titriyordu.

“Bunun kaybettiğine benzemediğini biliyorum ama Melissa bunun daha iyi olduğunu söyledi,” diye açıklamaya başladı. “Melissa bunun hayalini kurduğun makine olduğunu söyledi.”

“Bu, olağanüstü. Ama...” İsteksiz bir şekilde başımı iki yana salladım. “Bu fotoğraf makinesinin fiyatını biliyorum Jack ve bu çok fazla.”

“Fotoğraf makineni kaybettiğin geceyi hatırlıyor musun?” diye sorarken gülümsemesi soldu. Ben başımla onaylarken çenesini sıktı. “Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?” Omuz silktim. “Sana yeni bir tane alacağımı söyledim. Buna söz verdim. Ayrıca, polis senin makineni kanıt olmaktan çıkarana kadar aylar geçebilir.”

“Ama Jack...”

“Ama hiçbir şey. Kedicik bugün seçmelere katılıp seçileceğim. Bu akşamüstünün sonunda hayatımda hiç sahip olmadığım kadar param olacak. Senin için güzel bir şey yapmak istedim. Ve sana bir söz vermiştim.” Ses tonu, bunu kabul etmem için yalvarır gibi çıkıyordu.

“Sana geri ödeyeceğim,” dedim.

“Bunun geleceğine yapılmış bir yatırım olduğunu düşün.” Jack eliyle yüzüme doğru uzanıp çenemi kaldırdı. “Sana inanıyorum. Senin bir yeteneğin var. Çok yeteneklisin. Artık bunu dünyaya da gösterebilirsin.”

Onun kelimeleriyle birlikte gözlerimin arkası sızlamaya başlamıştı. “Teşekkür ederim demek yeterli gibi gelmiyor ama teşekkür ederim Jack. Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Senin için her şeyi yaparım,” dedi ve dudaklarını yanağıma bastırdı.

“Stajyerliğe kabul edildim,” dedim yumuşak bir sesle.

Gözleri ışıldadı. “Öyle mi? Kabul edileceğini biliyordum! Ne dediler? Demek istediğim, ne zaman kabul edildiğini söylediler?”

“Benim onları etkileyen gerçekten ham bir yeteneğim olduğunu söylediler. ‘Güzel bir görüş ve benzersiz bir perspektifim’ olduğunu,” diyerek söylediklerini tekrarladım, gözlerim dökmediğim yaşlarla yanıyordu.

“Ne kadar haklı oldukları hakkında hiçbir fikirleri yok. Tebrikler bebeğim!” Jack beni yataktan kaldırıp kollarında çevirdi.

“Bir fotoğraf makinem olmadığından onları reddetmek zorunda kalacaktım,” diye itiraf ettim gözümünden bir damla yaş düşerken. “Ama artık kabul edebilirim.”

“İstersen benim kahramanım olduğunu söyleyebilirsin,” diye alay etti beni ayaklarımın üzerine bırakırken.

“Çok sinir bozucusun.” Gözyaşlarımı tuttum ve ona söylenmeye çalıştığımda içten bir kahkaha attı.

“Sadece dalga geçiyorum. Seninle gurur duyuyorum. Bunu hak ettin.” Başımın yanını öptü. “Hey, bugün makineni yanında getir. Büyükbabam nasıl çalıştığını görmek istediğini söyledi.”

“Onu seviyorum,” diyerek güldüm, büyükbabasının etrafta kocaman bir profesyonel fotoğraf makinesi ile ak-sayarak yürüdüğünü hayal ederek.

“Ve ben de seni seviyorum. Şimdi acele et, çünkü kameralar gelmede önce evde olmamız gerekiyor.” Beni itti ve kalçama vurdu.

Dengemi kurmadan önce öne doğru sendeledim. Yakışıklı erkek arkadaşıma döndüm ve, “Seninle gurur duyuyorum, biliyorsun değil mi? Bugün senin adına heyecanlıyım,” dedim.

Jack’in gözleri ışıldadı. “Teşekkürler Kedicik.”

“Gergin misin?” diye sordum, bu konuda korktuğundan hiç bahsetmediğini fark ederek.

“Çok sayılmaz. Eğer seçilip seçilmeyeceğimi bilmeseydim gergin olurdum, ne demek istediğimi anlıyor musun?” Ciddi bakışlarla gözlerime bakıyordu.

“Yani sen şanslı olanlardan birisin, öyle mi?”

“Öyle düşünmek istiyorum.”

“Sen hiçbir şey için endişelenmiyor musun? Alacağın para, nerede oynayacağın ya da hangi takımda olacağın hakkında?”

“Beysbol oynamak için para alacağım. Sevdiğim sporu... Yapmak için... Para alacağım. Oynayacağım takım, bana ne kadar ödeme yapacakları ya da oynamak için nereye gideceğim umurumda değil. Sadece bana izin verdikleri sürece bunu yapmak istiyorum,” diye cevap verdi, yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkmıştı.

“Şey, sanırım şanslı olan onlar,” diye açıkladım. “O takım her kimse sana sahip olacakları için şanslılar.”

Yanakları kızarıırken bakışlarını benden kaçırdı. “Teşekkürler Kedicik.”

Üzerime beyaz bir şort ve onunla uyumlu omzu düşük, bronz bir sweatshirt geçirdim. Saçlarımı fırçalayarak, altın

rengi buklelerim omuzlarıma düşmesine izin verdim. Aynanın önünden çekildiğimde Jack ıslık çaldı. “Kedicik tüm dünya sana âşık olacak.”

“Sen neden bahsediyorsun? Sadece şort ve sweatshirt giydim,” diye karşı çıktım, kendi görünüşüme bakarken.

“Belli ki kendini erkeklerin gördüğü şekilde görmüyorsun. Eğer bugün ESPN kanalını izliyor olsaydım, Jack Carter umurumda bile olmazdı. Jack Carter’ın kız arkadaşı hakkındaki her şeyi öğrenmek isterdim.”

Yanaklarımın ısındığını hissettim. “Kapa çeneni. Kesinlikle beni utandırıyor sun.”

“Belki de burada kalmalısın. Okulun yarısının sana âşık olması bir şey ama izleyicilerin yarısının benim kızımı istemesiyle baş edebileceğimi sanmıyorum.” Burnunu çekip elini siyah saçlarının arasından geçirdi.

“Saçmalıyorsun.”

Derin bir nefes alıp verirken başını iki yana salladı. “Herkesin senin müsait olmadığını anlaması için buradan ayrılmadan önce parmağının üzerine dev gibi bir taş koymam gerekecek.”

Nabız atışlarım hızlandı. “Sen delisin, biliyorsun değil mi?”

“Senin için deliriyorum,” dedi Jack gözlerini kısarak.

“Hayır, bence sadece delisin.” Kalbime sakinleşmesini emrederken kıkırdadım.

Jack, parmaklarımız sımsıkı birbirine geçmiş halde beni tel kapıdan içeri yönlendirdi. “Büyükanne? Büyükbaba? Biz geldik!” diye seslendi evin içine doğru.

Büyükanne üzerinde açık mavi çiçekli bir elbise, boyunda inci bir kolyeyle mutfaktan dışarı çıkarken ben de etrafıma bakındım. Üzerinde dikkatle ütülenmiş kahverengi kumaş pantolon ve gömlek olan büyükbaba onun ardından geldi.

“Siz ikiniz çok hoş görünüyorsunuz!” diye ciyakladım.

“Sen de öyle canım. Buraya gel ve bana sarıl.” Büyükbaba yüzünde bir gülümsemeyle, hızla bana doğru ilerledi.

Ona sarıldığımda kulağıma, “Hediyeni aldın mı?” diye fısıldadı.

“Aldım! Harika bir şey. Daha sonra onu size göstermek için sabırsızlanıyorum,” dedim yüzümde kocaman bir gülümsemeyle.

Büyükbaba ellerini birleştirdi. “Ah güzel! Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum.”

Büyükanne bana doğru uzandı ve ona sıkıca sarılmak için öne eğildim. “Harika görünüyorsun canım. Burada olmana sevindim,” dedi mutlulukla.

“Teşekkür ederim. Ben de burada olduğuma memnunum.” Büyükanne mutlulukla kendi kendine mırıldanıp yavaşça mutfağa dönerken kalbim sevgiyle sıkıştı.

“O stajyerlikten bir haber geldi mi?” diye sordu büyükbaba, kırışmış yüzü umutla doluydu.

“Kabul edildim!” diye bağırdım ve sonra sesimin fazlasıyla heyecanlı çıktığını duyarak irkildim.

“Bu harika canım. Ah, bu harika bir haber.” Büyükbaba ışıldayan yüzünde büyük bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

“Stajyerliğe kabul edildin mi kız kardeşim?” Yorgun gözlerini ovuşturarak odaya giren Dean’in sesi, odadaki herkesi bastırdı.

“Ben de kısa süre önce öğrendim. Kabul etmeyecektim ama artık kabul edebilirim.” Kendimi Dean’ın kollarının arasında bulmadan önce Jack’e minnettar bir bakış attım.

“Tebrikler. Bu inanılmaz bir şey.” Dean bana sıkı sıkı sarıldıktan sonra, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle beni bıraktı.

Kapının hızla tıklanması hepimize aslında neden orada toplandığımızı hatırlattı. Jack perdeyi araladı ve kapı girişine doğru baktı. “Sadece Marc ve Ryan.”

Jack, iki şık kıyafetli menajerine kapıyı açtı ve ikisi ellerinde evraklar, bir şişe şampanya ve beysbol toplarıyla dolu bir kutuyla içeri girdiler. “Nasil hissediyorsun şampiyon?” diye sordu iki menajerden uzun boylu olanı.

“İyi, teşekkür ederim,” dedi Jack kendine güvenen bir şekilde ve ellerindekileri taşımaya yardım etmek için uzandı.

“Selam Dean. Nasil gidiyor?” Dean oturma odasında boks yapar gibi yumruklarını savurdu ve neredeyse ellerindekileri düşürecek olan adamlara gülümsedi.

İçimde yükselen, çantamdan yepyeni fotoğraf makine-mi çıkararak aralarındaki bu etkileşimin fotoğrafını çekme isteğimi bastırdım. Uzun olanı beni fark edince durdu ve kollarını iki yana açarak bana doğru yürüdü. “Sen Cassie olmalısın,” dedi elimi sıkmadan önce.

Gülümsedim ve başımla onayladım.

“Ben Marc ve bu da suç ortağım Ryan.” Eliyle diğer beyefendiyi işaret etti.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye cevap verdim nazik bir şekilde.

“Biz de seninle tanıştığımıza memnun olduk. Jack, kız

arkadaşının bu kadar güzel olduğunu bizden saklamışsın.” Ryan kıkırdarak Jack’e göz kırptı.

“Kendinize gelin. Henüz siz ikinizle bir anlaşma imzalamadım.” Jack gülümseyip kollarını belime doladı ve beni kendisine doğru çekti.

“Bu çok eğlenceli!” Mutlulukla omuzlarımı oynattıktan sonra, başımı Jack’in sert göğsüne yasladım.

“Ah, bu hoşuna gidiyor, öyle değil mi?” Beni bıraktı ve yan tarafımı gıdıklamaya başladı.

Çıglık atarak kaçtım ve beni koruması için Dean’in arkasında saklanıyor gibi yaptım. “Kurtar beni Dean,” diye bağırdım; Dean beni Jack’in saldırısından korumak için önüme geçerken, onun kollarını yakalayarak arkasına sındım.

“Neler oluyor?” diye yankılandı büyükannenin sesi oturma odasında, kendisi kafasını odadan içeri uzatmadan önce. “Tanrım, kesin şunu!! Gelip masaya oturun... O *ess-pen* her dakika buraya gelebilir!”

Büyükannenin ESPN’i telaffuz etme şekli karşısında kahkaha attım. Bunu bir kelime gibi söylemişti. Herkes ona bunun E, S, P, N harflerinden oluşan bir kısaltma olduğunu defalarca söylemesine rağmen, *ESS-pen* olarak telaffuz etmekte ısrar ediyordu.

“Sen iyi misin büyükanne?” Jack onun başının üzerini öptükten sonra, narin bedenini güçlü kollarıyla sarmaladı.

“Sadece biraz gerginim, hepsi bu,” diye itiraf etti büyükanne, sesi çatlıyordu.

“Harika olacak, öyle değil mi arkadaşlar?” Jack gözlerini kısıp, yakında menajeri olacak beylere baktı.

“Elbette ki öyle,” dedi Rayn güven verici bir şekilde.

“Bu olanların hepsi sinir bozucu,” dedi büyükanne. “Sen neden gergin değilsin?” diye sorarken torununa, ben de Jack’in yüzünde yayılan gülümsemeyi izledim.

“Çünkü yapabileceğim daha fazla bir şey yok. Çünkü yıllardır her gün, çok sıkı çalıştım ve her şeyimi o sahaya verdim.” Tek omzunu silkti. “Bu noktada benim elimde olan bir şey yok.”

Büyükanne gururla gülümserken yanakları buruştu. “Sen ne zaman bu kadar akıllandın?” Büyükanne iki eliyle Jack’in yüzünü kavradı ve her iki yanağını da öptü.

“Senden öğrendim. Şimdi gel yanımıza otur ve rahatla.” Kapı zili onları durduğunda Jack büyükannesinin elinden tutmuş, mutfak masasına doğru yönlendiriyordu. “Sen otur büyükanne, ben onları içeri alırım,” dedi Jack ona tatlı bir şekilde.

Ön kapıdan gelen sesler süzülerek içeri, hepimizin beklediği mutfığa geliyordu. Jack arkasında bir kameraman, bir muhabir ve bir yapımcı ile birlikte içeri girdi. İşlerin nasıl ilerleyeceğini konuşuyorlardı. Özetle telefon çalıp Jack teklif alana kadar bekleyip kameraya alacaklardı. Telefon geldiğinde verilen tepkiyi kaydedecekler ve sonra da önce Jack, sonra da muhtemelen bizimle röportaj yapacaklardı. Ve bize devamlı, kameralara bakmamamızı ve doğal davranmamızı söyleyip duruyorlardı.

Gergince kıkırdadığımda herkes bana baktı. “Ne? Devasa kameraların her hareketinizi izlemesi ve ifadelerinizi kaydetmesi doğal bir şey değil. Merceğin *arkasındayken* önünde olduğumdan çok daha rahat oluyorum.”

“Bunun biraz garip olduğunu biliyorum. Sadece kameralar burada değilmiş gibi davranmak için elinizden geleni yapın,” dedi yapımcı bana.

Kameralar bizden birkaç adım ötede kayıt yaparken, mutfak masasının etrafında oturup havadan sudan konuştuk. Bir telefon gelmesini beklemek sinirleri yeterince geren bir şeydi ama beklerken kameraların sizi çekmesi başlı başına başka bir deneyim oldu.

Telefon çaldığında sıçradım, zilin sesi beni ürküterek uyuşmuş durumdaki duygularımı canlandırdı. Korku aniden bedenimi yırtıp geçerken, bunu hızla cesaret ve gurur izledi. Jack eski, çevirmeli telefona doğru yürürken midem düğümlendi.

“Alo?” Jack’in gözleri yüzlerimizi taramasına rağmen asla kameralara bakmadı. “Benim.” Yüzünde kocaman bir gülümseme yayılırken, sevdiğim gamzelerin daha da derinleşmesine neden oldu. “Çok teşekkür ederim. Evet efendim. Temasta olacağım.”

Telefonu hızla kapattıktan sonra bize döndü. “Arizona!” diye bağırdı ve ben de dahil herkes tezahürata başladı. Neden tezahürat yaptığımızı bilmiyordum ama ben de onlarla birlikte bağırıp alkış tuttum. “Ben bir Çıngıraklı Yılanım!*

“Giriş ikramiyesi ne kadar?” diye sordu Marc masaya dirseklerini dayayıp öne eğilerek.

“Bekle,” dedi Jack ve büyükannesine doğru yürüyüp onu yanağından öptü. Sonra büyükbabasının ve Dean’in omuzlarını sıktıktan sonra eğilip beni dudaklarımdan öptüğünde, aniden etrafımızın insanlar ve yabancılarla çevrili olduğunu unuttum.

“Tebrikler bebeğim. Senin için çok mutluyum.” Onun

*Diamondback beysbol takımının adı ‘Çıngıraklı Yılan’ anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

yumuşak, kahverengi gözlerine baktığımda, orada huzur olduğunu fark ettim.

“Teşekkür ederim,” diye kulağıma fısıldadıktan sonra dudaklarını boynuma bastırdı.

“Carter, haydi ama. O adamları geri arayıp, görüşme falan mı yapmamız gerekiyor?” diye lafın arasına giren Ryan, Jack’in ilgisini çekmek için faydasız bir girişimde bulundu.

“Beş dediler,” diye cevap verdi Jack gülümseyerek, bakışlarını benim yüzümden çekmeyi reddediyordu.

“Öyle mi? Beş mi dediler?” Ryan’ın gözleri açıldı.

“Söyledikleri buydu.”

“Tamam o zaman! Nasıl hissediyorsun? Biraz daha zorlamalı mıyız?” diye sordu Marc defterine hızla bir şeyler çiziktirirken.

Jack döndü. “Bence beş, uygun olandan bile iyi. Ben memnunum,” diye kabul ettiğini belirtti Jack.

“Şu anda bunun kulağa çok fazla paraymış gibi geldiğini biliyorum Jack, ama bunu yarısı vergiye gidecek, biz kendi payımızı alacağız ve önümüzdeki birkaç sene ikinci ligde oynarken pek fazla kazanamayacaksın. Muhtemelen onların biraz daha fazla vermelerini sağlayabilirdik,” diye önerdi Marc hâlâ bir şeyler yazmaya devam ederken.

“Ben bu tutardan memnunum. Sadece beysbol oynamak istiyorum.” Jack’in ses tonu kararlıydı.

“Tamam o zaman! Anlaşmayı olduğu gibi kabul edeceğiz. Tebrikler!”

Jack sandalyesini yanıma çekti ve kolunu sırtıma doladı. “Beş milyon fena bir anlaşma ikramiyesi değil, haksız mıyım? Safça mı davranıyorum?”

Neredeyse boğulacaktım. “Bahsedilen tutar bu mu? Beş milyon dolar mı?” diye sordum.

“Sen ne düşünüyordun?” Kaşları hafifçe çatılırken kaha kaha attı.

“Bilmiyorum ama bunu düşünmüyordum. Lanet olsun Jack, bu olağanüstü.” O kadar şaşırmıştım ki, ağzım bir karış açık kalmaya devam ettiği için kendime ağzımı kapatmayı hatırlatmak zorunda kaldım.

“İmzalamalıyım değil mi?”

“Kesinlikle. Demek istediğim, avukatına anlaşmayı kontrol ettir ama tabii ki imzalamalısın! Neden imzalamayasın ki?” Yüzünü kavrayıp kendime doğru çektim ve dudaklarına sesli bir öpücük kondurdum. “Harikasın. Bebeğim bir Çıngıraklı Yılan!”

Muhabir Jack’e bir Diamondback formasıyla şapkası attı ve gün içinde yayınlayacakları röportajı yayınlarken bunları üzerine giymesini istedi. Formayı siyah tişörtünün üzerine giymesini, en üstteki düğmeyi iliklemesini ve şapkayı sıkıca başına yerleştirip çıkan birkaç tutam saçı kepin içine tıkmasını izledim.

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu üzerinde koyu kırmızı formayla mankenlik yaparken.

“Bir beysbol oyuncusu gibi,” diye cevap verdim gülümseyerek.

“Bir milyon dolar gibi.” Büyükbaba havaya yumruk attı. Dean sıırttı. “Daha çok beş milyon gibi.”

“Fotoğraf makinemi alabilir miyim? Fotoğraf çekmemize izin var mı?” diye sordum, yeni fotoğraf makinemi bu özel olay için kullanmayı çok istiyordum.

Yapımcı bana döndü. “Biz kaydı bitirir bitirmez. Yoksa

fotoğraf makinenizin objektifi sesi, konuşmanın en önemli yerlerinde parazit yapacaktır.”

“Tamam,” diye cevap verdim yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ve fotoğraf makinemi açıp zamanı geldiğinde hazır olmak için yeni özelliklerini incelemeye başladım.

Televizyon ekibi evden çıkar çıkmaz Jack ve ailesini yakalayıp onları arka bahçedeki devasa meşe ağacının altına götürdüm. Önce birkaç aile, sonra da bireysel fotoğraflar çektim.

“Ben de sizin Jack ile bir fotoğrafınızı çekeyim canım. Fotoğraf makineni kullanmam konusunda bana güvenirmisin?” diye sordu büyükbaba kahkaha atarak.

“Elbette! Dikkat edin, görüldüğünden çok daha ağırdır,” diye belirttim ona makineyi uzatırken.

“Ah, bu ağırmış.” Fotoğraf makinesinin kayışını dikkatle boynundan geçirdi.

“Tamam, şimdi eski moda bir fotoğraf makinesiymiş gibi kullanmanız gerekiyor.” Büyükbaba muhtemelen *eski moda* fotoğraf makinesinden başka bir şey kullanmadığından duraksadım.

Büyükbaban işaret parmağını yuvarlak, pürüzsüz düğmenin üzerine yerleştirdim. “Sonra, bu düğmeye yarıya kadar basıyorsunuz böylece Jack ile ben odağa girmiş oluyoruz. Biz odağa girdiğimizde düğmeyi tamamen bastırın, bir *klik* sesi duyacaksınız. Ve hepsi bu!”

“Bunu yapabilirim.” Büyükbaba kendini güvenir bir şekilde başıyla onayladığında ben de hızla Jack’in yanına gittim.

Yan tarafa bakıp onun yeni şapkasını ve formasını süzdükten sonra, kollarımı onun beline doladım. Beni kendisine çekip sıkıca sarıldı. “Bu heyecan verici, değil mi?”

“Bu çok yetersiz bir ifade.” Heyecanla titredim ve ona doğru sıırttım. Büyükbaba fotoğraf makinesiyle oynarken sonsuz gibi gelen bir süre boyunca bekledik. “Ah büyükbaba, Dean ile de bir tane fotoğraf  kebilir misin?” Dean’e baktım ve elimi sallayarak onu çağırdım. “Bende    m z n hiç fotoğrafı yok. Gerçekten bir tane olsun istiyorum. Ya da bir düzine,” dedim kıkırdayarak.

“Bu çok eğlenceli! Bunu yapmayı neden sevdiğini anlıyorum Cassie. İ i berbat edemezsin, çünkü filmin hiç bitmiyor.”

“Oldukça havalı, öyle değil mi?” diye sordum fotoğraf makinesini onun boynundan çıkarırken.

“Gerçekten de oldukça havalı,” diye cevap verdi büyükbaba göz kırparak.

ON DÖRT

Jack, seçmelerden birkaç gün sonra Tek-A takımında oynamak için ayrıldı. Dean onun ölüm aracında onunla birlikte kuzeye gitti ve orada onunla birkaç gün geçirdi. Günleri saydığım için söylemiyorum ama onu son gördüğüm zamanın üzerinden yirmi yedi gün geçmişti.

Jack gitmeden önce bana ikinci lig takımlarının Tek-A, Çift-A, Üç-A olarak ayrıldığını ve sonra da Büyükler, yani profesyonellerin liginin geldiğini söylemişti. Diamondback ile anlaşma imzalamış olsa da Jack, Diamondback'te oynamak için yükselmeliydi ve ilk basamağı da Tek-A ile başlıyordu.

Diamondback'ın Tek-A takımı, Kuzey California yakınlarındaki küçük bir kasabadaydı ve Jack eyaletten ayrılmak zorunda kalmasa bile yine de bizim yaşadığımız Güney California'dan ayrılmak zorunda kalmıştı. Söz konusu gönül meseleleri olunca mesafe, arada kaç kilometre olduğunun bir önemi olmadan uzaklık anlamına geliyordu. İlk başta neden önce Arizona'ya gitmediği konusunda kafam

karışmıştı ama daha sonra Jack bana işlerin nasıl yürüdüğünü anlatınca bunun yerine Kuzey California'ya gitmesinin mantıklı olduğunu anladım.

Onun yanımda olmaması zordu. Jack'in fiziksel olarak yanımda olmasına o kadar alışmıştım ki, her gün kaçınılmaz şekilde yokluğunu hissediyor ve onu özliyordum. E-posta, Facebook ve cep telefonlarımız olduğu için minnettardım ama hiçbir şey onun gerçekten yanımda olmasının yerini tutamıyordu. Geride kalan olmak da garipti. Jack taşınıp ilerlemişti, artık hayatı yeni deneyimler, arkadaşlar, takım arkadaşları ve maceralarla doluydu. Ama ben hâlâ buradaydım, o gitmeden önce yaptığım aynı şeyleri yapıyor, aynı insanları görüyor, hemen hemen aynı hayatı yaşıyordum.

Evet, geride kalan olmak kesinlikle garipti. Şanslıyım ki yaz stajım ile kendimi meşgul ediyordum. Haftada beş gün işe arabayla gidip gelmek zorunda olduğum için annem babam en sonunda yaz için arabamı okula götürmeme izin vermişti. Kabul etmişlerdi, ancak sonbaharda, sömestr başladığında, arabamın evimizin önündeki yerine geri dönmesi kaydıyla.

Gerçekten mi? Ebeveynlerim olduğunu iddia eden bu insanlar kimdi? Onların, aramızda sağduyu açısından hiçbir ortak nokta olmayan birer yabancı olduklarını hissediyordum.

Öğle yemeği molasında iş arkadaşım Lesslie ile dışarıda oturmuş sörfçüleri izlerken, telefonum Jack'e özel ayarladığım zil tonuyla çalmaya başladı. Yüzüme bir gülümseme yayılırken el çantamın içinde cep telefonumu aradım. "Bebğim!" diye bağırdım telefonu açar açmaz.

“Kedicik,” diye cevap verdi hırıltılı bir sesle. “Seni çok özledim. Stajyerlik nasıl gidiyor?”

“Çok havalı. Bayıldım. O kadar çok şey öğreniyorum ki.” Jack’i daha iyi duyabilmek için telefonu kulağıma bastırduğım da arka planda martıların seslerini duydum.

“Buraya geldiğinde bana her şeyi anlatmak zorundasın.” Sesi neşeliydi, onun heyecanı kafamı karıştırıyordu.

“Ben... Ne yaptığımda?”

“Hafta sonu için seni uçakla buraya getirmek istiyorum.”

“Gerçekten mi?” Lesslie’ye bir bakış attım.

“Evet, gerçekten. Cumartesi akşamı maçım var ve senin çocuklarla tanışmanı istiyorum ve seni deli gibi özledim.”

“Ben de seni özledim.”

“Patronunla konuşup Cuma günü için izin alıp alamayacağına bak. Bana e-posta at ve ne dediğini söyle, olur mu?”

“Tamam. Öğle molasından döner dönmez ona soracağım,” diye cevap verdim, aniden kendimi aç hissetmemeye başlamıştım.

“Belki de ona erkek arkadaşının sinirli bir tip olduğunu hatırlatmalısın, böylece muhtemelen sana hayır demeyecektir,” diye dalga geçti kahkaha atarak.

“Evet, kesinlikle onu tehdit ettiğimden emin olacağım. Böyle şeyler genellikle normal, akli başında insanlar üzerinde işe yarar.” Onun beni görmediğini bildiğim için güvende hissederek gözlerimi devirdim.

Jack kahkaha attığında, onun yüzünü zihnimde canlandırdım. “Ama ciddi olmak gerekirse, hayır derse cuma akşam işten çıktıktan sonra ya da cumartesi sabah ilk iş uçağıla seni getirtebilirim, tamam mı?”

“Tamam! Tanrım, çok heyecanlıyım! Teşekkürler bebeğim.”

“Ben de. Daha sonra konuşuruz, seni seviyorum.” Jack bana veda ederken sesinden gülümsediğini duyabiliyordum. Ben de gülümsedim ve telefonu aşağı indirdikten sonra başımı Lesslie’ye doğru eğdim.

“Arayan senin süper star erkek arkadaşın mıydı?” diye sordu yüzünde bir sırıtışla, düz kahverengi saçları rüzgarda uçuşuyordu.

“Hı-hı,” diye karşılık verdim, hafta sonu için bavulumu ne koymam gerektiğini düşünürken aklım milyonlarca kilometre uzaklardaydı.

“Peki, öğle yemeğinden sonra ne soracaksın?” Lesslie koluma dirsek attı.

“Cuma günü izin alıp alamayacağımı. Hafta sonu için bana bir uçak bileti almak istiyor.”

“Ah, Tom bunu sorun etmez. Ona yarım gün çalışarak telafi edebileceğini söyle, sana izin verecektir.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Bu konuda gerilme bile girme,” dedi ve ben de rahatlayarak nefesimi verdim. “Erkek arkadaşının sana uçak bileti alması çok tatlı. Erkeklerin çoğu kız arkadaşlarını yanlarına getirmek için para harcamayı bırak, onları etraflarında bile istemez.”

Gerildim. “Neden böyle dedin ki?”

“Ah, bir şey kastetmedim. Sadece bu durumu bilirim. Ve aksiyona girmek için hazır bekleyen pek çok kız var,” dedi çarpık bir gülümsemeyle.

“Kız hayranlar.” Ne demek istediğini anlayarak başımla onayladım.

“Evet.” O da başını salladı ve onaylamadığını gösteren bir şekilde kaşlarını çatı.

“Biliyorum. Okuldayken onlarla yeterince uğraştım. Oldukça acımasızlar.” Hatırladıklarım karşısında irkildim.

“Ve o kızlar, profesyonel beysbol oyuncularının peşindekilerin yanında hiç sayılır. Üniversitedeki kızların amatörler olduğunu düşün ve kendini hazırla, çünkü henüz hiçbir şey görmedin.” Omzumu dostça sıktı.

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordum, düşüncelerim oradan oraya sürükleniyordu.

“Eskiden kasabadaki ikinci lig takımlarından birinin fotoğraflarını çekiyordum. Görmemiş olacağımı dilediğim çok fazla şey gördüm.” Titreyerek güldü. “Sadece dikkatli olmanı söylüyorum. Erkek arkadaşının sağlam biri olduğundan eminim ama o kızlar hiç sağlam değiller.”

“Ve sen kesinlikle erkek arkadaşıyla tanışmadın, yoksa onu sağlam bir erkek olarak tarif etmezdin,” diye dalga geçtim kıs kıs gülererek, konuyu değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

“Tamam, doğru davranıyorsun. Siz ikinizin iyi olacağınıza eminim.”

“Aslında bu konuda endişelenmiyorum,” diye yalan söyledim.

“İçeri girmeliyiz.” Lesslie ayağa kalktı ve benim kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Havaalanındaki yürüyen merdivene doğru giderken Jack’in elinde bir isim levhasıyla durduğunu gördüm: KEDİCİĞİMİ GÖREN VAR MI?

Levhayı okuduğumda o kadar yüksek sesle güldüm ki önümdeki zavallı adamı korkuttum. Rahatsız olan yabancıya doğru, “Üzgünüm,” diye fısıldadım ve hızla elimle ağzımı kapattım. Yürüyen merdivenden indim ve Jack’in beni bekleyen kollarına koştum.

Onu özlediğimi biliyordum ama onun kollarının arasında olmak ne kadar özlediğimi hatırlattı. Çenemi kaldırdı ve beni öpmek için öne eğildi.

“Seni özledim,” dedi, dudakları kulağıma dokunuyordu.

“Ben de.” Sürüklenen bavulların sesleri arasında kollarımı bedenine doladım ve sıktım.

“Levhamı beğendin mi?”

“Çok sevimli. Ve gülünç,” diye cevap verdim, kahkaha atmamaya çalıştım ama bunu başaramadım.

Jack aşağı doğru eğildi, bir eliyle el bagajımı alıp omzuna attı. “Bavulun var mı?”

“Sadece bu.” Gülümseyip, elimle taşıdığı çantayı gösterdim.

“Gerçekten mi? Sen benim hayallerimdeki kızsın.” Bir kolunu omzuma attı ve beni havaalanının dışına doğru yönlendirdi.

Dışarı çıktığımızda serin sabah havası bedenime değince ürperdim. “Lanet olsun, burası soğukmuş.”

“Evet. Hava bizim evin oradakinden biraz farklı.” Beni caddenin karşısındaki ilk araba sırasına doğru yönlendirirken tek kaşını kaldırdı.

Jack, uzaktan kumandayla tanımadığım siyah bir arabanın kapılarının kilidini açtığında, gözlerimle etrafta tanıdık beyaz ölüm aracını arıyordum. Yürümeyi bıraktım ve başımı arkaya doğru eğdim. “Kimin arabası bu?”

“Oda arkadaşım Tyler’ın. Senin benim arabamda donacağına bildiğim için onunkini ödünç almama izin verdi.”

“Teşekkürler,” dedim soğuk deri koltuğa otururken.

Jack, kaslı bedeniyle arabanın içine girdi ve dönüp bana baktı. Yüzünde seksi bir gülümseme belirirken, gamzeleri ortaya çıktı. “Burada olduğun için çok mutluyum.”

Söylediği kelimelerle yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. “Ben de. Buraya gelmemi sağladığın için çok teşekkür ederim.”

“Sevdiğim kızı görmem gerekiyordu!” dedi coşkuyla, arabanın motoru hırıldayarak çalışmadan önce.

“Peki, bana oda arkadaşlarından ve bunun gibi şeylerden bahset,” dedim bana her şeyi daha önce anlatmış olmasına rağmen.

“Tamam, kiraladığımız bir ev olduğunu biliyorsun. Her birimizin kendimize ait bir odası var. Ev arkadaşlarım Tyler, Nick ve Spencer. Tyler’ın kız arkadaşı Amanda da şehirde. Ondan hoşlanacaksın, iyi biri. Hem siz kızlar birlikte maçlara falan gidebilirsiniz, böylece hallolmuş oldu.”

“Ne hallolmuş oldu?” diye sordum, açıklamasını bekleyerek.

Yola bakmadan önce bana baktı. “Şey, Amanda’nın burada olacağını öğrenmeden önce kafayı yemek üzereydim. Senin sahaya yalnız başına gelmeni istemiyordum. Bunu bilip bilmediğimden emin değilim ama seni yalnız bırakmaktan nefret ediyorum. Özellikle de son olanlardan sonra.” Ses tonu rahatsızlıkla gergin çıkıyordu.

“Jack.” Dayak yediğim akşam zihnimde canlanırken, içimde onun duygularını paylaştım.

“Sana bir daha bir şey olmasına izin veremem.” Jack

nefesini burnundan verdi. “Bu nedenle de Tyler bana Amanda’nın da burada olacağını söylediğinde mutlu oldum. Artık yalnız başına kalmak zorunda değilsin.”

Gülümsedim ve başımı onun bacağına yasladım. “Kulağa iyi geliyor.”

Jack arabayı, iki katlı harika bir evin önündeki yola park etti. “Jack bu ev çok yeni görünüyor!”

“Sana söyledim, sadece birkaç yıllık bir bina. Evin sahibinin on iki tane falan evi var. Arka bahçeyi görene kadar bekle.” Sırıtırken kaşlarını kaldırdı.

“Arka bahçeyi gördüm.” Cep telefonundan bana göndermiş olduğu pek çok resmi ima ediyordum.

“Tamam, o zaman kendi gözlerinle görene kadar bekle.”

Büyük ön kapıya giden kaldırımından yürüyerek, içeriye, yüksek sesle müzik çalan boş odaya girdim. “Tanrım. Üzgünüm Kedicik. Müziği kapatacağım.” Jack yanına giderek sesi kapattı.

“Selam!” diye bağırdı kaba bir ses uzaktan ve duvarın arkasından bakımlı bahçeye göz attım. Havuzun arka tarafını çevreleyen yeşil ağaçlar, çalılar ve bitkiler havuzun yemyeşil ve tropik görünmesine neden oluyordu. Toprak rengi taşlar ve bunlarla uyumlu kaya parçaları alanı vurguluyor, suyun mavi rengini ön plana çıkarıyordu.

Jack’in ev arkadaşlarından biri neon pembe bir şişme botun üzerine oturmuş havuzda yüzerken, bir diğeri kaydıraktan havuza atladı. “Vay, haklıymışsın. Kendi gözlerimle gördüğümde çok daha güzelmış.”

“Ve henüz jakuziyi görmedin bile,” diye fısıldadı Jack, merdivenlerden yukarı doğru koşmadan önce. “Haydi gel Kedicik.”

Yukarı doğru Jack'i takip ederken Tyler'ın kız arkadaşı Amanda olduğunu tahmin ettiğim bir kıza çarparak düşürdüm ve toplamış olduğu saçlarının açılmasına neden oldum. Açık kahve tutamların bir zamanlar dağınık bir topuzdan tam bir dağınıklığa dönüşmesini izledim. “Üzgünüm! İyi misin?” diye sordum onun kalkmasına yardım ederken.

“Evet. Sen Cassie olmalısın, değil mi? Ben Amanda,” dedi saçlarını tutup eski haline getirirken.

“Tanıştığımıza sevindim,” dedim içten bir ses tonuyla gülümseyerek.

“Ben de. Altıma etmeden önce gerçekten gitmem lazım.” Amanda kakhaha attı, banyoya doğru koşup kapıyı ardından hızla kapattı.

İlk profesyonel beysbol maçıma tek başına gitme fikri bana pek çekici gelmiyordu, bu nedenle Amanda da orada olduğu için minnettardım. Sahaya geldik ve Ayrılmış Bilet gişesine doğru ilerledik. Ziyaretçi yedek kulübesinin yanındaki yerlerimize doğru yürürken fotoğraf makinemi sıkıca kavradım.

Stadyum Fullton State'tekinden çok daha büyüktü ama kalabalık oradakine çok benzerdi. Çocuklarıyla gelmiş pek çok aile ve tonlarca kız vardı. Bizim takım anons edildiğinde, kalabalık deliye döndü. Tyler'ın ismini anons ettiklerinde, kızlardan oluşan gruplar çığlıklar atıp arkalarında Tyler'ın numarası olan formalarını göstermeye başladılar.

Daha önce bunun gibi bir şey görmemiş ya da duymamıştım. Amanda'ya baktım, koltuğunda kıpırdanırken yüzündeki rahatsızlığı gördüm.

“Sen iyi misin?” diye sordum kolunu dürterek.

Ela gözleriyle bana bakmadan önce stadyumu taradı. “Burada çok fazla kız hayran var.” Başımla onayladım. “Aslında buna alışkın değilim,” diye itiraf etti, bacak bacak üstüne atmadan önce.

“Hangi kısmına?” diye sordum, bu olanların onun için tamamen yeni bir Şey olduğuna inanmak zor geliyordu.

“oğunlukla kızlar. Tyler için böyle çığlıklar atmaları. zerinde numarası olan formalar. Bundan nefret ediyorum.”

“Gerçekten mi? Okuldayken böyle değil miydi?”

Amanda başını iki yana salladı. “Yakınından bile geçmezdi. Jack için böyle miydi?”

“Ah evet.” Kıkırdadım.

“Sen benden çok daha cesursun.” Amanda yutkundu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Daha dün gece bu konuda Tyler’la konuşuyordum. Bence profesyonel bir sporcuyla birlikte olmak için belirli bir kiŐilięe sahip olmak gerekiyor. Herhangi bir kızın da bunu yapabileceğine inanmıyorum.” Amanda duraksayıp, sahaya doğru baktı. “Buna uygun olduğumdan emin değilim.”

“Böyle söyleme,” diye ona güven verdim kolumu omzuna atarken. “Bunu yapabilirsin. Tyler’ı seviyorsun, öyle değil mi?”

“Tabii ki, ama konu bu değil.”

“Evet yle. Tam olarak bununla ilgili.” Amanda’ya gülümsedim ve o da kesinlikle kendini zorlayarak bana gülümsedi. “Tyler o diğer kızları istemiyor. Seni istiyor. Bunu hatırlamak zorundasın.”

Başıyla onaylayıp, omzunu omzuma bastırdı. “Haklısın. Teşekkürler.”

Jack atış yapmadığında maç o kadar eğlenceli değildi ama bana diğer oyuncuların ve böylece diğer şeylerin fotoğrafını çekmek için zamanım oldu. Maçta oynarken fotoğraflarının çekilmesinden ne kadar hoşlandıklarını bildiğim için Jack’in ev arkadaşlarının pek çok fotoğrafını çektim. Hatta lavabodan geri dönerken Amanda’nın bile birkaç pozunu araya sıkıştırdım. Dikkatle sahaya bakarken, birbirine doladığı ve garip bir şekilde büktüğü parmaklarını dudaklarına bastırmıştı. Bir fotoğrafta onun parmaklarını ve dudaklarını kadraja alırken, bir diğer fotoğrafta gözlerine odaklandım ve üçüncü karede ise tüm beden dilini yansıttım. Çok rahatsız ve mutsuz görünüyordu.

Maç bittiğinde, Amanda ile birlikte bizi yeraltındaki soyunma odalarına götüren bir rampadan aşağı doğru yürüdük. Duvarlar betondan yapılmıştı ve bu erkek arkadaşlarımızın gelmesini beklediğimiz örtülü geçitteki havanın soğuk kalmasına neden oluyordu. Bekleyen diğerlerine baktım -benim gibi yaşı genç olan kızlar ve aileler olduğunu tahmin ettiğim yaşı daha büyük başkaları- ve içimden gelen onlara doğru yürüyüp kendimi tanııtma isteğine karşı koydum. Neden olduğundan emin değildim ama onlara arkadaşça davranmak yerine kollarımı bedenimin etrafına sarıp beklemeyi tercih ettim. Jack sırtarak dışarı çıkarken, çelik gri kapı savrulurak açıldı.

Onu görünce gülümsedim, çikolata kahvesi gözleriyle bana bakıyordu. Yanağımı öptü ve elimi tuttu. “Tyler’ın işi neredeyse bitti. Sizinle evde görüşürüz, tamam mı?” diye bilgilendirdi Amanda’yı, beni dışarı doğru yönlendirirken.

Uzun beton koridorda el ele yürüdükten sonra Jack dış kapının metal kolunu çekti. Dışarı çıktığımızda kendimizi ciyaklayan kızlarla çevrelenmiş halde bulduk. Gözlerini dikip önce Jack'e, sonra bana, sonra yeniden Jack'e baktılar. Birkaçı ondan imza isterken, diğerleri tamamen başka bir şeyin peşindeydiler. Bu tam olarak işyerinden Lesslie'nin beni uyardığı şeydi.

Sarı saçlı bir kaşar Jack'in boş eline bir kâğıt parçası sıkıştırırken, "Hey Jack, ara beni," dedi.

Jack homurdandı, kızın inanılmaz davranışından dolayı rencide olmuştu. "Gerçekten mi?" dedim kıza keskin bir şekilde.

"Ne?"

"Ben tam burada duruyorum," dedim sertçe sıkıştığım dişlerimin arasından.

"Şey, eminim *her zaman* orada duruyor olmayacaksın." Kız sırtıttı ve benim kendimi kaybetmek üzere olduğumu bilen Jack elimi sıkıca yakaladı.

"Seni saygısız küçük-" diye bağırmaya başladım, Jack elimi daha sıkı tutup bana engel olduğunda elimi onun-
kinden kurtarmaya çalışıyordum.

"Cassie yapma." Jack başını iki yana salladı ve sarışın kıza dönmeden önce yutkundu. "Bunu düşürdün," dedi ve numarasını yazdığı kâğıdı buruşturup ona doğru fırlattı.

Jack beni arabasına doğru çekerken kahkahamı yuttum. Ön koltuğun önünde dağılmış kâğıt parçaları ve sileceklerin altına sıkıştırılmış zarflar vardı. "Tüm bunlar da ne?" diye sordum kâğıtlara doğru uzanırken.

"Çoğunlukla telefon numaraları. Fotoğraflar da var."

"Ciddi misin?" Koltuğa oturmak için eğilirken gözlerim açıldı.

Jack kâğıtları topladı, sileceklerin altındaki zarfları aldı ve hepsini kucagının üzerine koydu. Anahtarı döndürdü ve arabanın motoru tanıdık bir şekilde homurdandı. Jack arabayı birkaç metre sürdükten sonra arabadan indi ve kâğıt yığınınını mavi bir çöp konteynırına attı.

“Bu her gece oluyor mu?” Sesimde hâlâ bir şaşkınlık tınısı vardı.

“Hemen hemen.” Başını bana doğru eğdikten sonra koltukta uzanarak dudaklarımı dudaklarına değdirdi.

Arabayla stadyum ile evleri arasındaki kısa mesafeyi kat ettik, Jack arabadan çıktıktan sonra benim için kapıyı açtı. “Bu akşam sosyalleşmek istemiyorum, tamam mı? Sadece doğruca üst kata çıkmak istiyorum.”

“Jack, hadi ama.” Koluna vurdum.

“Hayır, onun için demek istemedim. Sadece seninle yalnız zaman geçirmek istiyorum. Seni her gün görememekten nefret ediyorum.”

“Ben de,” diye itiraf ettim, kısmen rahatlamıştım.

Ev arkadaşlarının sesleri kapıdan dışarı sızıyordu ve biz içeri girip yanlarından geçerken tezahüratta bulunmaya başladılar. “Selam çocuklar. Üzgünüm, uyumaya gideceğiz,” diye bilgilendirdi Jack onları göz kırparak.

“Hayır, henüz yatağa gitmiyorsunuz! Haydi ama Jack,” diye bağırdı Nick ve birasını kafasına dikip içti.

“Siz kızlarla yarın görüşürüz.” Jack kahkaha attı ve bir kolunu omzuma attı.

“Size iyi geceler çocuklar,” dedim omuz silkerek ve halı kaplı merdivenlere doğru ilerledim.

Yatmaya hazırlanırken aynı banyoyu kullandık. Yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve Jack üzerindeki kileri çı-

karıp duşa girmeden önce hızla üzerimi değiştirip kolsuz bir tişört ve şort giydim.

“Ben yatağa giriyorum, tamam mı?” diye seslendim buharla dolu havaya doğru.

“Ben de bir dakika içinde geliyorum,” dedi Jack yüzünü beyaz duş perdesinin arasından çıkararak. “Gel buraya.”

Gözlerimi kısıp ona doğru eğildim. “Ne istiyorsun?”

“Bir öpücük.” Dudaklarını büzdü, ona doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırırken su damlaları dudaklarının üzerinden akıyordu.

“Ah, sırlıslıklamsın.” Geri çekilip dudaklarımdaki suları sildim.

“Bir dakika içinde görüşürüz.” Perdenin arkasında gözden kayboldu.

Jack’in odasının kapısını kapattım ve yatağa girerken, takıma seçildiği gün beraber çektiğimiz fotoğrafın bir çerçeve içinde başucunda durduğunu fark ettim. Ona uzandım ve Jack içeri girerken parmaklarımı fotoğrafın üzerinde gezdirdim.

“Bu fotoğrafı seviyorum.” Fotoğraf çerçevesini başucuna koymadan önce ona gülümsedim.

“Ben de. En sevdiklerimden biri,” diye itiraf etti, sesi samimiydi.

“Bu akşam Amanda ile ilginç bir konuşma yaptık,” dedim, şekilli bedeniyle yatakta yanıma sokulurken.

“Öyle mi? Ne ile ilgili?” Kolunu etrafıma doladı ve başımı göğsüne doğru çekti.

“Sadece siz çocuklarla çıkan kızların belirli türde kızlar olması gerektiğini söyledi. Ve bununla baş edebileceğinden emin değildi.”

“Gerçekten mi? Şey, bu Tyler için zor olacak ama haksız değil.”

Bana dönmek için bedenini hareket ettirdiğinde karındaki kaslar kasıldı. Ben de doğrulup oturdum ve ona doğru döndüm. “Nasıl yani?”

“Herhangi bir sporcu ile çıkmak için belirli türde bir kız olmak gerekir,” diye açıklamaya başladı Jack. “Kızların çoğu bunun gerginliğiyle baş edemez. Kendilerini devamlı erkeğinin önüne atan kızlarla baş etmek kolay bir şey değil. Ama sen buna zaten alışkınsın.” Jack bana göz kırptığında onun omzuna vurdum.

“Kedicik.” Parmağını bana doğru uzattı, sözlerine devam etmeden önce sesi gürledi. “Ve pek çok kız bizim bu kadar fazla seyahat etmek zorunda olmamızla da baş edemez. Çok fazla uzakta oluyoruz ve evde olduğumuzda bile aslında gerçekten evde değiliz. Bizim işimiz beysbol ve bu bizim birinci önceliğimiz. Öyle olmak zorunda, yoksa bizden daha genç, daha hızlı ya da daha iyi biri bizi takımdaki yerimizden eder. Kendimizi buna ne kadar adamak zorunda olduğumuz gerçeği pek çok kızın baş edebileceğinden çok daha fazla.”

“Daha önce bu konuda hiç böyle düşünmemiştim,” diye itiraf ettim, bakışlarım yüzünün ötesine toprak rengi duvara kaymıştı.

“Çünkü sen bununla baş edebiliyorsun,” diye belirtti güvenli bir şekilde.

Başımı eğdim. “Bu kadar eminsin, öyle mi?”

Jack kaşlarını çatı. “Öyle değil misin?”

“Bilmiyorum. Bu akşam tüm o telefon numaralı ve dışarıda seni bekleyen kızlar ve diğer her şeyle birlikte ol-

dukça çılgıncaydı...” Jack benim çeneme doğru uzanıp başımı yukarı kaldırırken cümlemi yarıda bıraktım.

“Kolay olmadığını biliyorum ama benim bu çılgınlıkla uzun süredir uğraştığımı unutma. Benim için bu durum diğer çocuklardan bazılarında olduğu gibi yeni bir durum değil. Geceleri stadyum kapısından dışarı çıktıklarında gözlerinde lanet olası yıldızlar oluyor.”

“Peki ya sen?”

Bu soruma şaşırmış gibi oflayarak nefesini verdi. “Gerçekten mi? Geceleri o kapılardan dışarı çıktığımda tek düşündüğüm şey, eve gidip kız arkadaşım ile konuşabilmek için ne kadar zaman geçmesi gerektiği oluyor.”

“Hı-hı.” Başımı iki yana sallayıp gülümsememi saklamaya çalıştım.

“Gerçek bu.” Eğilip başımın yanını öptükten sonra yeniden yastığına yaslandı.

“Bu seni cezbetmiyor mu? Hem de hiç? O kızlardan bazıları gerçekten hoş.” Bunu kabul etmekten nefret etsem de Jack’in sesimdeki hayreti duyduğunu biliyordum.

“Sana sahipken o kızlardan herhangi biri beni neden cezbetsin ki?” Sırıttıktan sonra yüzü ifadesizleşti. “Benim asıl endişelendiğim Cass, ben uzaktayken seni benden birinin çalma ihtimali.”

“Ah lütfen, sanki herhangi biri yanıma yaklaşacakmış gibi. Jack kampüsteki her bir erkeği iyi tembihlemişsin.”

Uzun bir ısığın ardından avcunu yatağa vurdu. “Bu lanet derecede harika.”

“Kendinden bu kadar memnun olmana sevindim.”

“O tür şeyler hakkında endişelenmek zorunda olsaydım ne kadar berbat olurdu biliyor musun? Şu anda bunu düşündüğümde bile aklımı oynatacak gibi oluyorum.”

Elimi onun bacağına üzerine koydum. “O zaman yapma. Bir anlamı yok.”

“İyiyiz, öyle değil mi? Sen ve ben?” Sesi hafifçe titriyordu ve gözlerinin bulutlanmaya başladığını fark ettim.

“Seni seviyorum.” Sinsice beynine girmeye başlayan rahatsız edici düşünceler her ne ise, onu rahatlatmayı çok istiyordum.

“Mutlu musun?” Bakışları gerginleşti.

“Son derece.” Ona gülümsedim.

Jack nefesini verdi. “Sen benim ezber bozanımsın, bunu biliyorsun değil mi?”

“Ezber bozan mı?” Tam olarak ne dediğinden emin olmadığım için başımı iki yana salladım.

“Her şeyi değiştiren kız. Uğruna her şeyden vazgeçtiğin kız.” Başparmağıyla yanağımı okşadı.

“Senin hiçbir şeyden vazgeçmeni istemiyorum.”

“Bunu biliyorum. Ama beysbol hakkındaki olay şudur Kedicik. Bu oyunu oynayan herkes için bir sona erme tarihi vardır ve hepimiz bunu biliriz. Nihayetinde beysbol kariyerim sona erecek ve ben bununla yaşayabilirim. Ama sensiz yaşayamam.”

Onun göğsüne yaslanıp kollarıyla beni sarmalamasına izin verirken, gözlerimi kırparak biriken yaşları geri göndermeye çalıştım. “Kendimi sadece senin kollarındayken güvende hissediyorum,” diye itiraf ettim.

“Çünkü sana zarar veren herhangi birini öldüreceğimi biliyorsun. Çünkü ben bir süper kahramanım,” dedi ciddi bir şekilde, bir yandan da parmaklarıyla saçlarımdaki tutamlarla oynuyordu.

“Evet, sen böyle bir şeysin.” Başım onun çıplak göğsünderken kahkaha attım, gözlerim kapanıyordu.

“Ben senin şeyinim...” Ben uykuya dalarken, onun sesi de giderek duyulmaz oldu.

Sabah, Jack’in çalar saatinin durmak bilmeyen sesiyle uyandım. Jack’in omuzlarını sarstım, yana dönmeden önce homurdandı.

“Jack kalk, kapat şunu,” diye inledim.

Gözlerini ovuşturduktan sonra avcuyla radyolu alarm saatinin üzerine vurdu. “Kalkmak istemiyorum. Uyumaya ihtiyacım var.”

“Bugün atış yapman gerek,” diye hatırlattım ona, sesim uyku sersemi çıkıyordu.

“Bugün uyumam gerek.” Güldükten sonra, beni kollarına alıp sıkıca sarıldı.

“Beni öldüreceksin,” dedim boğuluyormuş gibi yaparak. “Ölüyorum. Nefes alamıyorum. Merhaba? dünyadan Jack’e?”

“Hâlâ çene çalabildiğine göre belli ki ölmüyorsun.” Yüzündeki sırıtış o kadar hınzırdı ki ona vurmak istedim.

“Senden nefret ediyorum.”

“Hayır, etmiyorsun.”

★★★

Beraber geçirdiğimiz hafta sonunun geri kalanı iki beysbol maçını, havuzda suyun üzerinde süzölmeyi ve sürekli birbirimizle birlikte olmaktan ne kadar zevk aldığımızı hatırlatmayı içeriyordu. Jack’in cumartesi çıktığı maçtaki atışı o kadar harikaydı ki yakında Çift-A ligine yükseleceğine dair dedikoduların hızla yayılmasına neden oldu. Ki bu beysbol standartlarına göre bile hızlı bir yükselmeydi.

Pazar akşamı Jack beni havaalanına bırakırken ağla-

dım. Sanki ona yeni baştan veda ediyordum. Onu görmek uzakta olmayı daha da zorlaştırmıştı, ki bu da oldukça berbat bir şeydi.

“Sana veda etmekten nefret ediyorum. Berbat bir şey.” Başımı omzuna yasladım.

“Biliyorum. Ben de.” Parmaklarıyla sırtımı okşarken, başımın üstünü öptü.

Kendimi çekerek, onun kollarının korumasından uzaklaştırdım. “Uçak iner inmez seni arayacağım, tamam mı?”

“Arasan iyi olur,” diye dalga geçip yüzümü ellerinin arasına aldı. “Seni seviyorum.” Dudaklarını dudaklarıma bastırıp dilini dudaklarımda gezdirdi.

“Ben de seni seviyorum,” dedim ondan uzaklaşırken.

Arabanın kapısını kapatıp havaalanının cam sürgülü kapılarından içeri girdim. Güvenlik kontrol noktasına doğru yürürken, kalabalık olmadığı için şükrettim. Çanta ve beden kontrolünden geçtikten sonra, uçağımın yolcu kapısını öğrendim ve boş bir koltuğa oturdum. Telefonum Jack’e özel ayarladığım zil tonuyla çalarken esniyordum.

“N’aber bebeğim?”

“Cassie,” diye bağırdı, rüzgâr havayı kamçılarken telefon sinyalini zorlayarak sesin hışırtılı gelmesine neden oluyordu. “Beni duyabiliyor musun?”

“Biraz. İyi misin?” Çantamı kaptım ve daha rahat konuşabileceğim bir yer aramaya başladım.

“Az önce telefonda Koç’la konuştum. Beni Çift-A ligine yolluyorlar. İki gün içinde Alabama’ya gideceğim!”

“Tanrım bebeğim, bu harika! Tebrikler. Her zaman Alabama’yı görmek istemiştin,” diye ekledim, erkeğim için mutluydum.

“Öyle mi?”

“Evet.”

“O zaman, seni uçakla oraya getirtmek için sabırsızlanıyorum.” Kahkaha attı. “Dean ve büyükannemi aramam gerek. Önce sana söylemek istedim.”

“Öyle yaptığına sevindim. Tekrar tebrikler. Seninle çok gurur duyuyorum.”

“Teşekkürler Kedicik. Seni seviyorum. İndiğin zaman beni ara.” Jack telefonu kapattı, yüzümdeki sırıtışa engel olamıyordum.

ON BEŞ

JACK

Alabama eyaleti beni çok içten bir şekilde karşıladı. Bu iyi haberdi. Kötü haber ise şuydu; hava o kadar nemliydi ki boğulacağımı düşündüm. Daha önce sıcaklığın bu kadar somut bir şekilde hissetmemiştim, dışarı çıktığınızda sıcak hava yüzünüze vuruyordu. Ama insanlar arkadaş canlısıydı ve şehir olmakla övünen bu küçük kasabanın sadece sinema filmlerinde var olduğunu düşünüyordum.

Diamondback takımının yaptığı kaydırmalar sonucunda takımımdaki bir grup bir oda arkadaşı kaybetmişti. Bu da bana mükemmel bir şekilde uymuştu, çünkü ben de kalabileceğim bir yer arıyordum. Hemen taşındım ve diğer çocuğun sadece evdeki odasını değil, kadrodaki yerini de aldım.

Kendimi diğer oyuncuların bana içerleyecek olmalarına hazırlamıştım ama bu asla olmadı. Bunun yerine kendimi son derece destekleyici insanlarla birlikte oynarken bul-

dum. Rekabet şiddetliydi ve bu yine de bir takım oyunuydu.

“Merhaba,” dedim Cassie telefonu açınca.

“Sana da merhaba,” dedi, sesini duymak gülümsememe neden oldu. “Nasılsın? Takım nasıl?”

“Ben iyiyim. Takım çıldırmış.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Herkes lanet derecede iyi.” Gönül rahatlığıyla iç geçirdim.

“Yani diğer takımından daha iyi gibi mi?”

“Olabilecek her yönden daha iyiler. Bu beysbolun tamamen başka bir boyutu.”

“Ama bunu bekliyordun, öyle değil mi?” Ses tonundan bunu beklemiyorsam bile beklemem gerektiğini düşündüğünü anladım.

“Sanırım bunu gerçekten hiç düşünmedim. Kesinlikle daha iyi vurucular ve atışlarım onların gözünü korkutmuyor.”

“O zaman sopalarının etrafında atış yap ve atışlarının korkutucu olduğuna emin ol,” diye önerdi Cassie kıkırdarak.

“Deniyorum Kedicik.”

“Jack, sen olağanüstü bir atıcısın. Bir yolunu bulacaksın. Bunların hepsi sürecin bir parçası ve sonunda daha iyi bir oyuncu olacaksın.”

“Sen ne zaman bu kadar akıllandın?”

“Muhtemelen sen şehirden ayrıldığın saniye.” Kelimenin tam anlamıyla, telefonun diğer ucunda gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum.

“Şımarık.”

“Jack gitmem gerek. Üzgünüm ama New York ofisleri ile yapılacak bir telekonferansa dinleyici olarak katılmam gerek! Oley!” diye bağırdı telefona doğru.

“Bu harika bebeğim. Sen git. Daha sonra konuşuruz.” Kıkırdadım, onun heyecanı beni de gülümsetiyordu.

“Bekle Jack?” diye bağırdı ve ben de duraksadım.

“Evet?”

“Bu akşam iyi şanslar.”

“Teşekkürler. Seni seviyorum,” dedim telefonu kapatmadan önce.

★★★

Pençeli ayakkabılarımın altındaki toprak tümseği tek-melerken, derin bir nefes aldım. Hayranlar ayakta tezahü-rat ediyorlardı ama ben, damarlarıma adrenalin salgılayan kalbimin atışından başka herhangi bir şeyi zar zor duyuyordum.

“Sıra sende Carter,” diye bağırdığını duydum ikinci ve üçüncü kale arasındaki bölgede duran takım arkadaşımın. Ona hızlıca göz attım, birbirimize umutla baktık. Tüm-sekten indiğimde tezahüratların sesi daha da yükseldi. Yakalayıcım bacaklarının arasında hızla işaret verdiğinde başımla onu onayladım ve sol elimle topu kavradım, topun dikiş yerlerini parmak uçlarımda hissedebiliyordum. Odaklanmış bir başka bakışla nefes aldım ve sağ bacağıma havaya kaldırıp orta sahaya doğru şimşek gibi hızlı bir şekilde topu gönderdim.

Vurucu olan oyuncu sopayı savurduğunda nefesimi tuttum ve bu atışı tarafsız bölgeye göndermeyeceğini umdum. Hakem, “Vuruş üç! Dışarıda!” diye bağırırken, to-

pun yakalayıcının eldivenine çarpma sesi gece havasında yankılandı.

Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi, insanlar sahaya akın ederken takım arkadaşlarım beni omuzlarının üzerine aldılar. Her yerde fotoğraf makinelerinin flaşları patlarken, ışıklar beni kısa bir süre için kör etti. Her açıdan eller uzanıyor, bedenimin açıkta kalan her köşesini çekiştiriyordu. Herkes benim bir parçamı istiyordu.

Az önce Çift-A ligindeki ilk mükemmel maçımdaki atışımı yapmıştım. Bu olduğunda hissettiğiniz şeyi anlatmak zor. Bu inanılmaz bir şey. Beysbol oyunlarında çok ender gerçekleşen bir şeyi başarmıştım. Diğer takımdan tek bir kişi bile alanı kat edememişti. Tek bir vurucunun yürümesine dahi izin vermemiştim. Kimseye atışımı karşılayamamıştı. Sadece ben ve bizim çocuklar sahadaydık, bir de son andaki mükemmel atış vardı. Bu akşam kutlama yapacaktık. Ve düşünebildiğim tek şey ise Cassie'ydi.

Hayran ve gazetecilerden oluşan kalabalıktan kendimi kopardım ve soyunma odasına doğru ilerledim. “Duş aldıktan sonra daha fazla imza vereceğim,” diye bağırdım benden imza almak için bekleyen kalabalığa doğru.

Dolabımı açtım, cep telefonumu aldım ve numarayı tuşladım.

“Merhaba bebeğim!” diye cevap verdi Cassie, sesi heyecanlı ve mutluydu.

“Duydun mu?”

“Maçı internetten izledim. Tebrikler!” diye ciyakladı ben telefonu kulağımdan uzaklaştırırken. “Seninle çok gurur duyuyorum bebeğim!”

Başımı duvara yasladım ve gözlerimi kapatarak onun o

muhteşem yüzünü gözümün önüne getirdim. “Tanrım, seni çok özledim,” diye fısıldadım nefesimi verirken.

“Ben de. Keşke orada olabilseydim.” Sessiz, istekli sesi yüreğimi acıttı.

“Ben de burada olmanı dilerdim. Bu akşam bunu benimle kutlamayı her şeyden çok isterdim.”

“Senin için çok mutluyum Jack.”

“Teşekkürler Kedicik. Muhtemelen gitmem gerekiyor. Seni daha sonra ararım, tamam mı?” Takım arkadaşlarım sıra halinde duşlara girmeye başlayıp parmaklarıyla bileklerini işaret ediyorlardı.

“Bu gece için iyi eğlenceler. Seni seviyorum,” dedi Cassie ve ben de gülümsedim.

“Ben de seni seviyorum. İyi geceler,” diye cevap verip telefonu kapattım.

Biz gidene kadar bölgenin yerel barı kapasitesini doldurmuş gibi görünüyordu. İki takım arkadaşımınla birlikte ön kapıdan içeri girdiğimizde, bardakilerin tamamı ıslık çalıp bağırmaya başladı. Ben farkına bile varmadan, her yönden önümüze içkiler gelmeye başladı. İlk üç bardağı tereddüt bile etmeden kafama diktim ve bir şişe biraya sıkıca tutundum. İçkileri kim gönderdiyse teşekkür etmek için etrafıma bakındım ama loş ışık, bu kalabalığın içinde insanları birbirinden ayırmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

“Bu akşam harika oynadın Jack,” diye yorumda bulundu ufak tefek esmer bir kız kolumu tutarken.

Bana dokunan ele baktıktan sonra üzerimden çıktım ve kızın yan tarafına bıraktım. “Teşekkürler.”

Elini bileğimin etrafına doladı. “Benim adım Chrystle.”

Elini bir kez daha ve sert bir şekilde çektim. “Sormadım.”

“Bilmek istersin diye düşündüm,” dedi bedenini yavaşça benimkine yaklaştırırken.

“Peki, o neden?” diye sordum genellikle hayranları uzaklaştırmak için kullandığım sıkılmış ses tonuyla.

Parmaklarının üzerinde yükseldi ve bana daha da yaklaştı. “Çünkü daha sonra adımı haykıracaksın,” diye fısıldadı kulağıma yüzünde bir gülümsemeyle.

“Hiç şansın yok.” Kaşlarımı çattım ve ona arkamı dönerek, kalabalığın içinde zorla arkadaki masalardan birine doğru ilerledim.

Heyecanlı takım arkadaşlarımın yanına gittim ve hızla oturdum. “Açlıktan ölüyorum! Lütfen bana burada yiyecek bir şeyler olduğunu söyleyin.” Midem bana eşlik ederek guruldadı ve etrafıma baktığımda masanın üzerini kaplayan sayısız içki bardağını fark ettim.

“Tabii ki yiyecek bir şeyler var! Sadece henüz gelmedi. O yüzden şunları iç bitir adamım. Bu akşamki oyun lanet derecede iyiydi Carter!” Birinci kaleci olan Logan kutlamak için bir bardağı bana doğru itti.

Masanın geri kalanı da buna benzer tebrikler ve iltifatlarla bulunduktan sonra her birimiz yumruklarımızı tokuşturduk, hepimiz birer bardak alıp şerefe kaldırarak içtik. Bakışlarımı masadan kaldırdığımda, Chrystle’ın barın diğer köşesinden beni izlediğini fark ettim. Bana göz kırpıp, birasından bir yudum aldı.

Son iki sezonda bu takımda oynamış olan Logan’ı dirseğimle dürttüm. “Hey adamım. Şu barın diğer ucundaki kız kim?”

“Hangi kız?” diye sordu kıkırdayarak.

“Orada gözlerini dikmiş bize bakan ufak tefek esmer.”

“Ah, Crystle mı? O basitçe iş üzerinde olan bir hayran. Senin yerinde olsam ondan uzak dururdum,” diye uyardı beni ve kehribar rengi sıvıdan bir yudum daha içti.

“İnan bana. Deniyorum.”

“Al. İç şunları.” Bana doğru iki bardak itti, birbiri ardına ikisini de bitirirken yüzümü buruşturdum. “Kesinlikle onun radar alanı içindesin.” Parmağıyla baş antrenör ile muhabbete dalmış olan Chrystle’ı işaret etti, her ikisinin de gözleri üzerimizdeydi.

“Herhangi bir kızın radar alanı içinde olmak istemiyorum,” diye cevap verdim, giderek sinirlenmeye başlıyordum.

“Güzel, bu konuda sana bol şans. Bu arada o pes etmek bilmez.”

“Evet, fark ettim.” Hızlıca ona doğru baktıktan sonra, bakışlarımı başka yöne çevirdim. Bu kızın düşünmesini istediğim son şey, onunla azıcık bile ilgileniyor olmamdı.

Logan bana iki bardak daha verdiğinde beklemeden içtim, alkol artık sistemime şok etkisi yapmıyordu. “Gerçekten bir şeyler yemem gerek,” dedim ortaya ve masanın üzerinde duran ekmek sepetini fark ettim.

“Bunu yiyebilir miyim?” diye sordum sepete uzanırken.

Takım arkadaşım Vince bakışlarını cep telefonundan kaldırdı. “Ha? Tabii Carter, al.” Sepeti bana doğru itti. “Sil süpür adamım.”

“Teşekkürler.” Başımı salladıktan sonra ekmekten bir parça kopardım ve kocaman parçayı ağzıma tıktım.

Çok geç kalmıştım ve bunu biliyordum. Mideme bir şeyler sokma girişimim en iyi ihtimalle zayıf olarak nitelendirilebilirdi. Çok azdı, çok geçti... Ekmek çoktan sisteme hücum etmiş olan alkolün dengi değildi. En son ne zaman bu kadar çok içtiğimi hatırlamıyordum.

Dirseğimle Logan'ı dürttüm. "Tuvalet nerede?"

"Ne adamım?" Bana döndü, gözleri kafasının ne kadar güzel olduğunu belli ediyordu.

"Lavabo nerede?" diye bağırdım.

"İlerde, müzik kutusunun arkasında." Salladığı parmağıyla anlattığı yeri gösterdi.

"Teşekkürler." Kendimi masadan kaldırdım ve sendeledim. Lanet olsun, şimdiden sarhoş olmuştum. Gözlerimi kısıp barın karşısına baktım ve bacaklarım o yönde ilerlemeye başladı.

Daha on adım bile atmamıştım ki Chrystle'in yanımda durduğunu fark ettim. "Nereye gidiyorsun Jack? Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır." Elimden geldiği kadar ilgisiz bir ses tonda konuşmaya çalıştım.

"Bunu kast etmiyorsun." Baştan çıkarıcı bir şekilde alt dudağını ısırды ve ben de ilk defa üzerinde dar bir atlet olduğunu fark ettim. Beni bakarken yakaladı. "Gördüğün şeyi beğendin mi?"

"Daha önce görmediğim bir şey değil."

"Sana inanmıyorum." Göğsünü karnıma dayadı ve kollarını belimde birleştirdi.

"Çekil üzerimden," diye bağırp onu ittim.

"Senin sorunun ne Jack? Sadece seni kendini iyi hissetmeni istiyorum. O büyük maçı kutlamana yardım etmek istiyorum."

“Benim kız arkadaşım var. Neden sevgilisi olmayan takım arkadaşlarımdan biriyle kutlamıyorsun? Yoksa zaten şimdiye kadar onların hepsiyle yattın mı?” Yürüyerek uzaklaşıp, onu ardımda bırakırken, dudaklarım hırlar gibi kıvrıldı.

Birkaç dakika sonra, yüzüm daha az sarhoş hissetmek için yüzüme çarptığım sudan ıslak bir şekilde banyodan çıktım. Bir işe yaramamıştı. Ve Chrystle daha hâlâ orada durmuş beni bekliyordu.

“Seni affediyorum,” dedi yüzünde bir sırıtişla ve küçük bedeniyle önümü kesti.

“Kimin umurunda ki? Yolumdan çekil.” Uykulu bir şekilde onun mükemmel makyajlı yüzüne baktım.

“Benimle eve gel.”

“İlgilenmiyorum.” Başımı iki yana salladım, aniden kendimi sersem gibi hissetmeye başlamıştım.

“En azından sana bir içki ısmarlamama izin ver?” diye önerdi, onun niyetinin ne olduğundan emin olmadığım için gözlerimi kıstım. “Haydi ama Jack, sadece bir içki.”

Destek olmak için Logan’a baktım ama onun yüzünü masaya gömmüş olduğunu gördüm. Kahkaha attım. “Tamam. Bir içki.”

Bara geldiğimizde, bar tezgâhına yaklaşarak barmenin dikkati çekmeye çalışmasını izledim. Atletinin kenarı yukarı kalkmış ve kalçasının üzerindeki tribal dövmeyle ortaya çıkarmıştı. Bu klişe karşısında başımı iki yana salladım. Elbette ki onun gibi bir kızın kalçasının üzerinde dövme olacaktı.

“Hey Chase!” diye bağırdı suratsız barmenin sırtına doğru. Barmen arkasını döndü ve tanıyan bakışlarla ona baktı. “İki shot viski.”

“Hayır, hayır, hayır!” diye bağırdığımda Chase dönüp dik dik bana baktı. “Artık shot yok,” dedim, görüşüm bulanıktı.

“Tamam. İki viski kola,” diye bağırdı Chrystle ve bana döndü. “Buna ne dersin?” Dirseğiyle beni dürttü.

“Sanırım daha iyi,” dedim alaycı bir şekilde.

“İyi olacaksın. Şimdi bana şu kız arkadaşından bahset.” Fazlasıyla boyadığı kirpiklerini tatlı bir şekilde bana doğru kırptı.

“Özel hayatımı özel tutmaktan hoşlanırım,” diye geveledim ağzımın içinde, aniden Cassie ile olan ilişkim hakkında korumacı hissetmeye başlamıştım.

Chrystle kalabalık mekâna göz gezdirdikten sonra, “Şey, o burada yok, değil mi?” diye fısıldadı.

“Burada gibi mi görünüyor?” Bar tezgâhının üzerinde önümde beliren uzun bardağı kavradım ve bardağı alıp kaçarçasına yanından uzaklaşmaya başladım.

“Jack bekle! Sadece şaka yapıyordum!” diye bağırdı ama ben durmayı reddettim. Bu kız bir belaydı ve ben zaten yeterince sarhoş olmuştum. En kısa yoldan Logan’a doğru giderken ayak seslerinin hızla arkamdan geldiğini duydum. “Jack bekle!” Boşta olan eliyle gömleğimi yakaladı.

“Beni çekiştirmeyi bırak. Lanet olsun ne istiyorsun?” Ona bakmak için döndüm, oda etrafımda dönerken başım yüz kilo ağırlığında gibi hissediyordum.

“Sadece seninle takılmak istiyorum,” dedi, sesi masum geliyordu.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Sen *hayır* kelimesini kabul etmek konusunda pek de iyi değilsin,” dedim sertçe, gözlerinin mavisini fark ederken.

Lanet olsun.

Bu iyi değil.

Ben sarhoşum.

Ve o da çekici.

“Bana öğretebilirsin,” diye dalga geçerken yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

“Chrystle. Lanet olsun, beni yalnız bırak. İyi davranmayı bırakacağım.”

“Bu iyi davranan halin mi?” Bana göz kırpıp kalçama vurduktan sonra dans pistine doğru yürüdü.

Hızla bizim masaya gidip oturdum. “O sürtüğü benden uzak tutun.” Logan’ın kaburgalarını dirseğimle dürttüğümde sersem bir şekilde başını kaldırdı.

Logan kahkaha attı. “Sana ondan uzak durmanı söylemiştim.”

“Tamam, her yerde beni takip ederken bunu yapmak zor oluyor.”

“O zaman bir yerlere gitmeyi bırak. Uslu uslu otur. İç bunu,” dedi ve bana doğru bir bardak itti.

“Benden faydalanman için beni sarhoş etmek zorunda değilsin,” diye şaka yaptım.

“Kapa çenenin pislik herif. İç.”

Bardağı hızla kafama diktim. “Buradan dışarı çıkarken beni taşımak zorunda kalacaksın.”

“Lanet olsun. Belki de sen beni taşımak zorunda kalırsın,” diye kekeledi.

“Belki burada uyumamıza izin verirler.” Güldüm ve cep telefonumu çıkardım.

“Hayır! Bu akşam cep telefonu yok adamım. Bu akşam inanılmaz bir atış yaptın! Bu akşam kafayı buluyoruz!”

diye bağırdı Logan ve cep telefonumu iterek masanın diğer ucuna gönderdi.

“Pislik! Hey Chance, bana cep telefonumu verir misin?” diye bağırdım diğer tarafta oturan takım arkadaşlarıma doğru.

Chance aşağı doğru baktı, gözleri açıldı ve hızla telefonumu itti. Telefonun gerçek anlamda uçmasını ve tok bir sesle kucığıma düşmesini izledim.

“Sana ne söyledim?” diye bağırdı Logan, göz kapakları yarı kapalıydı.

“Sadece Cass’e mesaj göndereceğim, sonra telefonu kapatacağım,” diye söz verdim sarhoş arkadaşşıma. Mesajı elimden geldiğı kadar hızlı bir şekilde yazdım, ama ne kadar sarhoş olduğum düşünıldüğünde pek de hızlı olduğuşöylenemezdi.

Seni lonet derecede çol ösledim. Keşk burda oldaydın.

Gönder tuşuna basmadan önce yazdığım mesaja baktım. Kelimeleri yanlış yazdığımı biliyordum ama bunu düzeltmeyi önemsemeyecek kadar sarhoştum.

Kendimi en son ne zaman bu kadar sarhoş hissettiğimi hatırlayamıyordum. Görüşüm bulanıktı, başım dönüyordu, yürürken bacaklarım titriyordu ve savunma mekanizmam da kesinlikle sağduyumun yanında yerlerdeydi. Dans pistinin üzerinde Chrystle’ı gördüm ve aniden gözlerimi salladığı minik bedeninden alamamaya başladım. Benim onu izlememi izledi ve aniden başımın belada olduğunu anladım.

Başka yere bak, seni aptal.

Bedenimde sıcak titreşimler dolanıyordu, ama Chrystle’ın minik bedenini bir başka kızın bedenine sürmesini

izlerken bu sıcaklığı görmezden geldim. Kalçaları mükemmel bir ritimle hareket ediyordu ve aniden onu becermekten başka bir şey düşünemez oldum. Eğer dans pistinde böyle hareket ediyorsa...

Şarkı değişti ve dans partnerinden uzaklaşıp bana doğru gelmeye başladı. “Gördüğün şeyi beğendiğini biliyordum. Sadece ulaşılması zor erkeği oynuyordun.”

“Daha önce beğenmemiştim ama şimdi beğeniyorum.” Kelimelerin hecelerini karıştırıyordum.

Çünkü lanet derecede sarhoşum ve mantıklı düşünmüyorum.

“Bu doğru mu? Daha önce bir kız arkadaşın vardı.” Benimle oynuyordu, terli bedenini benimkine yasladığı anda uyarıldım.

Cassie.

“Daha önce bu umurunda değildi.”

“Hâlâ değil,” dedi küstahça ve kalçalarını bedenime doğru sürttü.

“Bunu yapmayı bıraksan iyi olur, yoksa başını belaya sokacaksın.”

Onun başını belaya sokmak istiyorum.

Güzel, sert bir belaya.

“Belki de başımı belaya sokmak istiyorumdur?” Bedenini döndürdü, kalçasını bana bastırdıktan sonra yerden bir şey almak için eğildi. “Bunu düşürdüm. Üzgünüm.”

Becer. Beni.

Onun bileğini yakaladım ve kendime doğru çektim. Bedenlerimiz birbirine bastırılmış durumdayken, elini aşağı uzattı ve fermuarımın üzerine koydu. “Beni eve götür Jack.”

“Bunun hiçbir anlamı yok biliyorsun, değil mi? Sadece seks.” Gerçek sarhoş dudaklarımdan döküldü.

“Kesinlikle bir kıza nasıl romantik davranacağını biliyorsun,” diye somurttu, alt dudağını sarkıtırken.

“Seks romantik bir şey değildir. Ve yapacağımız tek şey bu olacak.” Elini kavradım ve onu çıkışa doğru çekme girişiminde bulundum. “Arabayı sürebilirsin, değil mi?” diye sordum, ayakta durmak için mücadele ediyordum.

“Bir hakem kadar ayıgım.” Anahtarlarını havada salladı.

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama haydi, gidelim.”

Ben onun arkasından giderken, Chrystle kıkırdadı.

★★★

Yatakta döndüm, başım zonkluyor ve gözlerim açılmayı reddediyordu. Kollarımı yatakta gerdim ve elim birine çarptığında sıçradım.

“Dur Jack. Bırak uyuyayım,” dedi bir kız sesi.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Bu gerçekten oluyor olamazdı. Dönecektim, yatağın diğer tarafına bakacaktım ve boş olacaktı. Bunların hepsi bir kâbustu. Gözlerimi sıkıca kapattım ve dönüp gözlerimi yeniden açtım.

Lanet olsun.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Gür kahverengi saçları olan bir kafa yastığımın üzerindeydi ve çıplak bir kadın bedeni bu görüntüye eşlik ediyordu. Yatağımın kenarına otururken, midem dizlerime düşmüş gibi hissettim. Zonklayan başımı ellerimin arasına

aldıktan sonra aşağı baktım. Zihnimin içinde, dün geceye ait saklanmış anıları çekip çıkarmaya çalıştım. Bunu yapmış olmam mümkün değildi. Belki de bu kız eve takım arkadaşlarımdan biriyle gelmişti ve uyuyacak bir yere ihtiyacı olmuştu? Cassie'yi seviyordum. Cassie'yi o kadar lanet derecede çok seviyordum ki bunu ona asla yapmazdım.

Lanet olsun.

Anılar hızla, arsızca ve küstahça dökülmeye başladı. Hatırlıyordum. Artık unutabilmeyi diliyordum.

Cep telefonumu kaptım çıplak olduğumu fark etmeden ayağa kalktım. Daha sonra üzerime bir şort ve tişört geçirdikten sonra, sabah serinliğinde balkonda oturup Cassie'nin numarasını tuşlamaya başladım.

“Selam bebeğim,” dedi fısıldar gibi telefona yorgun bir şekilde.

Ne diyeceğimi bilmiyordum bu yüzden de sessiz kaldım, bunun aramızdaki her şeyin iyi olduğu son saniyeler olduğunu biliyordum.

Kapat telefonu, seni aptal.

Telefonu kapat.

Eğer ona söylemezsen asla ne olduğunu bilmez.

“Jack?” diye sordu Cassie. “Alo? Jack?” Sesi çok endişeli geliyordu. “Nefes alıp verdiğini duyabiliyorum sersem.” Telefonun ucunda esnedi.

“Kedicik?” diye mırıldandım.

Artık kapatmak için çok geç.

“Gözlerimi devirdiğimi görebilmeni isterdim,” diye karşılık verdi kıkırdayarak.

“Bu, senin için iyi değil.” Sesim yavaş çıkıyordu.

“Sorun ne? Sarhoş musun?”

“Sanırım hâlâ öyleyim, evet.” Saçlarımı çekiştirdim.

“Araba kullandın mı?”

“Hayır.”

“Güzel.” Onun sesindeki gülümsemeyi duydum. “Sen iyi misin?”

Bunu yapamam.

Onu kaybedemem.

Bu yüzden olmaz.

Herkes hata yapar.

“Evet Kedicik. Bu kadar erken aradığım için üzgünüm. Sadece seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istedim.”

Tam bir korkağım.

“Ben de seni seviyorum.” Sesi mükemmeldi. O, mükemmeldi. Onu kaybedemezdim.

Midem düğümleniyordu. “Yatağa geri dön. Seni seviyorum. Seni daha sonra ararım,” dedim, boğazımdaki beysbol topu boyutundaki yumruyu yutmaya çalışırken.

Cassie kıkırdadı. “İyi geceler Jack. Mükemmel oyunun için yeniden tebrikler. Seninle gerçekten gurur duyuyorum.”

“Teşekkürler bebeğim. Hoşça kal.” Kapat tuşuna bastım, gözlerimi sıkıca yumdum ve başımı ellerimin arasına gömerken, asıl içimdeki suçluluk duygusunu gömebilme-yi diledim.

Bunu nasıl geri alabilirdim? Cass bunun olduğunu asla bilemezdi. Bunu garantiye almak için her şeyi yapardım. Bir daha bu kadar çok içmemek için yemin ettim. Kendimi bir daha asla kendi isteğimle bu kadar aptalca davranabileceğim bir duruma sokmayacaktım. Yatağında uyuyan kızı hatırlayınca, öfke hızla acımın yerini aldı. Hemen odama girdim ve kapıyı yüksek sesle çarparak kapattım.

“Kalk ve defol git,” diye bağırdım. Kız yüzüstü kolları ve bacakları açık yatmış, yatağın dörtte üçünü kaplıyordu. Hâlâ çıplaktı. *Lanet olsun.*

Chrystle yavaşça hareket edip gözlerini açıp bana baktı. “Ne? Neden bu kadar öfkелisin?” İler gibi konuşuyordu ki bu da onu daha da sinir bozucu bir hale getiriyordu.

“Çık dışarı.” Yatağa doğru uzandım, onu kolundan tutup çekmeye başladım.

“Ah, Jack hey! Kalkacağım. Senin sorunun ne?” Yatakta oturdu, çarşafı çıplak bedenini örtmeye zahmet etmemişti, bakışlarını bana dikerken gözlerini kıstı.

“Benim sorunun sensin. Yatak odamdan çık. Dairemden çık. Hayatımdan çık,” diye emrettim, tarzımda saygı ya da nezaketten eser yoktu.

“Dün gece kesinlikle böyle söylemiyordun,” diye yorumda bulundu cilveli bir şekilde ve içimdeki öfke alevlendi.

“Dışarı çık yoksa seni ben dışarı atacağım.”

“Kulağa ön sevişme gibi geliyor.” Baştan çıkarıcı bir şekilde alt dudağını ısırduğında midem kalktı.

“Sapkın bir sürtük için öyle olabilir.” Ona sert bir şekilde baktım, zehirle dolu bu kelimeleri onu incitmek için söylemişim.

“Ah, demek artık bir sürtük oldum, öyle mi?” Bacaklarını yatağın yanında sarkıttı ve dün gecedен kalma kıyafetlerini üzerine geçirmeye başladı.

“Her zaman bir sürtük olduğundan eminim,” diye cevap verdim sakın bir şekilde.

“Tamam, dün gece kesinlikle şikâyet etmiyordun. Ve yakında da şikâyet etmeyeceğinden eminim.” Küstah gülümsemesinden kendine güven yayılıyordu.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama aynı kızı iki kere becermem. Tarzım değil.” Çaresizlik içinde sesimin en pislik tonda çıkmasını sağlamaya çalıştım.

“Göreceğiz,” dedi kendini beğenmiş bir şekilde ve odanın kapısından çıkıp ardından kapıyı kapattı.

Çarşafı parçalar gibi çıkardım ve odanın bir köşesine attım, içimden bir şey onları yakarak yok etmek istiyordu. Camı mümkün olduğu kadar çok açarak, odamdaki iğrenç seks kokusunu hafifletmeye çalıştım. Bu ahmaklıkla ilgili görüntüler kafamın içinde dönüyordu ve elimle beynimin içine uzanıp onları kafatasımdan çekip çıkarabilmeyi diliyordum.

Koridorda yürüyüp duşu açmak için banyoya girdim, aynadaki görüntüm beni durmak zorunda bıraktı. Dönüp kendime baktım, kan çanağına dönmüş gözlerim bana bakıyordu. Elimi yumruk yaptım ve tam aynadaki görüntüye vuruyordum ki son anda kendimi durdurdum.

Seni aptal! Dün maçta mükemmel bir atış yaptın. Beysbol dünyasında kusursuz bir oyundu. Ve sonrasında ilişkini alıp klozete attın ve üzerine sifonu çektin. Bu senin geleceğin pislik. Bir daha asla geleceğin konusunda bu kadar dikkatsiz davranma.

ON ALTI

CASSIE

Sonbahar okul dönemi yaklaşırken, yazın son haftaları hızla geçti. Dergi benim stajyerliğimin süresini uzattı ve ben de anneme arabamı sadece derginin ofisleri arasında kullanmak dışında kullanmayacağıma söz vererek, araba konusunda ikna ettim. En başta bu konuda gönülsüzdü ama ona hayatımı mahvettiğini söyleyerek bağırdığımda pes etti. Bu taktiği daha fazla kullanmalıyım.

Jack, ekibinin rövanş maçına çıkıp çıkmayacağına bağlı olarak kısa bir süre sonra dönmüş olacaktı. O uzaktayken, çalışmak ve okumaktan oluşan rahat bir rutin içine girmiş ve kendime uyguladığım yazın yirmi kitap okuma hedefimi de geçmiştım. Tarryn Fisher'ın Fırsatçı romanı okuduğum yirmi beşinci kitaptı, kendimi hikâyeye fazlasıyla kaptırmıştım ve kimsenin başkahramanın zihinsel ıstırabını yaşamamasını diliyordum... Ah belki hayatımı cehenneme çevirmekten zevk alan kızlar haricinde.

Dairemizin kapısından girdim ve Melissa'ya seslendim. Cevap gelmedi. El çantamı ve anahtarlarımı tezgâhın üzerine fırlattıktan sonra buzdolabını açıp bir şişe su aldım. Cep telefonum yüksek sesle Jack'in melodisiyle çalmaya başladığında hızla ona doğru uzandım.

"Selam!" diye açtım telefonu, gülümsediğim sesimden belli oluyordu.

"Selam Kedicik." Sesindeki ifadesiz ton, mideme bir rahatsızlığın yayılmasına neden oldu.

"Sorun ne? Sen iyi misin?" diye sordum, bundan sonra gelecek olan şeye hazırlıklı değildim.

"Her şeyi berbat ettim Cassie." Zorlukla yutkundum.

"Sen neden bahsediyorsun? Sen iyi misin?" Söyledikleriyle keyfim kaçmıştı.

"Sana bir şey söylemek zorundayım." Sesi o kadar tuhaf geliyordu ki, neredeyse Jack'in sesi gibi değildi.

Midemdeki safranın boğazıma yükselme tehdidiyle boğuşurken, bedenimi kaydırıp soğuk mutfak zeminine oturdum. "Dinliyorum." İşte bu söylemeyi başardığım tek şey oldu.

"Tanrım. Tamam." Hızla nefes aldı. "Birkaç hafta önceki o geceyi hatırlıyor musun?..." Duraksadı. "O mükemmel maçımda atış yaptığım geceyi?"

"Evet," diye cevap verdim, dudaklarım zar zor hareket ediyordu.

"Seni sabah erken aradığımı ve uyandırdığımı hatırlıyor musun?"

"Hı-hı." Göğsüm daraldı.

"Hayır deyip durdum Cassie. Yemin ederim. O kıza en azından yüz kere hayır dedim," diye geveledi, söyledikle-

ri pek bir şey ifade etmiyordu. “Ona lanet derecede kaba davrandım ama umursamadı.”

“Ne oldu Jack?” Sesimin titremesine engel olamıyordum.

“Çok ısrarcıydı. ‘Hayır’ı cevap olarak kabul etmiyordu ve ben de korkunç sarhoştum.”

“Ne yaptın?” Ses tonum sertti, şimdiden gözlerimi dolmaya başlamıştı.

“O sabah seni aradım, çünkü bir hata yapmıştım ve bunu sana söylemek istedim. Sana karşı dürüst olmak istedim ama sonra senin sesini duydum ve bunu yapamadım. Seni kaybedeceğimi biliyordum ve hiçbir anlamı olmayan bir kız yüzünden seni kaybetmek istemiyordum.” Sesi giderek kısılarak bir fısıltı haline geldi.

“Ne demek istiyorsun?” diye öğrenmek istedim.

“Sana işleri berbat ettiğimi söyledim Kedicik. İşleri mahvettim,” diye fısıldadı.

“Hayır. Bana ne yaptığını söyle!”

“Biriyle yattım. Çok üzgünüm. Hiçbir anlamı yoktu. Bir hata yaptım. Sadece her şeyin yok olmasını istedim. O kızın gitmesini istedim.”

Kalbim gerçek anlamda göğsümün içinde parçalanıyor gibi hissederken, dünya etrafımda tehlikeli bir hızla dönüyordu.

“Cassie? Bir şey söyle,” diye yalvardı Jack.

“Nasıl yapabilirsin? *Neden?*” diye haykırdım hıçkırıklarımın arasında.

“Daha fazlası var.”

“Daha fazlası mı?” Donakaldım. Başım fırıl fırıl dönüyordu, ne demek istediğinden emin değildim.

“Lanet olsun.” Nefes nefeseydi, en sonunda devam etmeyi başarana kadar aradan geçen bir dakika boyunca sessiz kaldım. “Kız hamile.”

Bunu o kadar kısık sesle söylemişti ki kulaklarım kelimeleri zar zor algıladı. Ancak parçalanmış kalbim sadece kelimeleri duymakla kalmadı aynı zamanda hazmetti, işledi ve göğsümde eskiden yer aldığı noktayı hızla terk edip ayaklarımın dibine düşüp toza dönüştü.

“Orada mısın Kedicik?”

“Bir daha asla bana böyle seslenme,” diye fısıldadım acımın içinde.

Jack sesli bir şekilde telefonda iç geçirdi. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Güzel, ne yapacağını sana ben söylemeyeceğim.” Öfke ve kırgınlık her yanıma yayılırken sesime de sirayet etmişti.

“Berbat ettiğimi biliyorum ama bunun olmasını asla istemedim.”

“Hayır. Bunu aletini pantolonunda tutamamandan başka hiçbir şeyin üzerine yıkamayacaksın. Sarhoş oldun. Evine başka bir kız getirdin ve onunla yattın. Ben bundan daha iyisini hak ediyorum.” Ona yüksek sesle bağırdım ve oldukça gergindim.

“Tamamen haklısın. Gerçekten öylesin,” diye bana katıldı tartışmadan.

“Jack *sen* bundan daha iyi birisin.” Durduğum yerde donakalmıştım, geleceğim etrafımda parçalanırken yaşadığım şokla titriyordum.

“Korkuyorum.”

Telefonu kapatmamak için gururumu, hislerimi ve

duygularımı bir kenara bırakmak için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım. Onun korkuyor olmasını umursamak istemiyordum. Kendi kırılan kalbimden başka hiçbir şeyi umursamak istemiyordum.

Ama onun acısını görmezden gelemiyordum.

“O kız ne yapacak?” diye sordum ama birden beynim yanacak gibi oldu. “Onu nasıl hamile bıraktın?”

Jack hızla nefesini verdi.

“Onu *nasıl* hamile bıraktığını biliyorum ama bana bunu yapmadığını söyle Jack. Bana onunla korunmadan yatmadığını söyle.”

Eğer kalbimin bir kere daha kırılmayacağımı düşünüyorsam yanıliyordum. Çünkü bunu fark etmek, beni o kadar şiddetli sarsmıştı ki kendimden geçip bayılacağımı düşündüm.

“O akşam gerçekten sarhoştum Cassie. Ve artık yanımda prezervatif taşımıyorum,” dedi zayıf bir şekilde kendini savunmak için.

Cevap vermedim. Veremezdim. Bunun neden olduğu acı çok fazlaydı. Her şey çok canımı yakıyordu... Nefes almak bile. Nefes almak bana hâlâ hayatta olduğumu ve bu kâbusun gerçekten başıma geldiğini hatırlatıyordu.

“Onu istiyor Cass. Bebeği doğurmak istiyor.”

“Peki sen ne istiyorsun?” diye sordum sertçe.

Onun nefes alıp uzun ve yavaş bir şekilde verdiğini duydum. “Bilmiyorum.” Jack’i zihnimde canlandırabiliyordum; muhtemelen kaşlarını çatmış başını iki yana sallıyordu. “Demek istediğim ben sadece beysbol oynamak istiyorum. Baba olmaya hazır değilim. Özellikle de bu kızla. Ve ayrıca, kendi babam gibi bir baba olmak istemiyorum.

Bilirsin, etrafta olmayan bir baba. İçim tamamen karışmış durumda ve neyin doğru olduğunu bilmiyorum.”

Artık buna dayanamıyordum. Ben ona bu kadar âşıkken başka bir kızıdan çocuk yapmak hakkında konuşmasını dinleyemezdim. “Jack, bu konuyu konuşacağın kişi ben olamam. Gitmem gerek.”

Cevap vermesini beklemedim.

Bekleyemezdim.

Eğer onun bana cevap vermesini beklersem fikrimi değiştirmemi sağlayacağını biliyordum. Onun ihtiyacı olduğu kişi olamazdım. O anda olmazdı. Bu konuda olmazdı.

Telefonumu kapattım ve gözlerimi dikip ileriye baktım, düşüncelerim beni tüketiyordu. Zihnimde onun bana söylediği şeyleri bu kıza söylediğini canlandırdım. Beni öptüğü gibi onu öptüğünü. Bana dokunduğu gibi ona dokunduğunu. Gözyaşlarım kontrolsüz şekilde yanaklarımdan akıyordu.

Şu ana kadar Jack’e gerçekten ne kadar güvendiğimi fark etmemiştim. Oluşturması bu kadar zor bir temeli mahvetmek sadece birkaç saniye sürmüştü. Bu temelin yerinde toz yığınları, beton ve kırılmış kalbimin parçaları vardı.

Ön kapı sesli şekilde kapandı ve Melissa’nın bana seslendiğini duydum. Ben cevap vermediğimde, evde beni arayarak dolandı. Banyo kapısından içeri baktı ve beni gördüğünde gözleri açıldı.

“Cass? Sen iyi misin?” Onun sesini duymak daha fazla ağlamama neden oldu. “Tanrım, ne oldu?”

Odaklanmaya çalıştım ama Melissa nemli gözlerimin önünde kahverengi bir bulanıklığa dönüştü. “Jack beni aldatı.”

“Ne? Ne zaman? Lanet olsun onu öldüreceğim.”

“Mükemmel maçında oynadığı gece. Gerçekten sarhoş olduğunu, bir kızın gerçekten ısrarcı olduğunu ve sonunda pes ettiğini söyledi.” Bu kelimeleri zar zor yüksek sesle söyleyebiliyordum. “Neden pes etsin ki?”

“Çünkü o bir pislik. Ve bir aptal. O aptal bir pislik.” Melissa’nın gözleri doldu.

“O hamile.”

“Kim hamile?” dedi Melissa ve şaşkın bir şekilde verdiği soluk dudaklarından kaçtı. “Şaka yapıyorsun?”

“Keşke.” Bir kere daha kramp giren midemi tuttum.

“Çok üzgünüm Cassie. Bunun olduğuna inanamıyorum.” Melissa dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını etrafına sardı, sıcaklığı donmuş bedenime sokuldu. “Sen iyi olacak mısın?”

“Eninde sonunda. Sadece şu an değil.”

“Dean biliyor mu?” Başını benimkine dayadı.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Haydi ama, ayağa kalk.” Melissa ayağa kalktı ve kollarını benimkilere doladı.

Ürperdim. “Tuvaletten fazla uzaklaşmaya korkuyorum.”

“Sana bir çöp kovası getireceğim. Yatman gerek.” Ufak bedeniyle benim ağırlığımı taşıdı, yatağıma ulaştığımızda neredeyse düşüyordu.

Koyu mavi yorganımın üzerine kıvrıldım ve başımı yastığın üzerine bıraktım, Jack’in sesi zihnimde dönüp duruyordu. “Ya uyuyamazsam?”

“Eğer uyuyamazsan, bir çaresine bakarız. Sandığından daha bitkin olduğuna bahse girerim. Sarsıcı bir gün geçirdin,” dedi Melissa, parmaklarıyla saçlarımı okşuyordu.

Başımla onayladım. “Biraz zorlu oldu.”

“Uyumaya çalış. Eğer bana ihtiyacın olursa, oturma odasında olacağım.” Odamdan çıkmadan önce beni hafifçe kucakladı.

Yorganın altına girip yatağıma kıvrılıp yattım, çarşafı etrafımda güvenli ve sıcak bir koza haline getirdim. Zihnime kendini kapatması için yalvardım. Kusmayacağım türde bir huzuru sadece uykuda bulacağımı biliyordum.

Daha sonra çalar saatin sesiyle gözlerimi açtım. İçinde bulunduğum durumun gerçekliği üstüme çökmeden önce erteleme tuşuna bastım. Her şeyi hatırlamadan önce yaşadığım o kısacık an çok huzurluydu, sonra her şey yok oldu. Bugün benim için huzur söz konusu değildi artık.

Cep telefonuma baktım, içimdeki ses kısmen telefonumu açmamı duvara fırlatmamı söylüyordu. Giyinmek için yataktan çıkarken bu sesi duymazdan geldim.

“Cass kalktın mı?” diye seslendi Melissa diğer odadan.

“Kalktım.” Sesim ağlamaktan o kadar kısık çıkıyordu ki, konuşmak için iki kere denemek zorunda kaldım.

“Uyandığına inanamıyorum.” Melissa odama girdi, benim için duyduğu endişe gözlerinden belliydi.

“Ben de.” Boğazımı temizledim, boğazımdaki yanmayı temizlemesi için ballı çaya çok ihtiyacım vardı.

“Ondan hiç haber aldın mı?”

Başımı iki yana salladım. “Telefonumu açmadım.”

“Açmak zorunda değilsin. Ve derse gitmek zorunda da değilsin, biliyorsun değil mi?”

“Tüm gün boyunca burada oturup ağlayamam,” diye fısıldadım hissettiğim acının içinde. “Dikkatimi dağıtacak bir şeylere ihtiyacım var.”

“Tamam.” Melissa beni yalnız bırakmadan önce sarıldı ve hafifçe sıktı.

Sonraki birkaç gün bulanık geçti, çünkü başarısız olan ilişkimden başka bir konuya odaklanmak zordu. Dersler oldukça dikkat dağıtıcıydı... *Teoride*. Ama aslında her şey bana Jack’i hatırlatıyordu ve kaç tane Görsel Raporlama ya da İletişim Hukuku dersi dinlersem dinleyeyim, hiçbir şey dikkatimi kendi tahrip edici zihnimden alamıyordu.

Annem, bütün mesajlar doğrudan sesli mesaja düştüğü için benim kaçırıldığımı ya da öldürüldüğümü düşünerek çılgına dönmüş bir halde Melissa’nın telefonundan beni arayana kadar telefonum kapalı kaldı. En sonunda telefonumu açtığımda ekranda yeni yedi sesli mesaj bildirisi vardı. Yedi mesajın hepsi de annemdendi ve her birinde abartılı paniği artıyordu.

Mavi yazılı mesaj zarfı ekranımın üst kısmında duruyor ve adeta üzerine basmam için yalvarıyordu. Jack’ten sekiz yeni mesaj. Sekiz.

Çok üzgünüm Cass. Lütfen bana ne kadar üzgün olduğumu bildiğini söyle.

Her şeyi nasıl bu kadar berbat bir şekilde mahvettim?

Seni seviyorum. Seni lanet derecede çok seviyorum.

Adeta biri kalbimi söküp çıkarmış ve tuğlalarla ezmiş gibi hissediyorum. Canımı yakıyor. Canım yanıyor. Ve eğer senin iyi olacağın anlamına gelecekse senin acını da memnuniyetle çekerim. Senin için her şeyi yaparım.

Cassie lütfen bana cevap ver. Bana defolup gitmemi söyle. Herhangi bir şey! Sessizliğin, öfkenden çok daha fazla acı verici.

Bunu hak ediyorum. Bana yapmak istediğın her şeyi hak ediyorum. Lanet olsun ki seni kesinlikle hak etmiyorum.

Lanet olası aklıma kaçırıyorum. Kalbimi çoktan kaybettim, bu yüzden sanırım bir şekilde bu mantıklı. Sensiz lanet derecede kaybolmuş durumdayım.

Seni seviyorum. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Sana ne kadar üzgün olduğumu söylemekten asla vazgeçmeyeceğim.

Ama eninde sonunda vazgeçmişti.

Bana son ulaşmaya çalışma girişiminin üzerinden neredeyse iki haftadan fazla süre geçmişti. Ve onun mesajlarına cevap vermemek ne kadar zor olursa olsun, mesajlarını almayı bırakmak daha da zordu. Onun beni istemesini istiyordum. Onun hâlâ bana ihtiyaç duymasına ihtiyacım vardı. Ona hâlâ çaresizce âşık olduğum için, kalbim her atışında ağrıyordu.

Elbette ki Melissa bunu biliyordu. “Tanrım, Cassie berbat görünüyorsun. En son ne zaman tosttan başka bir şey yediğini hatırlıyor musun? Ya da saçını taradığını?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum.” Sesim boş, duygudan yoksun çıkıyordu.

“Bir şeyler yemen gerek, tamam mı?” Melissa başını yana eğdi, yüz ifadesi yumuşaktı.

“Aç değilim.”

“İşte tam olarak da bu yüzden bir şeyler yemelisin,” diye cevap verdi ki bu bana hiç anlamlı gelmedi.

Aniden cep telefonumun ekranında Jack’in ismi belirdi. Bakışlarımı odada gezdirip Melissa’ya bakarken, bednim titremeye başladı.

“Jack mi?” diye sordu, sesi şaşkındı. Başımınla onayladım. “Cevap verme. Tabii açmak istiyorsan başka. Hayır,

açmamalısın.” Ben reddet tuşuna basıp aramayı sesli mesaj kutusuna düşürürken Melissa kendi kendiyile mücadele ediyordu.

Sesli mesaj bırakmayı da yazılı mesaj göndermekten vazgeçtiği zaman bırakmıştı. Bu nedenle de telefonumun ekranında *yeni sesli mesaj* bildirisini gördüğümde şaşırarak aniden başımı kaldırdım.

Aç tuşuna basmadan önce tereddüt ettim, daha şimdiden gözlerim yaşlarla dolmaya başlamıştı.

Sesli mesajı kısa ve özdü. “Benden nefret ettiğini ve bir daha asla benimle konuşmak istemediğini biliyorum ama gerçekten sana bir şey söylemem gerek.” Jack nefesini verdikten sonra, “Kedicik, lütfen. Eğer önemli olmasaydı aramazdım,” diye fısıldamıştı. Sonra da telefonu kapatmıştı.

Her ne kadar sevmiyormuş gibi davranmaya çalışsam da onu hâlâ seviyordum.

“Ne demiş?” diye sordu Melissa.

“Benden onu aramamı istiyor. Bana söylemesi gereken bir şey varmış. Sanki Jack’in haberlerinden daha fazlasını alabilirmişim gibi.” Başımı iki yana salladım, gözyaşlarım artık akmakta tereddüt etmiyordu.

“Tamam, lanet olsun. Dean biliyor mu merak ediyorum. Önceden bilgi sahibi olmak için onu aramamı ister misin?” diye önerdi Melissa.

“Bu aslında zekice ama sanmıyorum. Sadece onu arayacağım ve geri döneceğim.” Ona gönülsüzce gülümse-dikten sonra, yatak odama gidip kapıyı ardımdan kapattım.

Telefonumdaki cevapsız çağrılar listesinde aşağı doğru indim, isminin üstüne bastım ve ara düğmesine dokundum.

“Aradın,” dedi Jack telefona cevap verdiğinde.

“Önemli olduğunu söylemişsin.”

“Gerçekten çok üzgünüm ama bunu benden duymanı istedim.” Sesi o kadar duygusuz geliyordu ki, sanki konuşan bir robottu.

Bunu daha fazla kaldıramayacaktım. Kalbim daha şimdiden fazlasıyla kırılmıştı. “Şimdi ne var Jack?”

“Chrystle’a evlenme teklif ettim.” O söylediği kelimelerle boğulmak üzereyken, ben de dilimi yutmak üzereydim.

“Sen *ne*? Dalga geçiyorsun, öyle değil mi?” İçgüdüsel olarak tarihin 1 Nisan olmadığından emin olmak için takvime baktım.

“Yapılması gereken en doğru şey bu.”

Elimden gelen en yüksek sesle, en alaycı *ha!* sesini çıkardım. “Yapılması gereken en doğru şey bu mu? Henüz tanımadığın biriyle evlenmek nasıl yapılması gereken en doğru şey olabilir?” Sersemlik hissi beni ele geçirirken başım dönüyordu.

“Annem babam gibi olmayacağım.” Sesi titremeye başladı. “Çocuğumun yanında olmak zorundayım.”

Onun acısını duyduğumda sesim yumuşadı. “Jack, sen asla annen baban gibi olmayacaksın. Ama bunu kanıtlamak için bir yabancıyla evlenmek zorunda değilsin.” Akciğerlerim çalışmayı bırakmış gibiydi, kendimi nefes almaya zorladım.

“Yapılması gereken en doğru şey bu,” diye tekrarladı.

“Bunu zaten söyledin.” Artık kimi ikna etmeye çalıştığını merak etmeye başlamıştım. “Jack, hiçbir çocuk birbirlerini tanımayan ve sevmeyen bir anne babayla büyümemeli. Bu doğru değil!”

“Üzgünüm Cass. Bu kadar berbat biri olduğum için üzgünüm.” Burnunu çekti.

“Sen berbat biri değilsin Jack. Ama lütfen bunu yapma.” Ona mantıklı olan şeyi görmesi için yalvarıyordum. “Birinden çocuk sahibi olmak bir şey, onunla evlenmek başka bir şey.”

“Ona teklif ettim bile,” diye itiraf etti isteksizce.

“Ne? Jack hayır,” dedim gözyaşlarım boşalırken. Ayrılacak bile baş edilmesi yeterince zor bir şeydi ama bir başkasıyla evlenmesi gerçekten *bizim* için tabuta son çivi çakmasıydı. “Bu konuda Marc ve Ryan ile konuştun mu?” diye sordum çaresizliğimin içinde, menajerlerinin şu anda açıkça mantıksız düşünen zihnine mantık sokabileceğini umarak.

“Konuştum.”

“Ve?” Gerçek anlamda bağırdım. “Ne dediler? Sana bunu yapmamayı söylediklerine eminim.”

“Aslında tam olarak bunu söylediler.”

“Jack. Eğer herkes sana aynı şeyi yapmanı söylüyorsa...” Nefesim tılandı. “Sanırım hepimiz yanılıyor olamayız.”

“Önemi yok. Ben, annem ve babamın başlattığı berbat döngüye devam etmeyi reddediyorum. İki hafta içinde evleniyoruz.”

“İki hafta mı?” Bu kelimeleri zar zor yüksek sesle söyleyebildim.

“Chrystle düğün fotoğraflarında karnının görünmesini istemiyor.”

O kızıdan nefret ediyordum. Jack bunu bana söylerken, o kıza karşı saf bir nefret duydum. Nasıl oluyor da rastgele kızın teki hayatım boyunca sevdiğim tek erkekle evleniyordu?

“Kedicik?”

“Bana... Böyle seslenme,” dedim, sesim titriyordu.

“Cassie.” Jack’in de sesi titredi. “Asla böyle bir şey olmasını istemedim. Asla senden başka biriyle evlenmeyi hayal bile edemezdim.”

Bedenimde dolaşan hüznün yerini kırılganlık aldı. “Sence bu benim kendimi nasıl hissetmemi sağlamalı? Ha? Bana bunu söyleyemezsin! Bu adil değil Jack! Her günümü zar zor geçiriyorum.”

“Üzgünüm Cassie ama burada canı yanan tek kişi sen değilsin. Her günü atlatmak için uğraşmak zorunda kalan yalnızca sen değilsin. Ben de bizi kaybettim, biliyorsun değil mi?”

Hava almak için mücadele ederken, nefesimin ısıklık gibi çıktığını hissettim. “Seni nasıl unutacağımı bilmiyorum.”

“Ben seni asla unutmayacağım.”

“O zaman bunu yapma. Jack lütfen onunla evlenme,” diye yalvardım, sesim çatlıyordu.

“Bunu yapmak zorundayım.”

“Yapmak zorunda değilsin!” diye çığlık attım telefona doğru ve Jack cevap vermedi.

Melissa benim yükselen sesimi duyunca odama daldı, yüzü kafa karışıklığı ve şefkatle çarpılmıştı. Elimi gitmesini istemediğimi gösterecek şekilde salladım, böylece o da yatakta yanıma oturup sırtımı duvara dayadı.

“Beni hâlâ seviyor musun?” diye sordum gözlerimi sımsıkı kaparken.

“Nefes almayı bırakana kadar seni seveceğim,” diye cevap verdi, sesi çatlıyordu.

“Hikâyemiz bu şekilde bitmemeliydi. Sonumuz bu şekilde olmamalıydı.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Hikâyemiz böyle sonlanmamalıydı.”

“Sanırım buraya kadardı.” Sonunda bunun gerçekliğini kabullenmeye çalışıyordum.

“Eğer tüm olanları geri alma gücüm olsaydı, alırdım. Geri almak için her şeyimi verirdim.”

Yıkıldım. Kontrolsüz bir şekilde ağlıyordum, talihsizliğim gözyaşı şeklinde dışarı saçılıyordu.

“Lütfen ağlama Kedicik.” Sesi titriyordu.

“Artık bana böyle seslenemezsin. Artık bana böyle seslenmeye hakkın yok.” Hıçkırıklarım arasında zar zor konuşuyordum.

“Haklısın. Sanırım kapatmalıyım.”

“Elveda... Jack,” diye inledim, tek kelime daha etmesini beklemeden sonlandır düğmesine bastım. Başımı ellerimin arasına gömdüm, gözyaşlarım yorganımı ıslatıyordu.

“Bu da neydi? Neler oluyor Cassie?”

“O evleniyor.” Kelimeleri boğulur gibi zar zor söyledim.

“Ne yapıyor?” diye bağırdı, yüzü öfkeliydi. “Neden?!”

“Bunun yapılacak en doğru şey olduğunu söylüyor.”

“Dean’ı arıyorum.” Melissa fırlayıp yatağımdan kalktı.

“Ne? Hayır! Neden?”

“Çünkü birinin o aptalla konuşarak mantıklı düşünmesini sağlaması lazım ve bu sen olamazsın!” Hızla odamdan çıktı.

Dünyam karardı ve bundan sonra hatırladığım tek şey Dean’ın ayakucumda oturması ve hayatıma nasıl devam ettiğimden açık bir şekilde rahatsız olmasıydı. Yüzüm yastığıma gömülmüş olmasına rağmen, inlemelerim bir ölü-

yü bile canlandıracak kadar yüksekti. Hafifçe bacağımın arka kısmına vurarak beni rahatlatmaya çalışıyordu, dönüp ona baktım ve vurarak ellerini uzaklaştırdım.

“Bir şey söyle Dean,” diye ısrar etti Melissa şiddetle onun omzuna vurarak.

“Ne söylememi istiyorsun?” diye sordu Dean sıkıldığı dişlerinin arasından.

“Onun daha iyi hissetmesini sağla. Ona Jack ile konuştuğunu söyle. Bir şey söyle!” Sesi fazlasıyla çılgına dönmüş gibi çıkıyordu.

Jack’in adının geçmesi üzerine başımı aniden çevirdim. “Jack’le mi konuştun?” dedim boğulur gibi, göğsüm kabarıyordu.

“Evet.” Dean kaşlarını çattı.

“Ve?”

“Kesinlikle mantıksız düşünüyor. Asla onun mantıklı düşünmesini sağlayamıyorum,” diye itiraf etti, sesi öfkeli geliyordu.

“Ya menajerleri? Demek istediğim, bunu yapmasına izin veriyorlarsa ne işe yarıyorlar ki?”

“Denediler, güven bana. Onun bir evlilik sözleşmesi imzalamayı kabul etmesini sağladıkları için minnettar olmalıyım,” dedi ve bir omzunu kaldırdı.

“Öyle mi yaptılar? Bu güzel.” Burnumu çektim.

“Onun beklemesini sağlamaya çalıştılar. Bebeğin ona ait olduğunu teyit ettirmesini söylediler, ama Jack’i tanıyor sun,” dedi oflayarak.

Başımla onayladıktan sonra başımı yeniden yastığın üzerine bıraktım.

“Üzgünüm. Ona bunun yanlış olduğunu söylemeye

çalıştım. Konuşarak onu bundan vazgeçirmeye çalıştım ama beni dinlemedi. Çok inatçı ve kendisini doğru şeyi yaptığına inandırmış.” Kahverengi saçlarını çekiştirdi. “Büyükanne bile onunla konuşmaya çalıştı,” diye fısıldadı, gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı.

“Ne? Büyükanne ne dedi?”

“İyi bir baba olmak için birinin kocası olmak zorunda olmadığını söyledi. Ona bu ikisinin birbiriyle hiçbir alakası olmadığını açıkladı. Baba olmanın bir seçim olduğunu ve her erkeğin çocuğu olabileceğini ama gerçek bir erkeğin, gerçek bir baba olmayı *seçtiğini* söyledi. Birinin kocası olmanın ise, gerçekten karım demek istediğin biri için saklanması gereken bir şey olduğunu söyledi.”

“Büyükanne iyi biri.” Gülümsememi saklayamadım, yaşlı kadının bilgeliği beni şaşırtmıştı.

“Jack buna ne dedi?” diye araya girdi Melissa.

“Jack onu da dinlemedi.” Dean başını iki yana salladı ve yüzündeki gülümseme soldu. “Büyükanne bu çocuğun dağılmış bir yuvada büyümeyeceğini söyledi. Bazen bencil olmamak ve istediğin şey olmasa bile fedakârlık yapmak zorunda olduğunu, çünkü artık konunun kendisiyle ilgili olmadığını söyledi.”

“Ona bir şey anlatmanın yolu yok. Onlar nasıllar?” diye sordum büyükanne ve büyükbabayı kast ederek.

“İkisi de çok üzgünler. Onun için endişeleniyorlar. Ve senin için de endişeleniyorlar.” Dean’ın yaşadığı stresten dolayı gözlerinin etrafı kırmıştı.

Başımla onayladım, kelimelere gerek yoktu.

“O seni seviyor Cassie. Bu kız umurunda bile değil, sadece annem ve babam yüzünden o kadar berbat bir durumda ki mantıklı düşünemiyor.”

“Ama sen olsan bunu yapmazdın gibi hissediyorum ve ikiniz de aynı evde büyüdünüz.” Melissa kollarını karnının üzerinde kavuşturmuştu.

“Evet, ama o benden daha büyük ve benim hatırlamadığım şeyler hatırlıyor. Annemiz paramparça olurken, her şeyi bir arada tutmak zorunda kalan oydu. Babamızın eve gelmediği günü hatırlıyor. Dürüst olmak gerekirse, annemiz gittiğinde gerçekten bir şeyleri kaybetti. Bundan sonra bir daha hiç eskisi gibi olmadı ve o zamandan beri kendi içindeki şeytanlarla savaşıyor.”

Dean omuz silkti, şortunun ipini çekiştiriyordu. “Birini hayatına alacağını hiç düşünmemiştim. Ben onu değiştiremeyeceğimi fark edene kadar deli gibi kavga ediyorduk. Birinin kendisini sevmesini istemediğini düşünmüyorum, sadece birini sevme riskine girmek istemiyordu.”

Dean duraksadı, burnundan nefesini verdi. “Sonra sen geldin ve her şey değişti. Sen onu değiştirdin.”

“O da beni değiştirdi.”

“Kesinlikle,” diye ekledi Melissa, kollarını iki yanına indirdi. “Artık Cassie de hiç kimseyi asla hayatına alamayacak. Jack’i gördüğü gece bir şeylerin farklı olduğunu anlamıştım.” Mavi gözleriyle delercesine bana bakıyordu. “Bunu gerçek anlamda görebiliyordum. Sizin ikinizin birbiriyle etkileşim içinde olmasını izlemek, havai fişeklerin gece gökyüzünü aydınlatması gibiydi. Siz ikiniz birlikteyken, daha da parlak yanıyordunuz.”

“Havai fişekler bile solar,” dedim ciddi bir ses tonuyla.

ON YEDİ

Ondan sonraki birkaç gün, yerel gazeteler ve internet siteleri “Bizim Jack Carter’ımızın Yaklaşan Düğünü!” ve “Mahallemizin Kahramanı Güneyli Sevgilisiyle Evleniyor!” gibi haberlere odaklanırken, cehennem gibi geçti. Haberlerden kaçamıyordum. Ne yaparsam yapayım ya da nereye gidersem gideyim, bir gecede berbat ettiği şey tam orada gözümün önünde, yüzüme doğru *haykıırıyordu*.

Bilinmeyen biri bana, kendi fotoğrafımın altında “Jack’in ardında bıraktığı kız. Jack neden başkasıyla evleniyor?” yazan bir e-posta gönderdiği gün, e-postalarımı kontrol etmeyi bıraktım.

Hesabıma girip “arkadaşım” olacak kişilerden, internette okuduklarının doğru olup olmadığını soran yüz elli mesaj olduğunu gördüğüm an ise Facebook hesabımı kapattım.

Eğer işim ve ailemle iletişim kurmak için cep telefonuma muhtaç olmasaydım, onu da kapatırdım. Sadece yazılı mesajlar bile bir kâbustu. Her mesaj sesi geldiğinde, yü-

reğim hopluyordu. Bir yarım mesajın Jack'ten gelmesini, canının ne kadar yandığını, ne kadar üzgün olduğunu ve bunların asla olmamış olmasını dilediğini bilmek istiyordu. Ama diğer yarımın ise midesi buna zar zor dayanıyordu. Onun kelimeleri, zaten bıçak yaralarıyla kanayan kalbime saplanan bıçaklar gibiydi.

Telefonum çaldı ve baktığımda ekranda DANI - TRUNK DERGİSİ isminin yanıp söndüğünü gördüm. Sömestr başladığından beri derginin ofislerine uğramıştım. Cevapla tuşuna basıp telefonu kulağıma dayadım. "Selam Dani. N'aber?"

"Selam Cass." Sesi içten geliyordu. "Sen ve Jack için gerçekten üzgünüm."

"Teşekkürler." Bu benim standart cevabım haline gelmişti. Basitçe insanların ölmüş-ve-gömülmüş ilişkim için baş sağlığı dileklerini kabul ediyor ve hayatıma devam etmeye çalışıyordum.

"Şey, senden bunu istemekten nefret ediyorum ama BC, okulun Jack'in seçmelerden sonraki zamanları hakkında bir şeyler yayınlamak konusunda ısrar ediyor. Herkesin ve annelerinin çok heyecanlandığını ve onun hakkında okuduklarıyla yetinmediklerini söylüyor."

BC, derginin editörüydü. Genelde onun bir aptal olduğunu düşünüyordum ama onun fikirleri bize ödüller kazandırıyordu ve bu nedenle onun saçma önerilerini sorgulamayı aylar önce bırakmıştım.

"Jack'in fotoğraflarından oluşan koleksiyonumuza baktığında aklını kaçırdı."

Bizim Jack'in fotoğraflarından oluşan bir koleksiyonumuz var.

Kimin elinde tek bir kişinin fotoğraflarından oluşan bir koleksiyon olur ki?

“Elimizde kısa süre önce çekilmiş bir şey yok ve ben-
den sana yazın oynarken çekilmiş bir şeyler olup olmadı-
ğını sormamı istedi. Üzgünüm Cass. Onunla konuşmaya
çalıştım ama senin bu konuda profesyonel olacağın konu-
sunda çok katıydı.”

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Jack’in fotoğrafları-
nın üzerinden geçmek bu noktada başa çıkabileceğimden
emin olduğum bir şey değildi. Ama BC haklıydı. Profes-
yonel olmam gerekiyordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Ona elinde fotoğraf
olmadığını söyleyebilirim.” Dani’nin anlayışı ve pişmanlı-
ğı kulağa samimi geliyordu ama kendimi onun içinde bu-
lunduğu duruma üzülürken buldum.

“Hayır, sorun değil. Eminim elimde kullanabileceği-
miz bir şeyler vardır. Kaç taneye ihtiyacınız var?”

“Sadece bana çektiğin en iyilerinden birkaç tane gön-
der. Senin değerlendirmene güveniyorum.” Sesindeki ra-
hatlamayı duyabiliyordum.

“Tamam. Ne zamana?”

“Yarın öğlene kadar. Bunun kısa bir süre olduğunu bi-
liyorum ama BC bunların yeni sayıda çıkmasını istiyor.”

“Sorun değil.” Derin bir nefes alarak ciğerlerimi dol-
durdum.

“Teşekkürler Cassie. Hayatımı kurtardın.”

Telefonu kapatıp sırt çantama uzandım ve ders kitapla-
rımı içine tıktım. Güneş gözlüklerimi taktım, başıma bir
şapka geçirdim ve kampüse doğru gitmek için kapıdan çık-
tım.

Kaldırımın yanından ilerledikten sonra sola dönüp, ba-
kımlı kampüs bahçesine girdim. En son ne zaman yağmur

yağdığını hatırlayamasam da çimenlerin ne kadar yeşil olduğuna hayret ettim. Elde boyanmış kardeşlik tişörtü giymiş iki kızın yanından geçtim ve o anda beynimdeki birkaç beyin hücresinin yandığına yemin edebilirim.

Önümde daha büyük bir kalabalık belirdi ve yaklaşıırken göğsüm sıkıştı. Bakışlar artık daha belirgindi ve fısıltılar da fısıltıdan çok bağırış gibi geliyordu. Kampüsteki herkesin benimle sanki bir sirkte performans sergileyen bir ucubeymişim gibi konuşmaya ihtiyaç duyduğu gerçeğinden nefret ediyordum.

Cebimde telefonum titreşti ve elimi cebime sokup telefonumu çıkardım. Melissa'dan gelen bir yazılı mesaj. *Lanet kurtarıcım.* Başımı öne eğip yürüdüm, dikkatim yanından geçtiğim dedikodu yapan insanlarda değil de cep telefonumdaydı.

Dean ile birlikte ÖB'deyim. Fazla kalabalık değil.

Kalbim ağzımda öğrenci birliğine doğru ilerledim ve hızla bir cevap yazdım.

Geliyorum.

Eğer saklanmaya devam edersem bu sadece işleri daha kötü hale getirecekti. Onlara dağılmadığımı göstermek zorundaydım. Jack olmadan da hayatıma devam edebilirdim. Benim buna inanıp inanmamam önemli değildi, herkesin buna inanmasına ihtiyacım vardı.

Cam kapıyı savurarak açıp tanıdık kokular ve seslerin olduğu yere adım attım. Yüzleri sahte bir anlayışla kaplı kızların benim her hareketimi izlemesini fark etmiyormuş gibi yaptım.

Gözlerimle Dean'i buldum ve biri bana seslendiğinde yürüyüş hızımı azaltmadım bile. Masaya ulaştığımda, nefes nefese kalmıştım.

“İyisin. Sorun yok.” Melissa masanın diğer tarafından uzandı ve eliyle elime dokundu.

Gözlerim yaşlarla dolduğunda gözlerimi sımsıkı kapattım. Dean yanıma gelip kolunu omzuma attı ve ben nefes almak için mücadele ederken, beni kendine doğru çekti.

“Sanırım Jack beni terk ettiyse, onun erkek kardeşiyle de çıkabilirim.” Kıvrık, sarı saçlı bir kız, yüzünde küçümseyen bir gülümsemeye bizi işaret etti.

“Kapa çeneni, seni aptal sürtük,” diye bağırdı Melissa yüzü kızarken. “Hepimiz lanet olası çenelerinizi kapatın ve onu rahat bırakın!”

Onun bu patlaması için sessizce minnettar oldum. Benim söylemek istediğim ama bunu yapmaya fazlasıyla korktuğum şeyleri söyleyecek cesareti olduğu için minnettardım. Davranışlarım o kadar dikkatliydi ki herhangi bir tepkim muhtemelen YouTube’a düşerdi. Duracağına dair hiçbir işaret vermeyen, kontrol edilemeyen bu yangına benzin dökmeden de günü geçirmek fazlasıyla zordu.

Cole ve Brett tepsilerini aldılar ve bizim masamıza yöneldiler. Kızlar onları izlemeye çalıştıklarında, çocuklar onları iterek uzaklaştırdılar ve herkesin duyacağı kadar yüksek sesle kimseyi istemediklerini duyurdular.

Cole diğer yanıma oturdu, gözlerinde hâlâ dayak gününden hatırladığım acı vardı. “Sen ve Jack hakkındaki her şey için üzgünüz Cassie. Eğer yapabileceğimiz herhangi bir şey varsa, sadece söylemen yeterli. Sen hâlâ bizim ailemizdensin.”

Brett yüksek bir sesle tepsisini masaya bıraktı. “Siz kızlar gerçekten kaltaksınız!” diye bağırdı, kaslı bedeniyle karşıma otururken, tüm masanın titremesine neden oldu.

“Hey!” Melissa onun omzuna vurdu.

“Tabii buradakiler dışında,” diye devam etti Brett göz kırparak. “Seni gördüğüme sevindim Cass.” Ağzına kocaman bir sandviç tıkarken gülümsedi.

Kahkaha attım ve bedenim adeta yıllardır görmediği eski bir dostuymuş gibi bu hissi kucakladı.

“İşte sevdiğim gülümseme.” Dean suratında bir sırıtmayla kolumu dürttü.

“Hâlâ o dergide çalışıyor musun?” diye sordu Cole masanın karşısından, açılmamış bir cips paketine vururken.

“Evet. Stajyerliğimi bir sömestr daha uzattılar.” Gülmüsedim, tutkum hakkında konuşurken heyecanımı damarlarımda hissediyordum.

“Ve onu bir görev için gönderiyorlar!” diye ciyakladı Melissa.

“Ne yapıyorlar? Bana bunu söylemedin.” Dean başını yana eğerken yüzünü buruşturdu.

“O da kısa süre önce öğrendi. Dean bunun için surat asma.” Melissa inler gibi nefesini verdiğinde, Dean ona bir üzüm fırlattı.

Kolumla Dean’i dürttüm. “Bence bu bir test. Fotoğraflarımla okuyucularda ne tür duygular uyandırdığımı görmek istediklerini söylediler.”

“Ne tür?” Kafası karışan Brett yüzünü buruşturdu.

“Sen tam bir ahmaksın,” diye dalga geçti Cole, başını iki yana sallarken.

“Benim dünyayı nasıl gördüğümü görmek istediklerini söylediler.” Omuz silktim.

Cole masanın üzerinden bana doğru eğildi. “Bu çok havalı. Seni işe alacaklarını düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum. Sanırım gördüklerini beğenirlerse alacaklar ama hâlâ öğrenmem gereken çok şey var. Orada çalışan fotoğrafçılar insanın aklını başından alacak kadar yetenekliler. Ben sadece bir gün o kadar iyi olabilmeyi umuyorum. Artı, genel müdürlükleri New York’ta. LA’daki çalışanları sadece satış bölümü müdürü, üst düzey bir araştırma ve geliştirme yöneticisi, bazı bağımsız çalışanlar ve benim.”

“New York’a taşınır mıydın?” Brett açık kalan ağzından düşen marul ve et yüzünden şoke olmuş görünüyordu.

Merakla bakan Melissa’yla göz göze geldik. “Neden olmasın? Sadece bir kere yaşarsın, öyle değil mi?”

“Çünkü orada kar yağıyor, bu yüzden olmaz!” diye bağırdı Melissa ve alt dudaklarını sarkıttı.

“New York oldukça havalı.” Brett omuz silktikten sonra sporcu içeceğini bitirdi ve birkaç adım ötedeki plastik çöp kovasına doğru fırlattı. Kutu, kovanın kenarına çarpıp yere düşünce, masadaki herkes kahkaha atıp Brett’in ne kadar berbat olduğunu bağırmaya başladı.

Kendimi neredeyse normal hissettim.

Sonra o an geçti.

Jack bir başkasıyla nişanlanmıştı. Yabancı bir kızla korunmadan sevişmişti. Bu bizden önce hiç yapmadığı bir şeydi.

Biz.

“Merhaba?” Melissa iki kolunu da bana doğru sallıyordu.

“Üzgünüm, ne kaçırdım?” diye sordum ve masa bir kere daha eğlenceli seslerle gürledi.

Telefonuma baktım, saati fark ettim ve eşyalarımı top-

lamaya başladım. “Gitmem gerek. On dakika sonra dersim var ve ders kampüsün diğer ucunda.”

“Seninle birlikte geleceğim.” Dean de benimle birlikte kalktı ve onun bu hareketi masanın sessizleşmesine neden oldu.

“Benimle birlikte sınıfa kadar gelmene gerek yok Dean. Ben iyiyim.”

“Biliyorum ama seninle konuşmak istedim,” dedi, her adımı benimkiyle mükemmel derecede uyumluydu.

“Ne oluyor?” Dean, Jack’in eskiden yaptığı gibi saçlarını çekiştirirken ona yan bir bakış attım.

“Sadece düğüne gideceğimi bilmeni istedim.”

Kelimeleri vahşi bir şekilde içimde kabarıırken, bacaklarım titremeye başladı. Yürümeyi bıraktım ve sessizce içimden kendimi kaybetmemek için yalvardım. “Elbette gideceksin. Sen onun erkek kardeşisin.”

“Biliyorum ama kendimi sana ihanet ediyor gibi hissediyorum. Orada Jack’in yanında durmak, onun yaptığını onayladığımı söylemek gibi bir şey ama ben onaylamıyorum. Bir an için bile bunu onaylamıyorum ama o benim erkek kardeşim ve onu seviyorum.” Ayağıyla yeri tekmeleyen, başını önüne eğdi.

Kollarımı ona doladım ve o da bu dostça harekete karşılık verene kadar sıkıca sarıldım. “Beni önemsedğin için seni seviyorum ama Jack için orada olmalısın.”

“Keşke konuşup onu vazgeçirebilseydim.”

“Büyükannen ve büyükbaban da gidiyor mu?” Sadece bu soruyu sormak bile dizlerimi titretti.

“Gitmiyorlar. Büyükannem o kadar mesafeyi uçakla gidemez ve büyükbabam da o olmadan gitmeyi reddediyor.”

Dean omuz silkti. “Ama dürüst olmak gerekirse, Jack’in bunu yapmasını izlemeye gönülleri elvermiyor.”

“Jack onların gelmeyeceğini biliyor mu?” Aniden kendimi Jack’i önemserken buldum.

“Biliyor. Aslında bence bu konuda rahatladı. Onları yüzüstü bırakmış gibi hissediyor, anlıyorsun değil mi? Şu an en fazla suçluluk duygusuyla baş etmeye çalışıyor.”

Boğazım bastırılmış duygularla yanarken, zorlukla yutkundum. “Derse geç kalacağım. Gitmek zorundayım. Bana söylediğin için teşekkürler.” Topuklarımın üzerinde döndüm ve titreyen bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızla yürüyerek uzaklaştım.

Oturma odasında volta atıyordum, Melissa’nın akşam dersinden dönmesini beklerken gerginlikten patlayacak gibiydim. Kapı savrulurken, sert bir rüzgâr gerçek anlamda Melissa’yı içeri uçurdu. Küçük bedenini kapıya yasladı, yüksek bir sesle kapıyı kapattı ve saçları dağılmış bir halde bana baktı.

“Rüzgârdan nefret ediyorum.” Alt dudağını sarkıttı ve yüzüne düşen saçlarına doğru üfledi.

Kaşlarımı çattım. “Ben de.” Kendimi kanepeye attım ve gergin şekilde bir yastığın kenarını çekiştirmeye başladım. “Seninle konuşmam gerek.”

“O zaman konuş.” Mutfağın ışığını açıp, dolapta tereyağı aromalı kraker paketini aramaya başladı.

“Oraya gitmek istiyorum.”

“Nereye gitmek istiyorsun?” Bana doğru döndü ve kafası karışmış şekilde gözlerini kısıp bana baktı.

“Alabama. Onu görmeye ihtiyacım var Melissa. Ya da belki de onun beni görmeye ihtiyacı vardır. Bilmiyorum ama ya düğüne engel olabilirsem?”

“Neden düğüne engel olmak istiyorsun?” Krakerleri yerken başını yana eğdi.

“Öyle.”

“Neden Cassie? Bu adam seni aldattı ve yalan söyledi.”

“Biliyorum. Ve her zaman aldatmanın affedilmeyecek bir davranış olduğuna inandım. Bir kere güvenin temelden sarsıldığında, asla yeniden inşa edilemeyeceğine. Ama yanıliyormuşum. Onun başka biriyle evlenmesini istemiyorum Melissa. Onun yaptığı şeyi atlatılabilir miyim bilmiyorum ama hâlâ denemek istiyorum.”

Bana, sanki bunu en başından beri biliyormuş ve sadece bunu fark etmemi bekliyormuş gibi baktı.

“O zaman neden hâlâ bu konuda konuşuyoruz?”

“Çünkü bilet alacak kadar param yok.” Yastığın yıpranmış köşelerini çekiştirirken içimi çektim.

“Ve bana biraz ödünç verebilir misin diye merak ediyordum? Sana geri ödeyeceğim. Yemin ederim.”

“Bana nasıl geri ödeyeceksin? Gerçek bir işin bile yok.” Gerçeği söylemesine rağmen yine de ona vurmak istedim.

“Sana önümüzdeki hafta ödeyeceğimi söylemedim, ama geri ödeyeceğim.” Onun isteksizliğinden rahatsız olmuş bir şekilde, duygularımı geri itmeye çalışarak yastığı karnıma bastırdım.

“Sadece takılıyordum. Haydi, gidip sana bir uçak bulalım!” Melissa yatak odasına gitmeden önce kraker paketini havaya attı. Krakerler yere düşerken kahkaha attım.

“Ve kiralık bir araba. Ve bir de otel,” diye bağırdım.

Son hayranlar kum alandan çıkarken, beysbol stadyumunun ışıkları titreşerek kapandı. Karşı takım otobüslerine bindi ve aracın motoru yoğun dumanlar çıkararak çalıştı. Kiraladığım Ford Mustang arabanın yanında durdum ve ev sahibi takım oyuncularının düzensiz biçimde soyunma odasından çıkmasını izledim. Bacaklarım deli gibi titriyordu, sinirlerim tamamen yıpranmıştı.

Jack'i hemen fark ettim. Yeni duş almıştı, siyah saçlarından hâlâ sular damlıyordu. Yüzümde bir gülümseme belirdi, eğer mümkün olsa gözlerim yıldızlar gibi parlıyor olurlardı. Onu görmek neredeyse dizlerimin üstüne düşmeme neden olacaktı.

Jack'in arabasını bulmak için gözleriyle otoparkı tararken bakışlarının üzerimde durmasını izledim. Bakışlarını kaçırdı ve sonra hızla geri döndü, başını çevirme hızından saçlarından sular savruldu.

“Kedicik?”

“Bana böyle seslenmenden nefret ediyorum,” diye bağırdım hafiften gülümserken.

“Burada ne yapıyorsun?”

Jack yanağını öperken arabada geriye doğru yaslandım. Ama o kadar yakındık ki midem dizlerime kadar düşmüş gibi hissediyordum. Ve ayaklarım da... Tamam, zar zor ayakta duruyordu. Kollarını bana doladı, başımı boynuna yaslayıp onu soludum. Parmaklarımın ıslak saçlarının arasında gezinmesine engel oldum. Ellerimle onun ensesini kavrayıp kendime çekmeye engel oldum. Dudaklarımın onunkilere dokunmasına engel oldum.

Tanrım, onu özlemiştim. Kırılan kalbimden geriye ka-

lanlar ona aitti. Kırık, tırtıklı her bir parçanın üzerinde simsiyah silinmez boya ile onun ismi yazılıydı.

Nazik bir şekilde kollarımdan ayrıldı ve bana yeniden sordu. “Burada ne yapıyorsun Cass?”

“Ben sadece...” Ne söyleyeceğimi düşünmemiştim ve bu gerçekten aptalcaydı. Onu görebilmek için Alabama’ya gitme sürecine kendimi o kadar kaptırmıştım kendimi, oraya gittiğimde ne söyleyeceğimi planlamamıştım. “Sadece seninle konuşmak istedim.”

“Arayabilirdin.” Dalga geçen ses tonu o kadar tanıdıktı, bazı anıları o kadar hızla bana geri getiriyordu ki boğazım yanmaya başladı.

“Seninle yüz yüze görüşmek istedim.”

Aniden ağırlığını öne verdi ve gözleri açıldı. “Sen iyi misin? Her şey yolunda mı?”

Onun koruyuculuğu karşısında gülümsedim. “Evet. Ben iyiyim.”

Sarsılmış bir şekilde nefes verirken duruşunu yeniden düzeltmesini izledim. “Bu iyi. Sana bir şey olursa ne yaparım hiç bilmiyorum Kedicik.”

“Yarın tamamen yabancı biriyle evlenirsem gibi mi?”

Jack’in bedeni gerildi. “Bu yüzden mi buradasın?”

“Jack. Bu bir hata. Bunu yapmamalısın. Lütfen bunu yapma... O kızla evlenme.” Sol elimi yumruk yapıp göğüslerimin arasına koydum. “Sana yalvarıyorum. Bunu yapmaman için sana gerçekten yalvarıyorum.”

Ağlamaya başladım. Çirkin, kontrol edilemez türde bir ağlayıştı. Jack’in gözleri doldu ve onun gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırpmasını izledim.

“Artık çok geç. Onun bütün ailesi burada.” Yüzü acıyla buruştu.

“Çok geç değil. Yarın onunla hangi saatte evleneceksen. o zaman çok geç olacak. Bu akşam değil, lütfen.” Onun gömleğine uzanıp sıkıca tuttum. “Lütfen bana bunu yapma.”

“Bu kadar yolu geldiğin için üzgünüm.” Bakışlarını benden kaçırdı.

“Yani bu mu? Bunu düşünmeyecek misin bile?”

“Çoktan kararımı verdim.”

“Onu seviyor musun?” diye sordum, kalbim adeta bir sonraki atışı onun cevabına bağılıymış gibi atıyordu.

Aniden bedenini benimkine bastırıp, yüzümü ellerinin arasına aldı. “Çok güzelsin.”

Nefes almak için mücadele ediyordum. “Onu seviyor musun?”

Koyu renk gözleri kısıldı. “O sen değil.”

Nefesi sıcaktı ve uzun süre önce kullandığı şekerdeki tarçınla tatlanmıştı. “Bu ne anlama geliyor ki?” diye sordum, gözyaşlarım parmaklarının ucuyla birleşti.

Ellerini yüzümden çekti, burnundan nefes alıp veriyordu - sinirlenmeye başlamıştı. “Lanet olsun Cassie. Ne duymak istiyorsun? O gece sarhoş olduğum ve hayatımda güvendiğim, gerçekten sevdiğim tek kızı kaybettiğim için kendimden nefret ettiğimi mi? Haftalar boyunca Dean’i günde elli kere arayıp ona seni nasıl geri kazanacağımı söylemesi için yalvardığımı mı? Neyin söz konusu olduğunu bilmeme rağmen, o gece o kıza hayır diyemediğim için ne kadar zayıf ve acınası olduğumu düşündüğümü mü duymak istiyorsun?”

Kaşları çatıldı ve duygularını gece havasına boşaltırken çenesi kasıldı. “Onunla konuşup bebeği doğurmaktan

vazgeçirmeye ve böylece her şeyin mahvolmasını engellemeye çalıştığımı mı duymak istiyorsun? Ona bebeği doğurmaması için nasıl yalvardığımı, ona her şeyi ödeyeceğimi, onu arabayla kliniğe götüreceğimi ve her şey bittikten sonra ona para ödeyeceğim için yalvardığımı mı? Ve bunu yaptıktan sonra da ne kadar berbat biri gibi hissettiğimi mi? Kim birine böyle bir şey söyler ki?”

Onun ileri geri yürümesini, sonra dizlerinin üzerine çöküp elleriyle işkence çeker gibi görünen yüzünü örtmesini izledim. Başını kaldırıp bana bakarken elleri yanına düştü, gözlerinde yaşlar vardı. “Sana o kadar aşığım ki doğru düşünemiyorum. Onu sevmiyorum. Onu asla sevmeyeceğim. Ama işleri berbat ettim ve şimdi bunun bedelini ödemek zorundayım. Senin canını yaktığım için kendimi asla affetmeyeceğim,” dedi. “Ya da seni kaybettiğim için.”

Onun yanına yere çöktüm, gözyaşlarım altımdaki betonu ıslatıyordu. Ben onun kollarına uzanırken, belime sıkıca sarılıp beni kendisine çekti. Alınlarımız birbirine değdiğinde, gözlerimi kapattım. “Senin benden başka biriyle evlendiğini bilmek...” Acıyla mücadele etmek için gözlerimi daha sıkı kapattım. “Bu beni gerçekten öldürüyor.”

“Benden nefret etmiyor musun?” diye sordu Jack çenerek.

Gözlerimi açıp ona baktım, bu kadar yakınımda olduğu için kalbim deli gibi atıyordu. “Sana evlenmemeni söylemek için uçakla Alabama’ya geldim sersem. Senden nefret etmediğimden oldukça eminim.” Zorla da olsa gülümse dim.

“O zaman son bir öpücüğe ne dersin?” Sırıttı, ay ışığı gamzelerini aydınlattı.

“Kalbim zaten onarılamayacak kadar kırıldı, daha fazla ne zarar verebilir ki?”

Dudaklarını benimkilere bastırırken, gözlerim kapandı. Midemdeki sinir bozucu kelebekler kanatlarındaki tozları silkelerken, kırık kalbim heyecanla hayata döndü. Ağzım hafifçe açıldığında dilim hemen onunkiyle birleşti. Dillerimiz yeniden bir araya geldikleri için dans ederken dudakları yumuşakça açılıp kapanıyordu. Arka plandaki her şey solup yok oldu, o öpücükten başka hiçbir şey yoktu. Dudaklarımın hissettiğinden, dilinin tadından, onun tatlı ve tarçın esanslı nefesinin kokusundan başka hiçbir şey kalmamıştı. Geri çekilirken dudakları yavaşça kapandı.

“Bunu... Seni nasıl atlatacağımı bilmiyorum,” diye itiraf ettim utanarak.

“Sence ben nasıl hissediyorum Cassie Andrews? Hiçbir zaman eskisi gibi olmayacağım.”

Jack ayağa kalktı ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Zayıf bir nefes aldım, aniden gıcırdayan tekerleklerin sesi ve bize doğru sallanarak gelen farların ışığı dikkatimi çekti.

“Lanet olsun.” Jack özür diler gibi bana baktıktan sonra yaklaşan arabaya baktı.

“Kim bu?” diye sordum ve sonra aniden anladım. “Bu o öyle değil mi?”

Araba aniden durup, sürücü kapısı açılırken zorlukla yutkundum. Ufak tefek, periye benzeyen esmer bir kız arabadan çıkıp motoru durdurmadan ve kapıyı kapatmadan hızla Jack’in yanına geldi. “Sen eve gelmeyince endişelendim. Diğer oyuncuların hepsi evlerine gitmişler bile.” Kollarını Jack’in omzuna dolayıp sıkarken, parma-

ğındaki dev gibi pırlanta parladı. Midem sarsılırken gözle-
rimi kaçırdım.

“Sen ne yapıyorsun?” diye sordu kız, bakışları Jack’in
üzerinden bana kayınca gerçeği fark ederek gözleri açıldı.
Onun ince, bir elli beşlik bedenine baktım ve onu yere
devirebilmeyi diledim.

Jack’in kollarından ayrıldı. “Onun burada ne işi var?”
Buruşturduğu, ufak yüzünün her tarafından kıskançlık
akıyordu.

Jack bana baktıktan sonra müstakbel gelinine döndü.
“Beni görmeye geldi. Konuşmak istedi.”

“Düğünü durdurmaya çalışıyor, öyle değil mi? Bizim
birlikte olmamızı istemiyor Jack! Seni benden ve bebekten
uzak tutmaya çalışıyor!” Başını Jack’in göğsüne yasladı.

“Sadece konuşmak istedi Chrystle. Sakin ol.” Jack garip
bir şekilde onu teselli etmeye çalışırken bana baktı.

Kız başını onun bedeninden çekti ve gözlerini bana
dikti. “Yarın kiliseye gelmeyi aklından bile geçirme. Bu
günümü mahvedemeyeceksin! O artık senin değil!”

“Chrystle. Kes şunu.” Jack onu çocuk gibi azarlarken,
ben de tehditlerinin gerçekten bana karşı olduğundan
emin olmak için boş otoparka göz gezdirdim.

“Pardon?” diye söylendim savunmacı bir şekilde.

Chrystle elini beline koydu, bir bacağını yana doğru
uzattı. “Senin kim olduğunu bilmediğimi mi düşünüyor-
sun?” dedi ve sahiplenici bir şekilde Jack’in elini tuttu.

Öfke, içimde dönüp duran tüm diğer duyguların önü-
ne geçerek beni kapladı. “Benim kim olduğumu bilip bil-
memen umurumda bile değil. Sadece hamile olduğuna
şükret.”

Ağı hafifçe açıldı. “Yoksa ne?”

“Yoksa, başka insanların erkek arkadaşlarıyla yatan saygısız bir sürtük olduğun için o minik kışını tekmelerdim. Sen olabilecek en kötü türde kızlardansın.”

“Peki bu ne tür kızlarmış?” Sert görünmeye çalışıyordu, sırtımama engel olmak zorunda kaldım.

“Diğer kızların güvenemeyeceği türde. Sen insanların arkasından vuran, yalancı ve çıkarıcı bir kaltaksın. Sınırlara ya da diğer insanların ilişkilerine hiç saygın yok.” *Lanet olsun, en sonunda bu sözleri onun yüzüne söyleyebilmek çok güzel hissettirmişti.*

“Beni tanıımıyorsun bile! Jack bir şey söyle!”

Jack konuşmadan, ona yeniden saldırdım. “Jack’in arkasında bıraktığı bir kız arkadaşı olduğunu umursamadın, değil mi? Sana benden kaç kere bahsederse bahsetsin, ona benim olmadığını ve bilmediğim bir şeyin benim canımı yakamayacağını söyledin. O akşam seninle yatması için, hileyle onu ikna ettin.”

Nasıl karşılık vereceğinden emin olmadığı için gözünü dikmiş bana bakıyordu, bu yüzden ben de devam ettim. “Peki, sen bana söyle... bu ne tür bir kız oluyor?”

“Cassandra, bu kadar yeter,” dedi Jack anlayışlı bir şekilde.

Onun gerçek ismimi söyleyen sesini duyunca içten içe sindim. Kimse bana böyle seslenmezdi. Hiçbir zaman. Bunun onun dudaklarının arasından, onun sesiyle çıkması kulağa çok yanlış geliyordu.

“Artık bunların hiçbirinin bir önemi yok, değil mi? Ben hamileyim ve biz evleniyoruz, bu yüzden sadece başka birini bulmak zorundasın.” Onaylaması için Jack’e baktı ama

o gözlerini gözlerimden çekmeyi reddediyordu. “Sana güzel bir hayat diliyorum Cassie. Bizimkinin güzel olacağını biliyorum.” Bana sırtıttı ve sonra Jack’in kolunu çekti.

Chrystle onu sürükleyip götürmeden önce Jack duya-bileceğim kadar yüksek bir sesle, “Elveda Kedicik,” diye fısıldadı. Arkamda bana doğru hızla gelen ayak seslerini duyduğumda gözlerimi yerdeki betona dikmiş, acının dinmesini bekliyordum. Bakışlarımı kaldırdığımda Chrystle’in birkaç adım ötede durduğunu gördüm, yüzünde kendinden memnun bir ifade vardı.

“Ben istediğini elde eden türde bir kızım ve istediğim şey profesyonel bir beysbol oyuncusunun kocam olmasıydı. Ve elde ettiğim şey tam olarak bu. Belki sen de bir sonraki ilişkinde biraz daha becerikli olursun.” Düz karnının üzerine vurduktan sonra yeniden arabasına doğru koştu.

Ağzım bir karış açılırken, sıkıttığım dişlerimi açtım.

Arabayla otelime giden kısa mesafeyi kat ederken, tüm yol boyunca gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Arabayı otelin otoparkına park edince motoru durdurdum ve Melissa’nın telefon numarasını tuşladım.

“Bana her şeyi anlat,” diye bağırdı telefonda.

“Şey, düğünü durduramadım,” diye itiraf ettim, sesim çatlayarak.

“Tanrım, ne oldu? Jack’i gördün mü? O seni gördü mü? Onunla konuştun mu?”

“Jack’i gördüm. Konuştuk. O kızla evlenmemesini söyledim. Bana beni sevdiğini söyledi ve sonra onunla gitti. Düğünü iptal edemeyeceğini, bunun yapmak zorunda ol-

duğu bir Şey olduğuunu söyledi.” Arabanın  n camından geceye bakarken hıckırığımı bastırdım.

“ ok  zg n m Cassie. Dürüst olmam gerekirse, seni görmesinin bir Şeyleri değiştireceğini düşünüyordum.”

“Ben de.”

“Hey, seninle gurur duyuyorum. Seninle lanet derecede gurur duyuyorum. Eski Cassie bunu asla yapmazdı. Jack’i geri kazanmaya çalışmak için asla mağdur olmayı bir kenara bırakmazdı.”

“Şey, eski Cassie’nin kaybedecek Jack Carter’ı yoktu.”

“Pişmanlık yok, değil mi?”

“Pişmanlık yok,” diye tekrarladım.

ON SEKİZ

JACK

Cassie'yi o boş otoparkta, tek başına bırakmak beni öldürdü. Onun gözyaşları o güzel yüzünden süzülürken arabayla uzaklaşmasını izledim. Yapmak istediğim tek şey geri dönüp onunla birlikte olmakken, ayağımı gaz pedalının üzerinde tutmak için irade gücümün her gramını kullanmak zorunda kaldım.

O akşam onu görmek beni neredeyse mahvediyordu. Onun için her şeyi yapar, olmasını istediği her şey olurum. Çünkü o, hiçbir şeyin azını hak etmiyordu.

Ama ben her zaman işleri berbat etmenin bir yolunu bulurdum. Ve Cassie Andrews da bir istisna değildi. Dünyadaki en iyi kıza sahiptim ve her şeyimi kaybetmiştim.

Arabamı garajda Chrystle'in arabasının yanına park ettim ve Dean'i aramak için arabadan çıktım. "Selam kardeşim! Neredesin?" diye bağırdım girişe doğru.

"N'aber?" Dean misafir odasından çıkarken esnedi, koyu renk saçları darmadağınktı.

“Seninle arka tarafta konuşabilir miyim?” Esniyormuş gibi yapan Chrystle’a baktım.

“Uzun sürmez, değil mi Jack?” diye sordu, sesi mide bulandıracak derecede hafif ve neşeli geliyordu.

“Sen yatmak için beni bekleme Chrystle. Ben de kısa süre içinde gelirim.” Zorla gülümsedim, onunla geçirmek zorunda olduğum her andan nefret ediyordum.

Dean ile birlikte ılık Alabama havasında yürüdük ve yan yana iki bahçe sandalyesine oturduk.

“Yarın için gergin misin?” diye sordu Dean hafifçe sırtarak.

Dönüp ona baktım. “Biraz.” Sonra lafı dolandırmadan konuya geldim. “Cassie’nin burada olduğunu biliyor muydun?”

Dean’in gözlerinin açılmasını izledim. “Ne? O burada derken ne demek istiyorsun?”

“Bu akşamki maçtan sonra otoparkta beni bekliyordu.”

“Lanet olsun.” Dean endişeyle bana baktı.

“Bilmiyor muydun? Bildiğine emindim.”

“Hiçbir fikrim yoktu Jack. Yemin ederim. Eğer bilseydim önceden sana haber verirdim.” Gözleri açıldı. “İşte bu yüzden bana söylemediler.”

“Kimler?”

“Melissa ve Cassie. Tüm hafta boyunca garip davrandılar ama nedenini söylemediler.”

“Benden hiç bahsediyor mu?” diye kardeşimi sıkıştırdım.

“Ben etraftayken bahsetmiyor,” diye cevap verince Dean anlayışla başımı salladım. “Peki, ne dedi?”

Omuzlarımı silkip ona doru eğildim. “Benden yarın evlenmememi istedi.”

“O kadar yolu senden bunu istemek için mi gelmiş? Sadece telefon edebilirdi.” Dean’ın benim yatak odamın olduğu ikinci kattaki pencereye göz atmasını izledim. Tekrar bana bakmadan önce gözleriyle bir şey arar gibiydi.

Kahkaha attım. “Ben de ona aynı şeyi söyledim.”

“Bu berbat.” Dean başını iki yana salladı. “Bunun onu öldürdüğünü biliyorum.”

Onun bu sözüyle birlikte yüzümün gerildiğini hissettim. “Bunun ikimizi de öldürdüğünden oldukça eminim.”

“O zaman neden bunu yapıyorsun? Demek istediğim, bunu yapma. Chrystle ile evlenme.” Dean için Chrystle ile olan evliliğimi desteklemenin zor olduğunu biliyordum ama bazen bu konudaki rahatsızlığı çok fazla geliyordu, tıpkı o anda olduğu gibi.

“Bunun için artık biraz geç, öyle değil mi?”

“Bak, bunu neden yaptığını anlıyorum. Sadece yapmanızı dilerdim. Senin hâlâ Cassie’yi sevdiğini biliyorum.”

Gözlerimi kısıp dişlerimi sıktım. “Elbette Cassie’yi lanet derecede seviyorum. Ama onu aldattım ve başka birini hamile bıraktım. Hayatımın geri kalanını sahip olamayacağım birini severek geçireceğim. Onun canını yaktığım için çekeceğim ceza bu.”

Dean başını iki yana sallarken, gözlerini kısıtı. “Bu nasıl çarpık bir mantık?”

“Yaşabileceğim tek mantık. Çektiğim acı benim cezam. Bunu başıma kendim sardım. Onun canını yaktığım için canımın yanmasını hak ediyorum. Ve yaptığım şeyden sonra ona sahip olmayı hak etmiyorum.”

“Sen cidden delirmişsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Eğer istersen şu anda bile Cassie ile birlikte olabilirsin!”

Burnumdan nefes alıp verdim, düşüncelerimi yeniden odaklamaya çalışıyordum. “Yapamam.”

Dean ayağa kalktı, altındaki sandalyeyi geri itti ve yüzüme doğru eğildi. “Hâlâ onun canını yakıyorsun. Onunla birlikte olmadığın her gün, onun canını yakıyorsun. Dahası bu aptalca evlilik olayına devam etmen muhtemelen onu mahvedecek!”

Eve geri döndü ve sürgülü cam kapı sertçe kapattı. Zihnimde konuşmamızı yeniden canlandırdım ve kendimi onun bir konuda yanıldığına inandırdım. Sonunda Cassie iyileşecek ve beni unutacaktı. Sevecek yeni birini bulacaktı... Onu hak eden birini.

Ama ben? Ben asla onun gibi bir kız bulamayacaktım. Ve hiç onu sevdiğim gibi biriyle karşılaşmamıştım. Benim acım bir ömür boyu sürecekti ve onun acısı bir gün uzaklarda kalmış olacaktı.

1800’lerin başında inşa edilen kilise, geçirdiği restorasyonlarla güncellenmiş gibiydi. Bir gün Chrystle beni zorla içeri sokana kadar, oyun sahasına giderken arabayla yanından geçtiğim binanın aslında bir kilise olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Dışarıdan gerçekten fazla büyük bir anıt mezar gibi görünüyordu. Ama büyük kapılardan içeri girdiğinizde, başka bir hikâye ile karşılaşıyordunuz. Belki de bunun nedeni sizi mihraba doğru götüren etkileyici vitray pencerelerdi. Ya da siyah beyaz girdap halinde dönen merdivenler. Nedeni her ne ise, insanların burada rahat ettiklerini anlayabiliyordum.

Kilisenin uzun sıraları hızla benim takım arkadaşlarım ve Chrystle'in ailesi ve arkadaşlarıyla doluydu.

Mihrabın bir tarafından Dean ile birlikte duruyordum ve diğer tarafta ise Chrystle'in en yakın arkadaşı Vanessa bekliyordu. Orgun müziği inanılmaz boyuttaki borulardan çıkarken, büyük beyaz kapılar açıldı.

Chrystle bedeninin her santimini saran daracık elbisesiyle boy gösterirken, gülümseyen babası aradaki yolda onunla birlikte yürüyordu. Ne kadar da berbat bir şey. Bu adam bu yaşananların gerçek olmadığını bilmeliydi. Eğer bir kızım olursa onun asla kendisini sevmeyen beş para etmez biriyle evlenmesine izin vermeyecektim.

Kusmak istiyordum. Kalbim hızla atmaya başlarken, ensemdede ter damlaları birikiyordu. Dean bana doğru eğildi ve, "Hâlâ buradan gidebiliriz," diye fısıldadığında bunu gerçekten düşündüm. Midem altüst olmuş gibiydi, kusma tehdidini bastırmaya çalıştım.

Ben ne yapıyordum? O yolda bana doğru yürüyen kişi Cassie olabilirdi. Bu kızla evlenmemeliydim. Onu sevmiyordum. Lanet olsun, ona zar zor katlanıyordum. Sadece her günümü onunla geçirme fikri bile içimde ortadan yok olma isteği uyandırıyor.

Görünmez olma gücüne sahip olduğumu ve ben aniden ortadan kaybolsam herkesin nasıl çılgına döneceğini hayal ettim. *Pof, birden yok oldu.* Kiliseyi kaplayacak olan çığlıklar ve ağlamalar. Bazıları beni iblislerin aldığını iddia edecekti. Ya da belki de benim iblis olduğumu. Bana yüzünde kötü bir ifadeyle bakan Vanessa'ya bakarken kahkahamı bastırdım.

Adeta aklımı okurmuş gibi boştaki elini karnının üzer-

rine koyup gülümseyen Chrystle'a baktım. Yarıda kalmış kahkahamı yuttum ve en başta neden orada olduğumu hatırladım. Doğmamış çocuğuma karşı bir yükümlülüğüm vardı. Baba olarak bir görevim vardı.

Bebeğimi ~~bırakamazdım~~, bırakmayacaktım. Buna devam edecektim, çünkü yapılması gereken doğru şey buydu. Benim çocuğum bütün olan, parçalanmamış, yarım kalmamış, ayrılmamış bir aileyi hak ediyordu. Onu seven bir anne baba ile bir evde büyümeyi hak ediyordu. Onun haftanın günlerine bağlı olarak kalacağı evleri değiştirmesinin nedeni olmayı reddediyordum ve onu sadece o günlerde görmek istemiyordum. Çocuklar aileleri ile birlikte büyümeliydi ve ben de kendi çocuğumu terk etmeyecektim.

Chrystle bana yaklaşırken zorla gülümsedim, bir yanım her adımda boğuluyordu. Güzel görünüyordu, ama ona baktığımda gördüğüm tek şey; hayatım boyunca sevdiğim tek şeyi kaybetmemin nedeni olmasıydı. Dean'a baktım, Chrystle bana yaklaşırken mutlu numarası yaptığı yüz ifadesinin altında acı vardı. Rahip yeminleri okudu ve biz de bunları birbirimize tekrarladık, her kelimeyle kalp atışlarım yavaşlıyordu, bunun kalbimin atmayı tamamen bırakıp ben ölene kadar süreceğinden emindim.

Oradaki herkes yanımda duran kıza âşık olmadığını anlamıyor muydu?

İçimin bomboş olduğunu hissediyordum. Boş. Aslında söylemek istediğim, "Lanet olsun, hayır!" iken ama "Evet," derken tüm duygulardan yoksun hissediyordum.

"Gelini öpebilirsin" kelimeleri zihnimde yankılanırken, Chrystle'ın yüzündeki gülümseme genişledi. Gözlerimi kapatmayı reddederek onu yanağından hafifçe öp-

mek için eğildim ama o iki eliyle beni ensemden kavrayıp uzaklaşmama izin vermedi. Öfkem yükselirken, kendimi çekerek ondan uzaklaştırdım.

“Bu kadar yeter,” diye fısıldadım zorlama bir gülümsemeyle.

Rahip, “Bayanlar Baylar, size Bay ve Bayan Jack Carter’ı takdim ediyorum,” diye bağırdığında, boğulma hissinden kurtulmak için kravatımı çekiştirdim.

“Sen iyi misin?” diye fısıldadı Dean bana doğru eğilirken.

“Cassie’yi kaybettiğim gün iyi olmaktan vazgeçtim,” diye itiraf ettim, Chrystle beni elimden tutup mihraptan uzaklaştırırken.

ON DOKUZ

Evlendikten sonra Chrystle, çocuğumuzun gerçekten mutlu olması için bir mahalleye ve arka bahçeye ihtiyacı olduğu konusunda ısrar ederek bir ev satın almak istedi. Ben sonsuza kadar Alabama'da yaşamayacağımızı onun kalın kafasına sokana kadar haftalarca bu konuda kavga ettik.

“Her an bir yerlere gönderilebilir ya da transfer edilebilirim Chrystle! O zaman hemen taşınmamız gerekecek. Muhtemelen kalmayacakken burada bir ev satın almamızın bir anlamı yok,” diye bağırdım öfkelenmemeye çalışıp başarısız olurken.

“Ama ben sezon dışında burada yaşamak istiyorum. Sen istemiyor musun?” dedi ağlayarak.

“Böyle bir planım yok.” Döktüğü gözyaşları için herhangi bir şey hissetmeyi çok istiyor ama içimde böyle bir şey bulamıyordum.

“Uğraşmıyorsun bile.”

Usanmış bir şekilde nefesimi verdim. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Bu evlilikten. *Bizden*. Uğraşmıyorsun bile Jack. Uğraşmanı hak ediyorum.” Ayağını yere vuruyordu. “Senin çocuğunu taşıyorum. İkimiz de uğraşmanı hak ediyoruz.”

İşte çaresizce ihtiyaç duyduğum duygu buradaydı. Suçluluk. Evine hoş geldin eski dostum. “Haklısın. Daha fazla uğraşacağım,” diye söz verdim ve Chrystle yine ağladı.

“Üzgünüm. Hamilelik beni gerçekten duygusal yapıyor.” Elinin tersiyle yüzünü sildiğinde, isteksizce onu kollarıma doğru çektim.

Ön kapıdan beysbol eşyalarımı taşıyarak girdim ve, “Chrystle? Ben döndüm!” diye bağırdım.

Eve geldim demeyi reddediyordum, çünkü benim evim Cassie’ydi. Ama onu sonsuza kadar kaybetmiştim, bu yüzden de asla gerçekten evimde olmayacaktım.

“Yukarıdayım,” diye bağırdı üst kattan, sesi garip geliyordu.

“Sen iyi misin?” diye seslendim ve cevabını duymak için “Chrystle?” diye seslendim, elimdeki çantaları tok bir sesle yere bırakırken.

Yatak odamıza giden merdivenleri çıkarken hafif ağlama seslerini duyabiliyordum. Chrystle yastıkların ve kullanılmış kâğıt mendillerin arasında yatıyordu. Evlendiğim kadına karşı herhangi bir duygu hissetmesem de onun içinde büyüyen şey için hissettiğim duygular ölçülemez boyuttaydı.

“Sorun ne? Ne oldu? Bebek iyi mi?” diye sordum endişeyle şaşkına dönmüş bir şekilde.

“Jack...” Chrystle gözyaşlarına boğuldu. “Bu sabah bebeği kaybettim.”

Midem yere düşüyor gibi hissettim, yolda kalbimi de yanında götürmüştü. “Ne? Ne oldu?”

“Doktor bunun sık görülen bir şey olduğunu söyledi. Uyandım ve çok kötü bir kanamam vardı. Çok korktum.” Kendisini kollarımın arasına attı ve göğsümün üzerinde hıçkırmaya başladı.

Mahvolma hissi içimi delip geçti. Geçen sürede baba olma fikrine alışmışım. Artık var olmayan bir gelecek için planlar yapmış, o geleceği beklemişim.

Artık bir bebek yoktu. Gözümü sildim ve Chrystle’ın elimi üzerine koyduğum karnına baktım.

“Bebeğimizi kaybettiğime inanamıyorum. Çok üzgünüm. Tek istediğim bebeğimizdi. Bizim çocuğumuz.” Gözlerinde yaşlarla bana baktı.

“Biliyorum. Benim de,” diye itiraf ettim gözümünden bir damla yaş süzülürken. “Sana herhangi bir şey getireyim mi? Su ya da başka bir şey ister misin?”

“Ben iyiyim. Nereye gidiyorsun?” Ben ayağa kalkarken, Chrystle gömleğime yapıştı.

“Sadece içecek bir şey almak için alt kata ineceğim. Hemen dönerim, tamam mı?”

Chrystle başıyla onayladı ve odadan hızla çıktım, duygularım beni ele geçiriyordu. Son iki basamağı atlayarak indim ve hızla küçük banyoya girip kapıyı kapattım. Yere oturdum, kaybettiğim çocuğumun yasını tutarken başım bacaklarımın arasına düşmüştü.

Küçük bir umut içeri girmeden önce göğsüm acıyla doluydu.

Artık Chrystle'dan boşanabilirsin.

Boşan ve gidip Cassie ile işleri düzelt.

Hayatını onun gönlünü almaya çalışarak geçir.

Önce her yanıma rahatlamayla doldu ve sonra bunun yerini hızla suçluluk aldı, yeni en yakın dostum. Böyle bir zamanda nasıl rahatlamış hissedebilirdim? Bu mutluluğu bulmak için doğru zaman değildi. Benim lanet olası sorunun neydi?

Kalp atışlarımı düzene soktuktan sonra, bedenimi yerden kaldırdım. Bir bardağa su doldurdum, başağrısı için bir ağrı kesici aldım ve yavaşça üst kata çıktım.

“Bir bebek daha yapalım Jack.”

Bu isteği beni hazırlıksız yakaladı. “Ne?”

“Seviş benimle,” diye yalvardı.

“Hayır,” dedim ona emin bir şekilde, düşünmek bile bir şeylere yumruk atmak istememe neden oluyordu. Hissettiğim rahatlamadan nefret ediyordum ama gerçek şuydu ki ucuz atlatmıştım. Ve aynı tuzığa düşmeye niyetim yoktu.

“Neden olmasın? Artık bebeğimiz olmayacağı için beni terk mi edeceksin? Başlıkları şimdiden görebiliyorum... ‘Jack Carter, Bebeğini Kaybettikten Sonra Kalbi Kırık Karısını Terk Ediyor.’”

İrkildim. “Sakin ol Chrystle.”

“Gitmeyeceğini söyle. Zaten kaybettiğim şeyin üzerine seni de kaybetmeyi kaldıramam.” Hıçkırdı, yüzü kızarmıştı.

“Bir yere gitmiyorum,” diye kabullendim.

Bir sonraki sabah uyandığımda, başım sanki bir önceki gece çok içmişim gibi zonkluyordu. Ama kafatasımı delip geçen kaybımın acısıydı. Chrystle’a baktım, kolu sahiple-

nici bir şekilde benimkini kavramıştı. Ben kolumu ondan çekip dönerken inledi ama ben yataktan çıkarken uyumaya devam etti.

Dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım ve alt kata inmeye başladım. “Nereye gidiyorsun?” Chrystle’in muhtaç sesi beni olduğum yerde durdurdu.

“Sadece spor salonuna gidiyorum. Uyumaya devam et.” Ona doğru iki adım attıktan sonra, yönümü değiştirip koşarak alt kata indim.

Arabama oturdum, motoru çalıştırdım ve kablosuz kulaklığımı açtım. Arabayla uzaklaşırken, Dean’in numarasını tuşladım.

“Selam kardeşim, saat erken.” Dean’in sesi çatallı çıkıyordu, belli ki onu yine uyandırmıştım.

“Lanet olsun. Saat farkını hep unutuyorum. Üzgünüm.”

“Önemli değil, ne var ne yok?” Telefona doğru esnedi.

“Chrystle dün bebeğini kaybetti,” dedim duygularım hızla boşalırken.

“Tanrım, gerçekten mi? Çok üzgünüm.” Onun yatağında doğrulduğunu duydum. “Sen iyi misin?”

“Olacağım.”

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu ikimiz de çocukken hep sorduğu gibi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim boşanacaksınız, değil mi? Artık bebek olmadığına göre onun yanında kalmayacaksınız, değil mi?” Telefonda gerçek anlamda bağırdığı için kulağımdan biraz uzaklaştırmak zorunda kaldım.

“Şu anda onu bırakamam Dean. Perişan halde, sürekli ağlıyor.”

“Ne olmuş yani? O kaltağın teki. Bugün uçakla gelip toplanmana yardım edeceğim.” Ses tonu ciddiye.

“Ben bile *o kadar* kalpsiz değilim,” diye yorumda bulundum kıs kıs gülerek.

“Cassie biliyor mu?” Onun sorusunu duydum ve mahalledeki ağaçlar hızla yan camdan kayıp giderken, zihnim uzaklara sürüklendi.

“Hayır.”

“Ona söyleyecek misin?”

“Şimdi değil,” diye itiraf ettim.

“Neden? Senin neyin var? Chrystle’ı bırak ve Cassie ile işleri yoluna koy!”

“Henüz olmaz.”

“Ne bekliyorsun?” Derin bir nefes aldı. “Chrystle’a âşık değilsin, değil mi?”

Direksiyonu sıkıca kavradım, eklemlerim tutuşumun kuvvetinden bembeyaz olmuştu. “Sen lanet olası aklını mı kaçırdın? Cassie’den başka birini nasıl seveceğimi bile bilmiyorum.”

“Sadece emin olmak istedim.”

“Gitmem gerek. Sadece sana söylemek istedim. Lütfen büyükannem ve büyükbabama söyleyebilir misin? Ayrıca büyükanneme onu yakında arayacağımı söyle. Cassie’ye bir şey anlatma. Bunu senden duymamalı,” diye uyardım onu.

“Tamam. Ama ona yakında söyleyen iyi olur.”

Kulüp binasındaki spor salonuna gittiğimde, takım arkadaşlarımdan çoktan gelip çalışmakta olduklarını gördüm. Koç ise ofisinde oturuyordu, bir elinde telefon diğeri kahve fincanı vardı. Kahvesini masaya koyup bir çöreği ağ-

zına tıkkarken, telefonu omzunun üzerine attığını görünce gülümsedim. Pencereden dışarı baktı, bakışları benimkilerle buluştuktan sonra hareket eden ağzıyla aynı anda başını salladı. Telefonu bıraktı, ayağa kalktı ve parmağını bana doğru salladı. “Carter.”

Koç’un ofisine doğru yürürken, her yanıma endişe sardı.

“Az önce organizasyon başkanıyla telefundaydım. Seni yükseltip şampiyonluk maçlarına alıyorlar. Eşyalarını topla, karını al ve bu akşam yola çıkmaya hazırlan. Yarın takımda oynamaya başlıyorsun.”

Ayaklarım hareket etmiyordu ve kalçam oturduğum sandalyeye kuvvetle yapışmış gibiydi. “Ne?” diye bir geri zekâlı gibi sorduğumda Koç kahkaha attı.

“Çık dışarı Carter. Uçağın bu akşam saat onda. Biletleri evine göndereceğiz. Tebrikler evlat, sen lanet olası iyi bir atıcısın.”

“Teşekkürler Koç. Çok teşekkür ederim.” Ayağa kalktım ve titreyen elimi ona uzattım.

Gaza bastım, zihnimden milyonlarca düşünce hızla geçiyordu, bu anı Cassie ile paylaşmayı ne kadar çok istediğim bunların en önde geleniydi. Yaşadığımız o kadar şeyin ardından paylaşacak bir haberim olduğunda aklıma ilk gelen isim hâlâ Cassie’ydi. Onu benle birlikte Alabama’ya götüremeyecek olmak beni lanet derecede hasta ediyordu. Geleceği hayal ettiğimde bu her zaman hayalimin bir parçası olmuştu. Büyükler ligine yükselmek aklımdaki en önemli şeydi. Ama bu hayalimde oraya yanımda Cassie’yle, el ele gidiyordum.

Eve geldiğimde, “Chrys? Chrystle?” diye seslendim.

“Buradayım.” Sesi mutfaktan geliyordu.

Yürüyerek mutfağa girdim ve ona baktım. “Toplanmaya başla. Bu akşam Arizona’ya gitmek için ayrılıyorruz.” Gülümsedim.

“Ne? Gerçekten mi?” İnce kollarını bana dolarken sesi heyecan doluydu.

Artık benim çocuğumu taşımadığı için ona sarılmak için bir hamlede bulunmadım.

Ben bir pisliğim.

“Bir kurye biletlerimizi bırakacak ve bu akşam saat sekiz buçukta bir araba bizi almaya gelecek.”

“Tüm eşyalarımızı ne yapacağız? Öylece bırakacak mıyız?”

“Sezon bittiğinde buraya geri geleceğiz ve tüm eşyalarımızı toplayacağız. Ama şimdilik sadece gerekli olanları al. Orada ne kadar kalacağımızdan emin değilim.”

“Bu çok heyecan verici! Birinci ligde oynayan biriyle evliyim.” Cep telefonuna doğru uzanırken sesi şarkı söyler gibi çıkıyordu. “Annemi arayacağım.”

“Tamam. Ben de duşa gireceğim,” dedim o kendi kendine mırıldanırken.

Koşarak yukarı çıktım, duşu açtım ve bir süre yalnız kalma isteğiyle banyonun kapısını kapattım. Bir an için Cass’in yanımda olmasını diledim. İşleri mahvetmemiş olmayı diledim. Cep telefonumu alt katta spor çantamın içinde unuttuğumu fark edince Chrystle’den getirmesini istemek için kapıyı açtım. “Chrys?” Yatak odasına göz gezdirdim ama orada değildi.

Belime bir havlu doladım ve aşağı inerken Chrystle’in söylediklerine kulak misafiri oldum, “Ah, lütfen Tressa,

onu parmağımda oynatıyorum. Bu gece bitene kadar onun kendisini o kadar suçlu hissetmesini sağlayacağım ki, beni asla bırakamayacak.”

Merdivenlerde duraksadım ve o sözlerine devam ederken dikkatle dinledim. “Biliyorum, öyle değil mi? Hayır, duşta. Tressa! Hiçbir şeyden şüphelenmiyor. Dahası, hamile kalana kadar benimle yatmasını sağlayacağım... Ve bu sefer gerçek bir hamilelik olacak.”

Öfkeden gözüm kararırken dişlerimi sıktım, kulaklarım yanmaya başlamıştı. “Her şeyi uydurduğum hakkında hiçbir fikri yok. Nasıl olabilir ki? Bir erkek hamile olmaktan ne anlar? Hiçbir şey.”

Chrystle kahkaha attığında öfkem alevlendi. “Telefonu kapat,” diye emrettim onun yüzü şaşkınlıkla çarpılırken. “Lanet olası telefonu kapat. ŞİMDİ!” Elindeki cihazı almak için öne hücum ettim ama Chrystle telefonu uzaklaştırdı.

“Tressa gitmem gerek. Seni daha sonra ararım. Güle güle.”

“Bana yapmadığını söyle Chrystle. Bana hamile olduğun konusunda yalan söylemedim de.” Her yanımda titriyordu, ellerimi yumruk yapıp açarken benden uzaklaştı.

Cevap vermedi. Bunun yerine o aptal yüzüyle bana baktı ve bir an için bir kızın yüzüne yumruk atmanın ahlaki açıdan kabul edilir bir şey olmasını diledim. “Başka kim biliyor?” Hareket etmedi. “BAŞKA... KİM... BİLİYOR?” diye bağırdım öfkeyle.

“Sa-sadece Tressa ve Vanessa,” diye kekeledi.

“Yalan söylüyorsun!”

“Yalan söylemiyorum Jack. Yemin ederim. Sadece onlara söyledim.” Gerçekleri itiraf ederken sesi titriyordu.

Gözlerimi dikip ona baktım, adrenalin damarlarımda kontrol edilemeyen bir yangın gibi kan pompalıyordu. “Bunu bana neden yaptın? Lanet olası hayatımı mahvettin! Hayatım boyunca sevdiğim tek insanı bir *yalan* yüzünden mi kaybetmeme neden oldun?!! Neden Chrystle? BANA NEDENİNİ SÖYLE?” diye bağırdım mutfaktaki granit masanın diğer tarafından, yumruğumu masanın üzerine vuruyordum.

“Çünkü sadece bir büyük beysbol ligi oyuncusunun kocam olmasını istedim!” diye bağırdı o da. “Tamam mı? Profesyonel bir sporcuyla evlenmek istedim. Zengin ve ünlü bir kocam olmasını istedim!”

“Ve istediğini elde ettiğin sürece benim hayatımı mahvetmiş olmanın bir önemi yoktu, öyle mi?”

“Ah, bırak şunu. Senin hayatını mahvetmedim Jack. Kariyerini bitirdiğim falan yok.” Oflayarak gözlerini devirdi, hissettiği küçük suçluluk duygusu da yok oluyordu.

“Eşyalarını topla ve defol git. Nereye gittiğim umurumda bile değil ama burada kalamazsın.” Parmağımla kapıyı işaret ettim.

“Ama bu akşam Arizona’ya gidiyorsun. En azından sen yokken burada kalmama izin ver.” Ağlamaklı ses tonu, kara tahta üzerinde gezinen tırnakların çıkardığı sese benzer bir rahatsızlık hissetmeme neden oluyordu.

“Hayır. Eğer ben burada yokken bu eve adım atarsan sana sahtekârlık ve yalan nedeniyle uzaklaştırma emri çıkardıktan hemen sonra haneye tecavüzden seni tutuklatırım.”

“Her neyse Jack. Tüm bu olanlardan sonra Cassie’yi geri kazanmak konusunda sana bol şans. Hiç kimse seni

gerçekten sevmeyecek. Kendi annen bile yanında kalmaya dayanamamış.” Chrystle bu hakareti savurdu ve ben de bunu karnıma saatte yüz elli kilometreyle gelen bir top gibi karşıladım.

“Fikrimi değiştirdim. Hemen evimden çık. Eşyalarını da ateşe vereceğim ve küllerini de sana postayla gönderirim.” Onun kolunu tuttum ve onu zorla evimden çıkardıktan sonra kilidi çevirdim.

“Jaaaaaaaaaaaaack!!!!” diye çığlık atar gibi bağırdı yumruklarıyla kapıya vururken. Ufak tefek biri için oldukça fazla ses çıkarabildiği kesindi.

“Sen artık benim için öldün,” diye bağırdım ve arkamı dönüp eşyalarımı toplamak için üst kata çıktım.

YİRMİ

CASSIE

Konuşmamız gerek.

Telefonumu şifonyerin üzerine koyup odamdan çıkmadan önce Jack'ten gelen yazılı mesaja yaklaşık yirmi dakika kadar baktım.

“Melissa?” diye seslendim başımı onun odasının kapısından uzatarak.

Yatağının üzerinde yayılmış kitap okuyordu. “Eveettt?” diye cevap verdi, elektronik kitap okuyucusunu bir kenara bırakırken.

“Jack az önce bana yazılı bir mesaj gönderdi.”

Melissa yatakta oturur pozisyona geçti ve bağdaş kurdu. “Ne demek için? Ne diyor? Ona cevap verdin mi?”

“Sadece konuşmamız gerektiğini söylemiş. Ne konuda konuşmamız gerekiyor? Ve neden şimdi? Sence benim buradan ayrıldığımı biliyor mu?” Bakışlarım odada gezi-

nip duvarlardaki bizim çeşitli fotoğraflarımızın üzerinde durdu.

“Olabilir. Eminim Dean ona söylemiştir. Ama neden bu konuda seninle konuşmak istiyor ki?” diye sordu, oturmam için yatakta yanına vurdu.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Ona cevap yazacak mısın?”

“Yazmalı mıyım?”

“Tabii ki yazmalısın. ‘Ne hakkında konuşmamız gerekiyor? Düğününden önceki gece kalbimdeki her şeyi ortaya döktüğümde, konuşmakla işim bitti. Bence konuşulacak her şeyi konuştuk,’” diye bitirdi küstah bir şekilde başını çevirdi, benim ise ağzım bir karış açıldı.

“Öyle bir şey söylemeyeceğim!” Melissa’nın yastıklardan oluşan dağına doğru arkamı yasladım.

“Biliyorum. Sadece şaka yapıyordum! Sadece süper sıradan konuş ve ne olduğunu sor. Telefonunu bana ver. Bunu senin için ben yapacağım.” Bana doğru uzandığında kendimi yatağın diğer tarafına attım ve hızla mesajı yazdım.

Ne oldu?

“İşte. Gönderdim.” Midem taklalar atmıyormuş gibi davrandım.

“Şimdi sadece onun mesajına bak-“ Melissa’nın sesi, Jack’in telefon melodisiyle boğuldu. Zil tonunu değiştirmeyi unutmuştum. Dehşete düşmüş şekilde bakarken Melissa bana, “Aç şunu! Sadece aç şunu,” diye fısıldadı.

“Neden fısıldıyorsun?”

“Bilmiyorum! Aç şunu!” diye bağırdı.

“Alo?” diye cevap verdim, bedenimi yataktan kaldırıırken.

“Merhaba Kedicik.” Onun tanıdık sesi baştan aşağı ürpermeme neden oldu.

“Selam.” Bana verdiği takma ismi kullanmasına karşı çıkmadım. Onun sesine kapılıp gitmekle fazlasıyla meşguldüm. Duyana kadar onun sesini ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

“Sana bir şeyler söylemek zorundayım,” diye konuşmaya başladığında, bacaklarımdaki güç çekildi. Sözleri o kadar da uzun olmayan bir süre önce yaşadığım kalp kırıklığını hatırlatıyordu.

“Şu anda bana söyleyecek neyin olabilir Jack?” dedim sertçe, hâlâ içimde hissettiğim acıyı gizleyebildiğimi umarak. Melissa bana destek vermek için başparmaklarını kaldırdı.

“Chrystle bebeği düşürdü.” Jack’in sesi bu akıl almaz bilgiyi iletti ve ben yere düşerken sırtım Melissa’nın odasının duvarında aşağı doğru kaydı.

“Ne?” Nefesim kesildi ve yanağımdan bir damla yaş aktı.

“Demek istediğim aslında bebeği kaybetmedi. Şey, bana söylediği şey buydu ama aslında hiç hamile kalmamış. Yalan söylemiş.” Bir nefes almak için duraksadı, sonra içini çekti. “Her şey hakkında.”

“Tanrım Jack, çok üzgünüm. Bu... Delice bir şey. Nasıl öğrendin?”

“Telefonda onun arkadaşına benim ne kadar aptal olduğumu söylediğini duydum. Ve aslında hiç hamile kalmamış.” Sesi alçaldı.

“Küçük sürtük.” Zihnim otoparktaki geceye giderken, bu kelimeler ağzımdan kaçtı.

“Cass, onu terk ettim. Evliliği geçersiz kılacağım ve bu gece için beni çağırdılar. Bir saat içinde Arizona’ya gidiyorum.” Ses tonu değişti ve sesindeki neşeyi fark ettim.

“Jack.” Gülümsedim, Melissa’yla bakışlarımız karşılaştı. “Bu inanılmaz’ Tebrikler!”

“Teşekkürler. Ama Cassie?” Jack duraksadı. “Gerçekten üzgünüm. Seni dinlemeliydim. Onunla asla evlenmemeliydim.”

“Yalan söylediğini bilmiyordun Jack. Sen sadece doğru olan şeyi yapmaya çalışıyordun... Ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsan da. Kalbin doğru yerdeydi. Ben sadece kalbin benimle olmadığı için mahvolmuş durumdaydım. Kalbim her zaman seninleydi. O mükemmel yeşil gözlerini bana devirdiğin ilk günden beri. Kalbimin sahibi her zaman sendin. Sensiz ben kaybolmuştum.”

Sözleri duymak istediğim ve duyamadığım her şeydi. Bir zamanlar olduğumuz yerden çok uzak noktalara gelmiştik. Çok fazla zarar verilmişti ve hâlâ onu sevmeme rağmen, ona kalbimi yeniden vermeye korkuyordum... En azından kolay bir şekilde. “Sensiz yaşamayı öğrenmek zorunda kaldım.”

“Peki, bu senin için nasıl gidiyor?”

“Çok iyi değil,” diye itiraf ettim gönülsüzce.

“Evet, benim için de pek iyi gitmedi.”

“Kesinlikle öyle görünüyor.”

“Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Senin canını acıttığımı biliyorum... Lanet olsun.” Arka tarafta bir anons sesi gelince durdu. “Gitmek zorundayım. Bu konuşmayı gerçekten bitirmem gerekiyor, tamam mı?”

“Tabii,” diye cevap verdim eninde sonunda ona gittiğimi söylemem gerektiğini bilerek.

Sana ve Melissa'ya bilet ayırttum. Lütfen gelin. Seni gerçekten görmek istiyorum.

“Hâlâ o mesaja mı bakıyorsun?” diye dalga geçti Melissa.

Hızla ekrandan gözlerimi çekip Melissa'nın gözlerine baktım. “Artık bakmıyorum.” Gülümsedim.

“Bir déjà vu yaşıyor gibi hissediyorum,” dedi içini çekerek.

“O neden?” Gözlerimi devirdim.

“Çünkü sana Jack'in beysbol maçına gelmen için yalvarıyorum ve sen gelmiyorsun. Cassie, bu onun birinci ligdeki ilk maçı! Dodger Stadyumu'nda! Buna gelmek zorundasın!” Melissa gözlerini kocaman açmış bana yalvarır gibi bakıyordu.

“Hayır Melissa, ona *gidemem*.” İstedğimden daha kısık bir sesle cevap verdim.

“Uçuşunu ertele! Eğer bunu kaçıırırsan kendini nasıl affedeceksin?”

“Eğer o maça gider ve onu görürsem, bu her şeyi değiştirecek. Maçtan sonra onu beklemek ve onunla akşam yemeğine gitmek ve sonra geceyi onunla geçirmek isteyeceğim... Ve asla sonu gelemeyecek!” diye bağırdım.

“Döngümüz yeniden başlayacak ve farkına bile varmadan sadece New York uçağımı kaçırmakla kalmayacağım, aynı zamanda onun peşinden Arizona'ya gitmek için bu muhteşem işi de reddedeceğim. Ve sonunda *onun* hayallerinin peşinden gidip kendi hayallerimin peşinden gitmek için elime geçen tek fırsattan vazgeçtiğim için ondan nefret edeceğim. Onu terk edeceğim ve işler çirkin, karmaşık

bir hale gelecek ve iyi bir fotoğrafçı olduğu ve profesyonel bir beysbol oyuncusuyla çıktığı günlerden bahseden yirmi köpeği olan yaşlı, deli bir kadına dönüşeceğim!!!!!!”

“Lanet olsun, her şeyi bu kadar fazla düşünür müsün?”
Melissa’nın kahkahası dairenin her yerinde yankılandı.

Ben de gülmeye başladım, kendime engel olamadığımda ise ağlamaya başladım. “Jack’in maçını izlemeye gitmek bana eskiden sahip olduğumuz her şeyi, eskiden olduğumuz çifti hatırlatıyor. Onu izlediğimde onunla birlikte olmak istemiyormuş rolü yapamam.”

“O zaman rol yapma Cassie. Onunla. Birlikte. Ol.”

“Yapamam Melissa. *Kendimle* birlikte olmak zorundayım,” dedim onun sesini taklit ederek. “Bu iş olağanüstü bir fırsat ve kendim için bir şey yapmam gerek. Eğer bu akşam o maça gidersem, bir daha asla onun yanından ayrılmak istemeyeceğim. Ve onun yanından ayrılabilirmeliyim. Kendim için.”

Melissa başıyla onaylarken, kaşları çatıldı. “Aslında bu çok mantıklı. Ki bu beni biraz sinirlendiriyor, çünkü gerçekten gelmeni istiyorum.”

“Biliyorum. Güven bana, ben de orada olmak istiyorum. Sadece bunu kaldıramayacağımı biliyorum. O çocuk benimle konuşarak beni bir fırtınada şemsiye almaktan vazgeçirebilir.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Ama çılgına dönecek, bunu biliyorsun.”

“Her zaman istediğini elde edemezsin,” dedim gerçekçi bir şekilde.

“En azından Dean orada olacak, böylece yalnız oturmak zorunda kalmayacağım.”

YİRMİ BİR

JACK

Sahadaki halkla ilişkilerle ilgilenen kızın, Cassie için ayırdığım koltukların tam olarak nerede olduğunu göstermesini sağladım. Bana parmağıyla koltukları işaret ettiğinde, başımı iki yana salladım. “Orası olmaz. O ikisi ailem için uygun ama tam burada iki koltuğa ihtiyacım var.”

Tam olarak yedek kulübesinin yanındaki sırada olan koltukları işaret ettim. “Onları satın almak zorunda kalırsam da umurumda değil, satın alırım. Sadece bana tam burada iki koltuk ayır.”

Cassie’yi görebilmek istiyordum. Onu görmeye ihtiyacım vardı.

“Senin için bunu yapabilirim. Sadece o koltukların müsait olup olmadığını kontrol edeceğim. Hemen dönerim.” Yüzünde bir gülümsemeyle saçlarını savurdu ve yürüyerek uzaklaştı.

Çocukken pek çok kez geldiğim stadyuma göz gezdir-

dim, duyduğum gurur artıyordu. Alçak duvarın üzerinden atlayarak sahaya girdim, dönüp seçtiğim koltuklara baktım. Atış noktasına doğru yürüdüm ve koltuk seçimime baktıktan sonra, yedek kulübesine girdim. Koltuklar mükemmeldi.

“Jack? Jack?” diye yankılandı halkla ilişkilerle ilgilenen kızın sesi.

“Buradayım,” dedim yedek kulübesinden yukarı doğru çıkıp sahaya adım atarken.

“Şanslısın. Koltuklar müsait. Onları hangi isimlere ayırayım?”

“Lütfen Cassie Andrews ve Melissa Williams adına ayır. Yardım için teşekkürler, minnettarım.”

“Sorun değil. Ben bunun için buradayım.” Kirpiklerini kırpıştırdıktan sonra topukları üzerinde döndü ve yürüyerek uzaklaştı.

Lisedeki Koç defalarca söyleyerek, “Eğer seçilmek istiyorsanız, kafanızı maçta ve gözlerinizi tribünden uzakta tutun!” mesajını pekiştirdiğinden beri hiç etrafa bakmazdım. Ama o akşam, kendime engel olamıyordum. Sol tarafımda kalan boş koltuklara en az beş yüz kere baktım, Cass’in orada olmasını bekliyordum.

Odaklan Carter. Gülünc oluyorsun.

Büyükler ligi stadyumunun parlak ışıklarına bakıp derin bir nefes aldıktan sonra, nefesimi yavaşça verdim. Yeniden sol tarafa bir bakış attım.

Ayaklar! Siyah topuklu kız ayakkabıları!

Topuklu ayakkabıları fark edince hızla yedek kulübesinin koltuklara en yakın olan kısmına koştum. Sol tarafına baktım, Melissa'yı fark ettim ve o bana dönüp el sallarken gülümsedim. Ona hızlıca el salladıktan sonra, omuzlarımı silkerek yandaki koltuğu işaret ettim. Melissa olumsuz anlamda başını salladığında, kalbimle birlikte yüzümdeki gülümseme de yok oldu. Sessiz bir şekilde dudaklarımla, "Gelmiyor mu?" demeye çalıştım. Belli ki dudaklarımı okuyamıyordu.

"Carter! Buraya gel," diye bağırdı menajer ve hızla başımı arkaya çevirdim. "Git ve ısın."

Bir kalem ve program kâğıdı aldım ve "O nerede?" diye karaladıktan sonra sopalarla ilgilenen genç çocuğun yanına doğru yürüdüm. "Selam Cody, bana bir iyilik yap. Orada elinde devasa pembe bir el çantası olan kahverengi kıvrıcık saçlı kızı görüyor musun?"

Cody boynunu uzattı. "Diamondback forması giyen kız mı?"

"Evet. Ona bunu verebilir misin?"

"Elbette Jack." Yüzü ışıldadı, onun yapmaya çalıştığım şey konusunda ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyordum.

"Onun cevabını beklediğinden emin ol ve sonra bu kâğıdı benim için sakla, tamam mı?"

"Tamam."

"Teşekkürler Cody," dedim ve eldivenimi kapıp dış sahaya doğru koştum.

Maçın çoğunu yedek oyuncuların ısındığı alanın yakınında geçireceğimi düşünememiştim ve bu istesem bile ayırdığım koltuklardan en uzak yerd.

Hızla yedek kulübesine girdim, deli gibi Cody'yi arıyordum. "Cody?" diye seslendim.

"İşte burada Jack." Katlanmış program kâğıdını bana uzattı.

Cassie gelemedi. Bunun fazla zor olduğunu söyledi. O bu akşam New York'a gidiyor Jack! Oraya taşınıyor!

Yedek kulübesinin diğer ucuna koştum, Cassie için ayırdığım yerde oturan Dean'i gördüğümde deliye döndüm. Fısıldayarak onun ismini bağırdım, bana döndü ve beni gördüğünde gözleri açıldı.

"Uçağı ne zaman kalkıyor?" diye bağırdım, kimin duyduğu umurumda değildi.

Dean başını önce Melissa'ya, sonra bana çevirdi. "Evin-den saat on buçukta ayrılacak."

Hızla etrafa bakınıp lanet olası bir saat aradım, yedek kulübesinde bir saat olmadığını çok iyi biliyordum. Soğuk korkuluğa yaslandım ve boynumu puan tablosuna doğru uzattım. Sarı ışıklar altındaki kara tahtanın üzerinde 21:03 rakamları yazılmıştı. Nefesimi verdim. Hâlâ vaktim vardı.

★★★

Tekerleklerin otoparkta çıkardığı ses Cassie'nin bana doğru dönmesine neden oldu. Bir taksi şoförü onun son bavulunu da koyduktan sonra bagaj kapağını kapattı.

Sıçrayarak arabamdan çıktım ve ona doğru koştum. "Cassie!" diye bağırdım ve şapkam başımdan uçup giderken durmadım.

"Jack burada ne yapıyorsun? Senin bir maçın yok mu?" Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Maçım bitti ve ben de arabayla doğruca buraya gel-

dim.” Ona uzandım ve sadece dokunuşum bile onu durdurabilirmiş gibi iki elimle omuzlarını kavradım. “Demek doğru, öyle mi? Gerçekten gidiyorsun?”

“Bu olağanüstü bir fırsat Jack,” diye cevap verdi, sesi buz gibiydi.

“Ama henüz okulunu bile bitirmedin.” Kendi sesimdeki yalvarışı duydum. Lanet olsun, çok çaresizdim.

“Rüyalarının peşinden gittiğinde sen de okulunu bitirmemiştin. Eğer işler yolunda gitmezse geri döner ve okulu bitiririm. Ama yapmak istediğim şey için lisans derecesine sahip olmam gerekmiyor.” Cassie çok kararlı görünüyordu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

“Gitme.”

“Ne?”

“Gitme Kedici. Ülkenin diğer ucuna gitme,” diye yalvardım, zihnimde bu sahne bana çok tanıdık geliyordu. “Bir şeylerin farklı olduğunu biliyorum ve belki bir şeyleri onarılamayacak kadar mahvetmiş olabilirim. Ancak denemek istiyorum. Denemeye ihtiyacım var. Seni hayatımda tutmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmeden senin gitmene izin veremem.”

“Sen ne diyorsun Jack?” Cassie dolan gözlerindeki göz yaşlarına engel olmak için gözlerini kırptıyordu.

“Seni sevdiğimi söylüyorum. Sen yanımda olmadığında hiçbir şey doğru olmuyor. Sen benim bir parçamsın ve o parçamın gitmesine izin veremem. Seninle birlikte olmak istiyorum. Her şeyi berbat ettiğimi ve bana güvenmediğini biliyorum ama güvenebileceğini kanıtlamak istiyorum. Eğer bana izin verirsen, hayatımın geri kalanını kalbini kazanmak için harcayacağıma söz veriyorum.”

Onun cevabını beklerken nefesimi tuttum.

Cassie bakışlarını benden kaçıtırken kaşları çatıldı. “Burada kalamam Jack. İşi kabul ettim bile ve gitmek istiyorum.”

“O zaman bir yolunu bulacağız. İşleri yoluna koyarken yeniden birlikte olduğumuzu söyle,” diye yalvardım, onu yeniden kaybetmemek için her şeyi seve seve söyleyebildim.

“Uzun mesafeli ilişki bizim için gerçekten işe yaramıyor,” diye itiraf ettiğinde korkuyla geriledim.

“Bu sefer farklı olacak. Dersimi aldım. Sana söz veriyorum, bir daha asla bir şeyleri mahvetmeyeceğim.” Onun ellerine doğru uzandım, yalvarırken ellerini sıktım. “Şu anda verdiğim sözlerin senin için hiçbir anlamı olmadığını biliyorum ama onların yeniden bir anlamı olmasını sağlayacağım. Kelimelere anlam yükleyeceğim.”

Ellerimle ellerini okşadım, gitmesini istemiyordum.

Taksiye bindi, kapıyı kilitledi ve pencerenin camını indirdi. “Kanıtla bunu.”

Kalbim göğsümde çılgınca gümbürdüyordu. Taksi hızla uzaklaştı ve Cassie’nin dikiz aynasındaki görüntüsü yok oldu.

YİRMİ İKİ

CASSIE

Son dört ayımı New York'a âşık olarak geçirdim. Gittiğim o akşamdan beri Jack'ten haber almamıştım ki bu beni şaşırtmamış ama kalbimi yeniden kırmıştı. Dean beni ne kadar Jack'in hâlâ bana âşık olduğuna ve ona zaman vermem gerektiğine inandırmaya çalışsa da bu sessizlik kuşku kalbime öyle olmadığını kanıtlıyordu.

Aslında tam olarak neyi umut ettiğimden emin değildim. Sanırım bir yanım ondan büyük bir jest bekliyordu. Bir sabah yürüyerek dışarı çıkmak ve onun orada, bir gün dersten çıktığımda beni beklediği gibi beklediğini görmek istiyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, oradan ayrıldığım gece kanıtla bunu derken, böyle yapacağını düşünmüştüm. Sadece Jack'ten bir şey bekliyordum. Sessizlikten başka herhangi bir şey. Ancak hiçbir şey olmadığında, devam etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

Ayaklarımı sürüyerek tıklım tıklım dolu metrodan çık-

tım ve kalabalığın içinde ilerleyip üst kata çıkarak soğuk havaya adım attım. Hâlâ her gün New York'un görüntüleri ve sesleri beni kendisine hayran bırakıyordu. Sürekli diz çöküp gördüklerimin fotoğrafını çekmek isterken, kendimi yürümeye zorluyordum.

Çalıştığım bina otuz katlı, her yönde birbirinden üç adım uzaklıkta dikdörtgen pencereleri olan bir binaydı.

“Günaydın Craig.” Siyah beyaz kırçillı saçlı güvenlik görevlimizin omzunu sıktım.

“Günaydın Bayan Andrews,” dedi başıyla selam vererek ve benim için asansörün düğmesine basıp kapılarını açtı.

“Teşekkür ederim.” Her sabahki rutinimizi tekrar ederken gülümsedim.

Asansörün içine girdim, yirmi yedinci kat düğmesine basarken birinin, “Bekleyin! Kapıları tutun!” diye bağırdığını duydum.

Kolumu kapanan kapıların arasına koyunca kapılar aniden durup açıldı. Boston'dan gelen kahverengi saçlı, mavi gözlü çok tatlı bir redaktör olan Joey, elleri kâğıtlarla dolu bir şekilde içeri girdi.

“Teşekkürler! Ah... Günaydın Cassie.” Omzunun üzerinden bana baktığında utanarak bakışlarımı kaçırdım. Buraya taşındığımdan beri birkaç kez bana dışarı çıkmayı teklif etmişti ama gerçek şuydu ki, henüz biriyle çıkmaya hazır değildim. Jack ile yaşadığım her şeyin ardından bir daha hiç hazır olabilecek miyim emin değildim.

“Günaydın Joey. Yardım edebilir miyim?” diye sordum düşmek üzere olan kâğıtlara doğru uzanırken.

“Teşekkür ederim.” Ağzının kenarı çarpık bir gülümsemeyle yukarı kalktı. “Peki, dün akşam ne yaptın?” diye sordu tatlı Boston aksanıyla.

“Ah, saat sekizi biraz geçene kadar çalıştım. Sonra eve giderken yol üstündeki harika İtalyan restoranından yemek aldım ve sanırım hepsi bu kadar.”

“Bir daha söyler misin, sen nerede oturuyordun?” Ne zaman konuşsak bunu soruyordu. Neden olduğunu anlamamıştım ama soruyordu işte.

“Doğu yakasının aşağısında, buradan çok uzak değil.”

“Hangi cadde?”

“Clinton,” diye cevap verdim, asansör geldiğimizi bildirirken.

Kapılar açıldı ve aceleci sesler havayı doldurdu. Kat, duvardan duvara bir önceki günün işleriyle dolu küçük ofis bölmeleriyle kaplıydı. Mahremiyet, insanın bu ofiste bulabileceği bir şey değildi. Gizli bir şekilde, içten içe bu kaosu ve devam eden koşturmacayı seviyordum.

“Peki, bunu seviyor musun?” diye sordu bakışlarımı takip ederek. “Yani doğu yakasının alt kısmını?”

“Ah, seviyorum. Komşularımın çoğu genç ve havalı, bu yüzden aynı anda hem ilham verici hem de rahatsız edici bir şey.” Onunla kendi bölmesine doğru yürürken güldü.

“Bir ara akşam yemeği yemeliyiz.”

Ben onu reddetmeye başlarken beni durdurmak için elini havaya kaldırdı. “Bir randevu olmak zorunda değil. Sadece beraber yemek yiyen arkadaşlar gibi olabilir. Senin Clinton Caddesi’ndeki evinden yeterince fazla çıkmadığını düşünüyorum.”

Joey gülümsedi ve ben de başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum.”

“Bunu bir düşün. Sadece arkadaş olarak, baskı yok.” Bana doğru eğildi ve kâğıtlarını kollarımdan alırken, onun kolonyasının kokusunu aldım. “Teşekkürler.”

“Daha sonra görüşürüz Joey,” diye cevap verdim, ahşap zeminde hızla ilerlerken kendimi biraz telaşlanmış hissediyordum.

“Bunu bir düşün!” diye bağırdı ama o kaosu içinde kimse bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Adımlarımı daha hızlı atmaya başladım, duvara monte edilmiş antika aynanın yanından geçerken yanaklarım yanıyordu. Kendi bölmeme girdim, bilgisayarın düğmesine bastığımda ekran titreşerek açıldı. Her zaman e-posta filtresinden geçmeyi başarıyor gibi görünen istenmeyen mesajlarda aşağı doğru inerken, Melissa’nın ismi üzerinde durdum. Sabahları ilk iş ondan gelen bir şeyler okumam için iş adresime e-posta göndermeyi alışkanlık haline getirmişti. Benim de *her ne olursa* cevap vermem gerekiyordu ve böylece o da uyanınca benden bir şeyler duymuş oluyordu.

Kaltak,

Bilişim Teknolojileri’nde çalışan kişinin benim e-postalarımı okuduğunu biliyor musun? Çünkü ben Bilişim Teknolojileri’nde çalışan biri olsaydım, kesinlikle kendi gönderdiğim e-postaları okurdum. Belki de benim ne kadar çekici olduğumu bilseydi okurdu. Muhtemelen ekte bir fotoğrafımı göndermeliyim. LOL

Tamam, bana şu Joey denilen çocuktan biraz daha bahset. Çekici mi? Nereli? Olayı ne? Onunla çıkacak mısın ya da ne? Sen ve erkekleri yalvarırma olayın ne? Sen kesinlikle sürtüğün tekisin Cassie Andrews. JK, LOL, gülen yüz (bunu inanılmaz hızlı bir şekilde söyle). JKLOLGÜLENYÜZ

Sanırım Dean gerçekten şu birinci sınıftaki hoş kızdan hoşlanıyor, o yüzden onunla bir daha konuştuğunda ona kötü davran-

diğından emin ol tamam mı? Tamam. Bu sefer “onu” sormaya-
cağım, bu yüzden çıldırma. Ama hey, eğer seni arasa ya da mesaj
atarsa ya da herhangi bir şey yaparsa bunu ilk duyan kişi ben
olsam iyi olur! Sadece söylemiş olayım! ☺

Gitsem iyi olur. Bunun gelmiş geçmiş en sıkıcı e-posta olduğu-
nu biliyorum ama ne diyebilirim ki?

Melissa <3

Cevapla tuşuna bastım ve onun mesajının sayfanın aş-
ğısına inmesini izledim.

Ahmak,

Bilişim Teknolojileri’nde çalışan kişinin (Selam Shawn!!!!!!)
benim e-postalarımı inceleyip okumak için fazlasıyla meşgul ol-
duğundan eminim. Ama sen süper ateşli bir fotoğrafını eklemek
istiyorsan, karşı çıkmayacağına eminim. LOL

Sen delisin, sadece bilmen için söylüyorum. Joey gerçekten tat-
lı biri, aksanı her konuştuğunda beni öldürüyor. O, Bostonlu ve
kendisinin de söylediği gibi “aşırı” zeki biri. O gerçekten kendin-
den emin gibi görünüyor, ki bu da dürüst olmak gerekirse oldukça
göz korkutucu bir şey. Bugün bana dışarı çıkmayı teklif etti, sadece
iki arkadaş olarak. Bilmiyorum, sadece ona umut vermek istemi-
yorum...

Bana Dean’in hoşlandığı şu kızdan bahset. İyi biri mi? O
kız kardeşlik topluluğundan biri değil, değil mi? Onun bir sürtük
olmadığından emin ol Melis. Dean böyle bir şey için fazlasıyla iyi
biri.

“Onun” benimle işinin bittiğine oldukça eminim. Ama dürüst
olmak gerekirse, neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer
bir daha ondan bir haber alırsam, ki bundan oldukça şüpheliyim,
arayıp bunu söyleyeceğim ilk insan sen olacaksın.

Seni çok seviyorum ve çok özliyorum. Mezun olduktan sonra benim yanıma taşın. Sadece şaka yapıyorum. Aslında gerçekten değil. Ne zaman beni ziyaret edeceksin?

Xoxox C.

Bir e-postada bile Jack'ten bahsetmek midemin düğümlemesine neden oluyordu. Sürekli neden benden hoşlanmaktan vazgeçtiğiyle ilgili senaryolar yazarak kendime işkence ediyordum. Son seferinde onu fazla zorlamıştım. Hiçbir zaman mutlu değildim. Söylediği kelimeler hiç yeterli değildi. Her zaman çok fazla engelin üstesinde gelmesini istiyordum.

Ah. Bu kendini suçlama ve hoşnutsuzluk duygusundan nefret ediyordum.

Bundan sonraki iki ay rüya gibi geçti. Kar sonunda eridi. Çiçekler açar ve ağaçlar tomurcuklanırken, ilkbahar daha sıcak havası, renkleri ve kokularıyla havayı doldurdu. Genellikle gri ve kasvetli olan donuk, renksiz kış hızla yerini tamamen yeşil ağaçlara, beyaz çiçeklere ve parlak mavi gökyüzüne bıraktı. Tek kelimeyle söylemek gerekirse, New York baharda harikaydı.

“Selam,” diye açtım telefonu Melissa'nın isminin ekranda yanıp söndüğünü görünce.

“New York bugün nasıl?” diye sordu mutlulukla telefonun diğer ucunda.

“Çok güzel! Ciddiyim, ne zaman beni ziyaret etmeye geliyorsun?” Ona şehri göstermek için ölüp bitiyordum.

“Sanırım yakında! Belki sömestr tatilinde, o zaman hava güzel olacak mı?”

“Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen olmaz. Sanırım o zaman herkes Florida’ya gidiyor.”

“Bekle, ne? Kendi istekleriyle Florida’ya mı gidiyorlar?”

“Melissa!” Kıkırdadım. “Bu uçakla kısa bir mesafe ve hava orada çok daha güzel! Bu Güney California’daki herkesin Hawaii’ye gitmesinden farklı bir şey değil.”

“Ah, öyle. Orası *Hawaii* ve gerçekten kim isteyerek Florida’ya gider ki?” Sesi o kadar bıkkın geliyordu ki gülümsememe neden oldu. “Peki, Jack’ten haber aldın mı?”

Onun aramasının nedeninin bu olduğunu anlamalıydım. Diamondback takımı buraya geliyordu ve Dean telefonumu meşgul etmekten vazgeçmiyordu.

“Hayır.”

“Gerçekten mi?” dedi, sesi hayal kırıklığıyla doluydu.

“Gerçekten. Onun hakkında konuşmayalım Melissa. Demek istediğim, ne zaman ondan bahsetmeyi bırakacağız?” Bunun üzerinden yeniden geçmekten nefret ediyordum; gerçekten hiçbir faydası olmuyordu.

“Haklısın. Kesinlikle haklısın. Üzgünüm Cassie, sadece bunu anlamıyorum.”

“Evet, bir de bana sor.” İçimi çektim. Hüzün hâlâ bazen beni ele geçiriyordu.

“Tamam, bana Bosstonlu Joey’nin nasıl olduğundan bahset.”

“O iyi.” Melissa’nın onun aksanını taklit etmeye çalışması karşısında kıkırdadım.

“Hâlâ onu yalvartıyor musun?”

Cevap vermemem, aslında onun ihtiyacı olan tek cevaptı. “Cassie, sonsuza kadar kendini kapatamazsın. Kalbini yeniden açman gerek.”

“Biliyorum, sadece... Korkuyorum.”

“Hepimiz korkuyoruz. Uğrunda savaşıacak bir hayat yaşadığımızı böyle anlıyoruz. Aşk bir savaş alanıdır! Teşekkürler, Pat Benatar.” Sözlerine devam etmeden önce yüksek sesle ve detone bir şekilde şarkı söylemesi kıkırdamama neden oldu. “Yaralarımız bize gideceğimiz yeri göstermez Cassie, sadece bize nerede olduğumuzu hatırlatır.”

Onun sözlerindeki gerçeği sindirirken sessiz kaldım. “Cass?”

“Buradayım.”

“Sanırım ondan vazgeçmenin zamanı geldi,” diye önerdi, sesinde acı vardı.

O yeniden konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes alıp verdim. “Sadece bazen yeni birini bulmanın tek yolunun vazgeçmek olduğunu söylüyorum.”

“Ah, bunu sevdim. Sen mi uydurdun?”

“Sanırım daha önce bunu internette bir yerlerde okudum.” Kahkaha attı. “Ama bu benim muhteşem kafamdan çıkmış gibi yapalım.”

★★★

Fotoğraf makinemi dağınık masamın üzerine bıraktım ve Joey’nin süzülürcesine binaya girmesini izledim, takım elbisesi üzerinde fazlasıyla güzel duruyordu. Mutfığa girmeden önce bana doğru gülümsedi. Zaten yarısı dolu olan fincanımı doldurmam gerekiyormuş gibi onun ardından mutfığa girdim.

“Benimle hiç dışarı çıkacak mısınız?” diye sordu, onun kendine güveni bana Jack’i hatırlatıyordu.

“Sen hiç sormayı bırakacak mısınız?”

“Sen kabul edene kadar bırakmayacağım.” Kahvesini karıştırdıktan sonra bir yudum aldı.

“Tamam. O zaman... *Kabul ediyorum,*” diye cevap verdim, o ürkütücü ve fazlasıyla tanıdık duygu beni ele geçiriyordu.

“Tanrım, altı ayımı aldı. Sanırım bu yeni bir rekor.” Bana doğru eğildi ve yanağımdan hafifçe öptü. “Saat altıda çıkıyoruz. Bu akşam senin için fazla mesai yok.”

“Bu akşam mı?” diye tekrarladım, dehşete düşmüş bir şekilde.

“Bu akşam. Vazgeçmek yok.”

“Bunu yapacağım.” Gülümsememe engel olmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Peki, beni nereye götürüyorsun?” Başımı Joey’nin arabasının yolcu koltuğuna yasladım ve şehrin pencereden belli belirsiz akıp gitmesini izledim.

“Bu bir sürpriz.” Joey bana baktı ve gülümsedi.

Sürprizlerden gerçekte nefret ederdim. Ama bu çocuk bunu bilmiyordu. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu.

Grand Central yoluna girdi ve çok hızlı nefes alıp vermeye başladım. “Nereye gidiyoruz? Maça mı gidiyoruz?” dedim boğulur gibi, ufukta stadyumu fark ederken.

“Bir gün senin beysboldan bahsettiğine ve Diamondsback’teki çocuklardan biriyle aynı üniversiteye gittiğine kulak misafiri oldum. Bu yüzden de bize bilet aldım. Belki arkadaşını görebilirsin.”

“Ah, Tanrım Joey, bu gerçekten çok tatlı, düşünceli ve romantik ama ben... Bu maça seninle birlikte gidemem.”

“Elbette gidebilirsin. Saçmalama. Tüm maç boyunca kalmak zorunda değiliz. Hiçbir maça gittin mi? Ya da hiç stadyumda bulundun mu?”

Başımı iki yana salladım, bu trajediye engel olmak için bir açıklama bulamıyordum.

“Eğlenceli olacak. New Yorklular oldukça ateşli taraftarlardır. Demek istediğim, Sox ile oynamadıkları sürece. Ama bu deneyimi yaşamalısın.”

*Oldukça ateşli hayran deneyimini zaten yaşadım. Üniversite-
deyken. Hiçbir fikrin yok dostum.*

“Bana eğer gitmek istersem bunu yapacağımıza dair söz ver. Soru sormak yok. Tamam mı?”

Gözlerini dikip ona yabancı dilde bir şeyler söylemişim gibi bana baktı.

“Joey bana söz vermek zorundasın, yoksa bu arabadan dışarı adım atmıyorum.”

“Tamam, söz veriyorum.”

“Neye söz veriyorsun?” diye denedim onu.

“Eğer gitmek istersen gideceğimize söz veriyorum. Ama hiç gitmek istemeyeceksin, çünkü bu koltuklar özel seçilmiş. Eğer istersen arkadaşına beşlik bile çakabilirsin.”

Joey elimi tutup beni mavi ve turuncu kapılardan içeri doğru yönlendirirken bacaklarım titriyordu. Güvenlik çantamı kontrol ettikten sonra, alışkın olduğum kadar arkadaşça olmayan bir tavırla beni içeri aldı. New Yorklular biraz daha küstahtı.

Sahaya doğru merdivenlerden indik. Joey’nin yürüyüş hızından kısa zaman içinde durmayacağımızı anlayabiliyordum. Kalbim düzenli bir şekilde atmaya devam etmek

için çabalarken, midem düğüm olmuş gibiydi. Bedenimin buna nasıl tepki vereceğinden korktuğum için etrafta Jack'i aramayı reddediyordum.

Joey en ön sırada durdu, bana doğru döndü ve kollarını açtı. "Peki? Ne düşünüyorsun? Harika, değil mi?" diye sordu, açık bir şekilde bu koltukları satın alabilmesiyle gurur duyuyordu.

"Hı-hı. Sahaya gerçekten yakınlar," dedim zar zor verdiğim nefeslerimin arasında, gözlerimi çaresizce onun yüzüne dikmişim.

"Sen iyi misin?" Elini omzuma koyduğunda irkildim.

"İçecek bir şey almam gerek."

"Ben sana getiririm," diye önerdi, yüzü endişeyle buruşmuştu.

"Hayır, sorun değil. Lavaboya da gitmem gerek. Hemen dönerim." Zorla gülümsemeye çalıştım ama ben hızla merdivenlerden çıkıp gözden kaybolurken dudaklarımın kenarları sızlıyordu.

Hızla en yakın lavaboya girdim ve kapıyı kapattım. Başımı dizlerimin arasına alıp öne arkaya doğru sallanmaya başladım.

Kes şunu. Bir aptal gibi davranıyorsun. Jack seni görmeyecek. O asla tribünlere bakmaz. Artık senden hoşlanmıyor bile, bu yüzden korkmayı bırak. Artık hayatına devam etmenin ve Jack Carter'ı tamamen geride bırakmanın zamanı geldi. Onu düşünmeyi bırakmak zorundasın, çünkü belli ki o seni düşünmüyor.

Düşüncelerim akıp giderken başımla kendimi onayladım. Bunu yapabilirdim. Güçlü olabilirdim. Jack'in beysbol oynamasını izleyebilir ve bu yüzden ölmek istemeyebilirdim.

Sanırım.

Sakinleştirici birkaç nefes daha aldıktan sonra kilidi açtım ve aynadaki aksime doğru yürüdüm. Gözlerimin altına bulaşmış rimelleri sildim ve akan soğuk suyla ellerimi yıkadım.

Bir standın önünde durup bir şişe su aldıktan sonra, yedek kulübesi seviyesindeki koltuklarımıza doğru ilerledim. Joey beni görünce gülümsedi, parlak beyaz dişleri her gören için bir hoş geldin işareti olabilirdi.

“Sen iyi misin?” Ayağa kalktı, endişeyle dirseğimi tutarken ben kendimi koltuğa bıraktım ve o da benimle oturdu.

“Çok daha iyiyim, teşekkürler,” diye cevap verdim suyumdan bir yudum alırken.

“Peki, okuldaki arkadaşın hangisiydi? Onu görebiliyor musun?”

Eğer o akşam Jack’i görmek beni öldürmeyecekse, bu çocuğun soruları kesinlikle öldürecekti. Joey’ye gerçekten sinirlenemiyordum, işin aslını bilmiyordu. Ona Jack’in tüm kalbimi verdiğim ve kalbimi paramparça edip bana geri veren eski erkek arkadaşım olduğunu söyleyemezdim.

Gözlerimi kıstım ve sahada Jack’i arıyormuş gibi yaptım. “Göremiyorum üzgünüm. Formaların içinde hepsi birbirine benziyor.” Alt dudakımı ısırdım.

“Oyunu onun başlatıp başlatmadığını biliyor musun? Ya da hangi pozisyonda oynadığını?”

“Gerçekten hiçbir fikrim yok.”

“Peki, üniversitedeyken nerede oynuyordu?” Bana soru sormaya devam ediyordu ve ben çılgılık atmak istiyordum.

“Bir atıcıydı,” diye cevap verdim, bir yudum daha su içerek göğsümdeki yanmayı zorla geri göndermeye çalıştım.

“Ahh, anlıyorum.” Joey başıyla onayladı. “O zaman bu akşam oynamayabilir. Oynamazsa üzgünüm.”

“Sorun değil. Zaten onu izlemeyi planlamıyordum. Beni buraya zorla sen getirdin, hatırladın mı?” Gülümseme çabasında bulundum ve Joey omzuma bir kolunu attı.

“Bana arkadaşının adını bile söylemedin. Adı neydi?”

Tanrım. Bu adam durmak bilmiyordu.

“Jack Carter.” İsmiini söylerken neredeyse kekeliyordum. Dean ve Melissa hariç son altı ay içinde kimseye onun ismini yüksek sesle söylememiştim.

“Jack Carter’ı tanıyor musun?” Ağzı açıldıktan sonra konuşmaya devam etti. “O inanılmaz bir oyuncu! Ve bu akşam maçı o başlatıyor.”

“Gerçekten mi? O mu başlatıyor?” Kendimi olacıklara hazırladım.

“Evet! Oldukça havalı ha?” Başını eğdikten sonra ağzına birkaç fıstık attı.

Oyun başladığında o kadar endişeliydim ki yerimde hareket edip duruyordum. Jack sahaya çıktığında, formasının arkasında hâlâ yirmi üç numarayı taşıdığına memnun olarak gülümsedim.

“Senin çocuk bu, öyle değil mi?” dedi Joey, Jack ısınmak için tümseğin üzerine doğru giderken onu parmağıyla işaret ederek.

Öyleydi.

“Bu o.” Gözlerimle Jack’in yeni formasının hatlarını izledim, bacakları ve göğsündeki fark ettim. O nefesimi kesiyordu.

Jack tümseğin üzerinde atış noktasında durdu, her hareketinin tanıdıklığı beni sarsıyordu. Bedeninin akışı ha-

reketleri -eğilmesi, kıvrılması ve sonra topu atması- beni yok ediyordu.

Gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı. “Burada olamam. Gitmek zorundayım.” Hızla koltuğumdan fırladım, beton merdivenlere doğru koştum.

“Cassie! Cassie bekle!” Joey’nin adımı bu kadar yüksek sesle haykırmasından dehşete düşerek aniden olduğum yerde kaldım ve ona döndüm. Sonra da sahaya göz atma hatasında bulundum.

Jack’in gözleri bana odaklanmıştı, yüzündeki ifade daha önce gördüklerimin hiçbirine benzemiyordu. Joey bana uzanıp koruyucu bir şekilde kolunu bana dolarken elim hızla ağzıma doğru gitti. Jack başını önüne eğip dikkatini yeniden atış alanına odaklarken dişlerini sıkıldığını fark ettim.

“Neler oluyor Cassie?” diye sordu Joey, kolu hâlâ belimin üzerindeydi.

“Eskiden Jack ile birlikteydik.” Dudaklarımı büzdüm ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

“Ciddi bir şey miydi?” Ses tonu kafası karışmış ama aynı zamanda meraklı geliyordu.

“Öyleydi.” Hızla bir nefes aldım, gözlerimi açtım ve doğruca gözlerine baktım. “Ama sonu iyi bitmedi. Üzgünüm Joey, sana söylemeliydim.”

“Kendini rahat hissetmediğin hiçbir şeyi bana söylemekle yükümlü değilsin. Sen daha önce basitçe bana gelmek istemediğini söyledin ama ben seni dinlemedim.”

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.” Başımı yana eğdiğimde enseme okşadı.

“Bak Cassie, senden hoşlanıyorum. Hâlâ seni dışarı çı-

karmak istiyorum. Ama söz veriyorum, artık beysbol maçı yok.” Pes edermiş gibi kollarını havaya kaldırdı.

Hafifçe güldüm. “Bu kulağa hoş geliyor. Ama şu anda gerçekten eve gitmek istiyorum. Beni bıraksan sorun olur mu?”

“Elbette olmaz. Haydi, gel.” Joey elime doğru uzandı, beni stadyumdan ve Jack’ten uzaklaştırırken parmaklarını benimkilere doladı. Merdivenlerde onun arkasından yürürken, Jack’in yüzündeki ifade zaten zihnimde dönüp duruyordu.

YİRMİ ÜÇ

Joey beni eve bıraktıktan sonra, koşarak üst kata çıktım, dairemin kapısını hızla kapattım ve bedenimi bir bez bebek gibi New York'a gelir gelmez satın aldığım iyi kullanılmış kanepenin üzerine attım. Kadife yastığın üzerinde ağladım, cep telefonuma uzanırken gözyaşlarım kumaşı ıslatıyordu.

"Hey," diye cevap verdi Melissa, arkadan yüksek sesli tezahüratlar geliyordu.

"Melissa?" dedim boğulur gibi.

"Cass? Sorun ne? Lanet olsun, hiçbir şey duyamıyorum. Bir saniye bekle, tamam mı?" Bunu gerçekten soruyordu. "Affedersiniz. Affedersiniz dedim lütfen yana kayar mısınız? Ah. Cass? Cassie beni duyabiliyor musun?"

Melissa'nın söylediği her kelime ile gürültü arka planda yok oluyordu. "Tanrım Melissa. Bu akşam Jack'i gördüm. O da beni gördü. Korkunçtu." Kelimeler dudaklarımdan döküldü.

"Ne demek istiyorsun? Yavaşla ve bana her şeyi anlat."

“En sonunda işyerindeki Joey ile dışarı çıkmayı kabul ettim. Bu arada o süper iyi biri. Sanırım birine üniversitedeyken bir beysbol oyuncusuyla iyi arkadaş olduğumu ve o oyuncunun Diamondback’ta olduğunu söylediğimi duymuş. Yani, Joey bana böyle bir sürpriz yapmanın tatlı bir şey-”

“Hayır, bunu yapmamıştır. Bu çocuğun bir Cassie 101 dersi alması gerek,” diyerek lafımı kesti.

“Her neyse, bana nereye gittiğimizi söylemedi ve sonra arabayı stadyumun yanına park etti, çünkü Jack’in takımı oynayacaktı. Jack ısınıyordu ve ben de kendimi kaybettim. Ben lanet olası kendimi kaybettim Melissa.” Bir elimle gözlerimi kapattım.

“Devam et.”

“Gerçek anlamda koltuğumdan koşarak uzaklaştım ve Joey ismimi bağırdı. Demek istediğim o kadar yüksek sesle bağırdı ki sanırım uzaydaki insanlar bile duydular!”

“Aman. Tanrım.” Melissa’nın sesi dehşete düşmüş gibi geliyordu.

“Arkamı döndüm ve Jack yüzünde o ifadeyle gözlerini dikmiş bana bakıyordu.”

“Aman. Tanrım.”

“Daha önce yüzünde bu ifadeyi hiç görmemiştim. Sanırım benden nefret ediyor.” Hafifçe hıçkırdım, keşke Melissa yanımda olsaydı.

“Senden nefret etmiyor. Bunu söylemeyi bırak,” diye azarladı beni, sesi rahatsız olmuş gibi geliyordu.

“Sen onun yüzünü ya da gözlerini görmedin. Ne yapacağım? Ona mesaj mı atmalıyım? Hiçbir şey yapmamalı mıyım?”

“Ne yapmak istiyorsun?”

“Söz konusu o olduğunda hiçbir şey yapmamaktan çok yoruldum. Son altı aydır onun benimle konuşmamasını sessizce kabul ettim. Ama tüm bu süre boyunca burada oturup nedenini bulmak için kafayı yiyorum. Telefonu elime alıp onunla konuşarak tüm bu işkenceme son verebileceğimi biliyorum. Ama bunu yapıyor muyum? Hayır, çünkü bu normal, aklı başında bir insanın yapacağı bir şey. Ve belli ki ben ikisi de değilim.”

“Bence ona bir mesaj atmalısın. Ya da aramalısın. Ama haklısın. Bir şey söylemen gerek. Siz ikiniz arasındaki bu şey bitmek zorunda. Ya halletmenin bir yolunu bulun ya da buna bir son verin ve lanet olası hayatınıza devam edin.”

Son verme kelimeleri midemin yeniden düğümlenmesine neden oldu. “Ben bir son vermek istemiyorum. Ben hayatıma devam etmek istiyorum.”

“İstemediğini biliyorum,” dedi Melissa sakın bir şekilde, “ama siz ikiniz arasındaki bu şey... Her ne ise... Senin için iyi olmadığını biliyorum. Onun için iyi olup olmaması umurumda bile değil.”

“Tamam, şey, sanırım o hâlâ maçıyken onu arayacağım ve sesli mesaj bırakacağım.”

“Korkak.”

“Biliyorum, ama böylece top onda olacak.”

“Bana ne olduğunu haber ver. Seni seviyorum.” Melissa öpücük sesi çıkardıktan sonra telefonu kapattı ve ben de Jack’in telefon numarasını tuşladım.

Doğrudan sesli mesaja düştü. “Selam Jack, benim... Cassie. Sadece bu akşam maçıdaki saçmalık için özür dilemek istedim. Aslında uzun hikaye ama...” Duraksadım, göğsümdeki hava boşalıyor gibiydi. “Sadece seni özledim.”

Beni geri aramadı.

Melissa ile birlikte artık konusu açıldığında “o olay” diye bahsettiğimiz maçın üstünden iki hafta geçti.

Kapıcımın nazik ve kulak tırmalayan sesi, evimdeki kapı hoparlöründen yükseldi. “Bayan Andrews, burada sizin için bir paket var. Yukarı getirmemi ister misiniz yoksa siz mi gelip almak istersiniz?”

“Yukarı getirebilir misin Fred? Gerçekten minnettar olurum.” Tuşun üzerinden elimi çektikten sonra hızla yeniden bastım. “Meşgulsen, ben de aşağı gelebilirim. Senin için hangisi daha uygunsa Fred. Teşekkürler.”

“Tamam Bayan Andrews. Az sonra yukarı gelirim.”

Yeniden kendimi kanepenin üzerine bırakıp kapı zili çalana kadar TV izlemeye devam ettim. Kapıyı açıp üzerinde koyu gri iş takım elbisesi ve siyah papyonu olan Fred’i gördüm. Beni, “Dikkat edin Bayan Andrews, gerçekten ağır,” diye uyarırken gülümsüyordu. Paketi benim kollarıma bıraktı.

“Lanet olsun Fred, bu da neyin nesi? Biri bana ağırlık mı gönderiyor? Bunu buraya kadar taşımak zorunda kaldığın için üzgünüm. Teşekkür ederim.”

“Hiç sorun değil Bayan Andrews. Bu benim işim,” dedi Fred ve kollarımı ona dolayıp sıkmak istememe neden olacak kadar sıcak bir biçimde gülümsedi.

O gidince kapıyı kapattım ve o ağır paketi kanepeye doğru çekerek sürükledim. Üzerindeki kahverengi kâğıdı yırtarak üzerinde not olan eski bir ayakkabı kutusunu ortaya çıkardım.

Senin dokunuşun olmadan yaşayamıyorum. En azından yirmi yıl yetecek kadar para bulduğumu göreceksin.

Kutunun kapağını kaldırdığımda, kutunun içinin tamamen çeyrekliklerle dolu olduğunu gördüm. Zihnim bunun gerçekten benim düşündüğüm şey anlamına gelip gelmediğini anlamaya çalışırken, kalbim deli gibi atıyordu. Oturma odamın köşesinde bir rafın üzerinde duran ve üzerinde *Cassie'nin Çeyreklikleri* yazan cam kavanozun durduğu yere baktım. Kapı zilim yeniden çaldığında kafam karışmış halde Melissa'yı aramak için cep telefonuma uzanıyordum.

Cep telefonumu çeyrekliklerin üzerine attım ve kapıyı açmak için kanepenin üzerinden atladım. Fred'in orada kollarında başka bir kutuyla durduğunu görünce kafamı uzattım. "Fred?"

"Aramadığım için üzgünüm. Sadece bunu da getirmem gerektiğini fark ettim." Bana doğru uzattığı paketi kollarıma alırken bunun da ilki gibi yüz elli kilo olmadığı için rahatladım.

Şaşkınlık zihnimi tamamen ele geçirmişti. "Bu ilk paketle birlikte mi geldi?"

"Hayır hanımefendi, ayrı geldi." Fred bana kocaman gülümsedi.

"Tamam. Tekrar teşekkürler," dedim ve kapıyı kapatıp kanepedeki yerime döndüm.

Aynı kahverengi kâğıdı yırtıp üzerinde not olan başka bir kutuyu ortaya çıkardım.

Tutkum ilham veriyor. Senin dünyaya bakış açın olmadan yaşayamıyorum.

Kutunun kapağını açıp son aylarda dergi için çektiğim

ve dört ayrı çerçeveye koyulmuş fotoğrafları çıkardım. Bunlardan biri buraya ilk geldiğimde çektiğim bir fotoğraftı. Şehri, yakaladığım insanları ve bir binanın gün batımında ışığı yakalayışını çekmiştim. Bu kadar zaman boyunca benim çalışmalarımı takip etmişti.

Kapı yeniden çalınınca sıçrayarak kendime geldim. Kapıdan dışarı göz attığımda Fred'in kollarında başka bir kutuyla kapıda durduğunu gördüm. "Fred neler oluyor?"

"Gerçekten emin değilim Bayan Andrews. Bunlar gelip duruyor."

"Tamam. Bu konuda üzgünüm."

"Ah, üzgün olmayın! Bir anlamda eğlenceli!" Fred kahkaha attı.

"Bunları kim getirip duruyor?" diye sordum, Jack burada mı diye merak ederek ama sonra takımının bu hafta Houston'da olduğunu fark ettim.

"Genç bir çocuk," dedi Fred.

"Garip."

"Gerçekten garip." Başıyla selam verdi ve dönüp uzaklaştı.

Kapıya en yakın masaya doğru iki adım attım ve kâğıdı yırttım.

Zihnin nedense sürekli hayır cevabı verdiği testlerle, hedeflerle ve sebeplerle dolu. Ama sensiz yaşayamıyorum ve işte, evet demen için gerekli sebepler.

Kutunun içinden sekize on boyutunda, kurallarımın kadınsı bir el yazısıyla yazıldığı çerçevelenmiş bir kâğıt çıkardım ve bu yazı tipini seçmesine kimin yardım ettiğini merak ettim.

Mutlu Bir Hayat için Cassie'nin Kuralları:

#1 – Yalan Söyleme

#2 – Aldatma

#3 – Tutamayacağın Sözler Verme

#4 – Ciddi Olmadığın Şeyler Söyleme

Dört numaralı kuralın altında camın üzerine el yazısıyla bir not ilâştirilmişti.

Kurallarını çiğnediğimi ve ikinci bir şansı hak etmediğimi biliyorum ama sana onları bir daha asla çiğnemeyeceğime söz veririm. Sanırım, "Affetmek güçlülere has bir özelliktir," diyen Gandi'ydi. Umarım senin de beni affedecek kadar gücün vardır.

#1 – Yalan söyledim, çünkü seni kaybetmekten çok korkuyordum. Bunun bir bahane olmadığını biliyorum ama yalan söylememin nedeni buydu. Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim.

#2 – Bu beni kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha fazla yaralıyor. O geceki davranışım için herhangi bir bahanem yok ama sana bir daha asla başka bir kıza bakmayacağımı söyleyebilirim. Bir damla bile içki içmeyeceğim. Sadece beni affetmen için ne yapmam gerektiğini söyle. Senden unutmanı beklemiyorum, sadece affetmeni bekliyorum.

#3 – Eğer bana izin verirsen hayatımın geri kalanını seni mutlu etmek için harcayacağıma söz veriyorum.

#4 – Bir zamanlar senin benim ezber bozanım olduğunu söylemiştim. O zaman da bunu söylerken ciddiydim ve bu şimdi de geçerli. Seni unutmamın bir yolu yok.

Kalbim boğazımda gibi atarken gözyaşlarım akıyordu.

Ben duygularımı ayırmaya çalışıp başarısız olurken tüm duygularım birbirine giriyordu.

Kapı bir daha çalındı ve kapıyı açmadan önce gözlerimi silme girişimde bile bulunmadım. “Merhaba Fred,” dedim gözyaşlarım hâlâ akarken.

“Kötü gözyaşları mı iyi gözyaşları mı?” Beni görünce yorgun gözleri açıldı.

“İyi gözyaşları.” Yavaşça gülümsedim.

“Neyse ki!” diye bağırdı Fred, alnından olmayan teri siler gibi yaparken. “İşte bu da en sonuncusu.” Bana büyük bir zarf uzattı.

“Tekrar teşekkürler.” Zarfı alıp kapıyı kapatırken açmaya başlamıştım bile.

Gözlerini devirmek senin için iyi değil Kedicik ve işte nedenleri de burada.

İnsanların ve evcil hayvanların gözlerini devirirken çekilmiş gülünç fotoğraflarıyla dolu sayfaları çevirirken yüksek sesle kahkaha attım. Ayrıca “Göz Devirmenin Bilinmeyen Tehlikeleri!” isimli tamamen uydurulmuş birkaç makale de eklenmişti.

Kapı son kez çalarken gözlerimi devirdim. “Fred. Bu akşamın geri kalanında kapıyı açık bırakmam gerekiyor mu gibi hissediyorum,” diye dalga geçtim.

“Bu sonuncusu Bayan Andrews,” dedi bana son kahverengi kâğıtla kaplı kutuyu verirken.

Hızla nefes aldıktan sonra Fred’e sarıldım. “Tüm bunlar yüzünden rahatsız olmadığın için teşekkürler Fred.”

“Oldukça eğlenceliydi. İyi geceler.” Ben kanepede çeyrekliklerin yanına otururken benim için kapımı kapattı.

Bunun sonuncu olduğunu bildiğim için kutunun kâ-

ğdını daha yavaş açtım. Üzerinde ÖNCE BENİ OKU yazan kutunun üzerine ilıştırılmış bir zarf vardı. Duygularım beni ele geçirirken, zarfı yırtarak açtım ve içindeki kâğıda ulaştım.

Kedicik,

Kalbine sahip olan birini göndermek zordur. Bazen o insana tutunmak daha da zordur. Ben sevilmesi en kolay insan olmadığımı biliyorum, ama sen öylesin.

Sorun sensiz yaşayamayacak olmam değil; sadece bunu istemiyorum. Burada bir fark var. Hepimiz hayatta bazı seçimler yapıyoruz ve ben seni seçtim.

Kalbim sana ait ve sen artık onu istemesen bile onu senden geri istemiyorum. Sadece senin kalbine yeniden sahip olma şansını istiyorum. Bu sefer daha dikkatli olacağıma söz veririm.

Seni her zaman seveceğim,

Jack.

Kutuyu açtım, kutunun içine bakarken gözyaşlarım görüşümü tamamen bulanıklaştırıyordu. Kutu, alt kısmına üzerinde siyah kalemle EN SON BENİ OKU yazan bir zarf dışında boştu.

Parmağımla kalın ambalajı yırttıktan sonra bir kez katlanmış olan küçük notu aldım.

Kedicik,

Ön kapını aç.

Ardında ne olduğundan emin olmadan ön kapıma bakarken başım dönüyordu. Sıçrayarak kanepeden kalktım, kolunu çevirip kapıyı açtım.

“Aman Tanrım.”

Jack, elinde bir düzine kırmızı gülle kapımda duruyordu. Kollarını indirdiğinde onun üzerinde forması olduğunu görebildim. Tamamı beyaz formasının üzerinde koyu mavi ve turuncu harflerle METS yazıyordu. Bu bana üniversitedeki eski formasını hatırlattı ve zihnim hızla onu atış tümseğinin üzerinde görmek istedi. “Neden bir METS forması giyiyorsun?”

“Transfer oldum.” Sesinin tonu tereyağı gibi her gözenekten içeri girip aniden beni zamanda geriye götürdü.

“Seni transfer mi ettiler?” diye sormayı başardım şaşkınlığımın arasında.

“Şey, teknik olarak,” dedi o kocaman gamzeleriyle. “Ben istedim.”

“Sen ne istedin?”

“METS’e transfer olmak istedim.” Ayaklarına baktı.

★★★

Yöneticinin cam kapısına parmak eklemlerimle vurdum. Başını bilgisayarından kaldırıp bana baktı. “Gel.” Bana bakmadan önce eliyle işaret etti. “Merhaba Carter?”

“Şey, bunun oldukça alışılmışın dışında olduğunu biliyorum ama transfer olabilir miyim diye sormak istedim efendim?” diye sordum gergin bir şekilde. Bunu yapma girişiminde bulunduğumu duyduklarında menajerlerim beni öldürecekti.

“Hangi lanet nedenden dolayı gidiyorsun ve bunu neden yapıyorsun?” dedi sertçe, duyduğu rahatsızlık yüzüne yayılıyordu.

“Sadece bu sporu seviyorum ve oynamak istiyorum. Ama sevdiğim bir kız da var. Ve ikisine de sahip olmamın tek yolu transfer olmam.”

Tam bir korkak gibi konuşuyordum.

Bunun için benim canımı çıkaracak.

Masasının üzerindeki dağınıklığın içinden bir kurşun kalem çıkardı, parmaklarının arasında çevirdi ve bir an düşündükten sonra kelemle beni işaret etti. "Yani bana kızın tekine yakın olmak için seni transfer için uygun olanlar listesine koymamı istediğini mi söylüyorsun?"

"O, kızın teki değil efendim. Ayrıca kulağa kötü geldiğini biliyorum ama buna ihtiyacım var. Mümkünse buna ihtiyacım var. Ve mümkün değilse, sadece bana söyleyin yeter. Size bir daha sormayacağım. Ama en azından size bunu sormazsam kendimle yaşayamam."

"Sezon dışında da bu kızla birlikte yaşayabileceğini biliyorsun değil mi? Bu bazen üç, hatta dört ay oluyor."

"Bu benim için yeterli değil," diye cevap verdim saygılı bir şekilde.

"Bu özel kız nerede yaşıyor?" Rahatsız edici bir ses çıkararak kurşun kalemi masaya vurdu.

"New York."

"Lanet olsun! Sezonda birkaç kere New York'ta oluyoruz. Hem Florida ve Boston da uzak değil." Durup gözlerini dikip bana baktı. "Ve benden seni New York'a transfer etmemi mi istiyorsun? Onların sana bizim ödediğimiz gibi ödeme yapmayacaklarını biliyorsun, değil mi?" Kurşun kalemi masaya fırlattıktan sonra elleri belinde ayağa kalkıp bana baktı.

"Affınıza sığınarak söylüyorum ki efendim, konu para değil."

"Yani artık burada mı yaşıyorsun?" Gözlerim açılmıştı.

"Yeni geldim. İçeri girebilir miyim?"

“Tabii ki. Evet.” Tökezleyerek yana çekildim ve elimle içeri girmesini işaret ettim.

“Bunlar senin için.” Gülleri bana doğru uzattı.

“Teşekkür ederim. Çok güzeller,” diye cevap verdim ve kokladıktan sonra gülleri mutfaktaki tezgâhın üzerine koydum.

Daireme göz gezdirip detaylara baktıktan sonra, dikkatini gönderdiği şeylerden oluşan yığına verdi.

“Bakıyorum hediyelerimi almışsın.” Jack kanepeyi işaret etti.

“Hı-hı,” diye mırıldandım, hâlâ gerçekten orada olduğu için şoktaydım.

“Cassie.” Bedenini bana yaklaştırdı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirip saçlarımı kulağımın arkasına koydu. Yüzündeki kire, saçlarının siyahlığına, gözlerinin çikolata rengine baktım ve dokunmak için ona uzandım.

“Beni hâlâ seviyor musun?” diye sordu, gözlerinde emin olmayan bir ifadeyle.

“Seni sevmeyi hiç bırakmadım,” diye itiraf ettim nefes nefese.

“Ben de.” Ensemi kavradı ve beni kendine doğru çekerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Dili benimkiyle o kadar yavaş ve hassas bir şekilde buluştu ki kollarında şu anda eriyebilirdim.

Benden uzaklaştı, hâlâ parmağıyla boynumu okşuyordu. “O sabah sana yalan söylediğim için üzgünüm. O akşam seni aldattığım için üzgünüm. Benim olabileceğimi bildiğin o insan olmadığım için üzgünüm.” Bana doğru eğildi, hafifçe alt dudağımı alıp beni yeniden öptü. “Ve asla beni affedebilecek misin bilmiyorum ama senden en azın-

dan denemeni istemeseydim, kendimi asla affetmeyecektim.

“Ve buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. O kız, evliliğin iptaline karşı mücadele etti ve işlemlerin devam edip sonlanması aylar sürdü. Hâlâ o yükü taşıırken gelip senin için savaşmaya karşı koydum. Ama beklediğimden uzun sürdü. Seni aramalıyım. Ve aramadığım için üzgünüm.”

“Benden nefret ettiğini düşünüyordum,” diye fısıldadım. Ona bakamıyordum, bakışlarımı göğsüne indirdim.

Jack çenemi tuttu, başımı kaldırdı ve beni onun gözlerine bakmaya zorladı. “Senden asla nefret edemezdim. Sen ve işyerindeki o çocukla ilgili durumu duyunca evliliğin iptali tamamlanmadan buraya gelmek zorunda kalacağımı düşündüm.”

“Onun kim olduğunu nereden biliyordun?”

“Dean. Senin hareketlerini yakından takip ediyordum Cassie. Ama sinsi bir şekilde değil, yemin ederim. Sadece seni-kaybetmeyeceğimden-emin-olacak-kadar. Bak, sen her zaman benim koyduğum duvarın ötesini görebiliyordun. Hiçbir zaman gerçek beni tanıyan ve benim yanımda kalmak isteyen birini bulacağımı düşünmemiştim. Sonra seni o kardeşlik partisinde gördüm ve hayatım bir daha asla aynı olmadı.”

O sözlerine devam ederken bir damla gözyaşı yavaşça yanağımdan süzüldü. “Seni hak etmediğimi biliyorum ama sana ihtiyacım var.” Konuşmayı bitirdi ve başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını sildi, dokunuşu bana onu ne kadar özlediğimi hatırlattı.

“Benim de sana ihtiyacım var. Bu kadar zayıf hisset-

mekten nefret ediyorum ve öyle hissetmiyormuş gibi yapmak istiyorum ama bu bir yalan olurdu,” dedim hafifçe gülümseyerek.

“O zaman öyleymiş gibi yapma. Bana geçmişimizi aramızda bırakıp hayatımıza devam edebilmemiz için beni affetmeyi deneyeceğini söyle.”

“Çoktan affettim,” diye itiraf ettim, çok uzun süredir güçlü olmaya çalışmanın yükü üzerimden kalkmıştı. Kendimi daha hafif ve özgür hissediyordum.

Jack alnını benimkine yasladı. “Senin güvenini yeniden kazanacağım. Söz veriyorum.”

Ona yaklaştım, başımı onun omzuna gömdüm ve kollarımı ona doladım. Boynunu kokladım ve mutlulukla gözlerimi kapattım. Sonra dudaklarımı kulağına doğru kaldırdım ve iki küçük kelimeyi fısıldadım.

“Kanıtla bunu.”

SONSÖZ

Bir Yıl Sonra

telegram: @kaktusun

Ben akşam yemeğini pişirirken Jack eve girdi. Uzakta oynadığı bir maçtan yeni dönmüştü ve eşyaları her yere saçılmıştı, salonun ortasına bir bomba düşmüş gibiydi. “Tam bir pasaklısın. En azından eşyalarını ait olduğu yere, yatak odasına at,” diye dalga geçtim ocağın ardından.

“Seni ait olduğun yere, yatak odasına fırlatacağım,” dedi küstahça, bronz yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkıttı.

New York’a ilk geldiği o akşam, bir daha beni bırakmayı reddederek yanıma taşınmıştı ve onun varlığı zaten sıkışık dairemin daha da küçük görünmesine neden olsa da ben de buna karşı çıkmadım. Eve giren iki gelir olduğu için kısa süre içinde Sutton Place’de, şehrin doğu yakasında Central Park’a yakın daha güzel bir daireye taşınabildik. İşe gidiş geliş sürem uzamıştı ama onunla muhteşem bir yerde yaşamak için buna değerdi. Manzaramız Üst Doğu Yakası’nı görüyordu ve akşamları elimizden geldiği sürece balkonumuzda geçirmeye çalışıyorduk.

Bize yirmi üçüncü katta, iki yatak odalı bir daireye geçmemizi önerdiklerinde Jack bunun bir işaret olduğunu düşündü. *“Bu benim numaram bebeğim. O daireyi almalıyız!”* Evi gezip granit mutfak tezgâhlarına, paslanmaz çelik tertibatına ve mermer banyosuna hayran olunca ben de ona katıldım. Bir spor salonu ve havuzu olması da artı bir avantajdı. Ayrıca yirmi dört saat görev yapan bir kapıcısı ve ön lobi görevlisi olduğu için orada yaşarken kendimi çok daha güvende hissediyordum.

Jack sıklıkla takımla birlikte seyahat ediyordu ve ben de genellikle işle ilgili bir görev için uzakta oluyordum, bu nedenle ikimiz de evde değilken ya da ben evde yalnızken apartmanımızın güvenli bir yer olması ikimize de fazlasıyla ihtiyacımız olan huzuru vermiş oluyordu. Jack’in artık METS’te oynamasından ve bunu onun New York’ta ünlü biri yapmış olmasından bahsetmiyorum bile. Hayranları birden fazla kere gizlice evimize girmeye çalıştılar. Bir önceki yılbaşında bunu engelleme çabaları için kapıcımıza fazladan ödeme yapmamız gerektiğini hissettik.

Manhattan’da yaşamayı seviyorduk, koşuşturma ve delilik Güney California’da yaşadığımız hiçbir şeye benzemiyordu. İnsanlar tamamıyla farklıydılar. Bizim için o anda bize uygun olan ve memnuniyetle karşıladığımız bir hız farkı oluşmuştu.

Makarnayı karıştırırken, sol elimde parlayan pırlantanın ışıltısı gözümü aldı. Gülümseyerek yüzüğe baktım. Pırlantalarla kaplı yüzüğün üzerine yerleştirilmiş üç karatlık pırlanta parmağımın tamamını kapatıyordu ama benim itirazım yoktu. Bu gördüğüm en güzel yüzüktü ve hayal ettiğimden bile fazlasıydı.

Jack'in sezon bitişi ve ilk bahar antrenmanları arasındaki sınırlı zamanı dahilinde henüz bir tarih belirlememiştik, ayrıca benim iş görevlerim de habersiz bir şekilde ortaya çıkıyordu. Ancak benim için sorun değildi. şimdilik, sadece birlikte olmak ve geleceğimizin nereye gittiğini bilmek yeterliydi. Özellikle de ilişkimizin ölmüş ve gömöl-müş olduğunu ve yeniden canlanma şansının olmadığını düşünmüş olduğum dönemden sonra. Eğer onu atlatabil-diysek, kesinlikle her şeyi atlatabilirdik.

“Dağınıklıklarımı topladım. Mutlu musun?” Jack arkadan yaklaşıp kollarını belime doladı ve enseme bir öpücük kondurdu.

“Evet. Teşekkür ederim.” Ona döndüm, dudakları sön-meyen bir arzuyla benimkilerle birlikte hareket ediyordu.

“Seni Bayan Carter yapmak için beklemekten yorul-dum.” Sol elimi aldı ve yüzük parmağımı öptü. “Yarın be-nimle evlen.”

“Sen delisin.” Dudaklarımı onunkilerden çekerken kahkaha attım.

“Ben ciddiylim.” Jack gülümserken kahverengi gözleri kısıldı.

“Ben tüm ailemizin ve arkadaşlarımızın geleceği gerçek bir düğün için bekleyebiliyorsam sen de bekleyebilirsin.” Onun burnunu öptükten sonra kaynayan suya döndüm.

“Tamam. Ama herkese senin benim karım olduğunu söyleyeceğim, ister resmi olsun ister olmasın.” Bedenini benim sırtıma bastırdı.

“Çok garipsin.”

“Garip olan sensin. Ne tür bir kız evlenmek için sabırla bekler ki?” diye fısıldadı kulağıma, diliyle kulak mememle

oynarken tüm bedenim ürperince onu iterek uzaklaştırdım.

“Kendisine nasıl hissettiğini söylemen için bir kâğıt parçasına ihtiyacı olmayan türde bir kız. Evlenmenin ikimiz arasında hiçbir şey değiştirmeyeceğini bilen türde bir kız.” Yeniden ona döndüm, kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim. “Ben özel günümüzü bizim için önemli olan herkesle paylaşmak isteyen türde bir kıyım. Bunu hak ediyorlar. Onlar için işleri pek kolaylaştırmış olduğumuz söylenemez.”

Jack burnundan nefesini verdi. “Haklısın. Artı, eğer gizlice evlenirsek büyükannem ve büyükbabam bizi öldürür.”

“İşte ben de bundan bahsediyorum!” Kıkırdadım.

“Ama bir gün belirleyelim, tamam mı?”

“Tamam”, diye kabul ettim, kaynayan suyu ve makarnayı lavabodaki süzgece bırakırken buharlar yüzüme doğru yükseliyordu.

“Bu akşam.” Duvardaki takvime doğru yürürken sesi yankılandı.

“O zaman bir tarih seç.”

“Ve sen de bir görev üzerinde olmayacağından emin olacaksın, değil mi?” Tek kaşını kaldırdı.

“Jack.” Bir kavanoz aldım, içindekileri bir kaseye boşaltıp karıştırdıktan sonra devam ettim. “Bir gün seç ve ben pazartesi günü ofise bildireyim.” Ben bu kelimeleri söylediğimde yüz ifadesi yumuşadı.

Takvimde kasım ayını açarken kendi kendine mırıldanıyordu. “Kasım ayında Şükran Günü var ve aralık ayında da Noel var. Kimse bayram tatillerinde evlenmek istemez.

Bence yılbaşından sonraya kadar beklemeliyiz. Ocak ayında bir düğüne ne dersin?”

Bana doğru baktı, takvim hâlâ elindeydi. “Ocak ayı kulağa soğuk geliyor.” Demek istediğimi anlatmak için titriyormuş gibi yaptım.

“Doğduğumuz yerde evlenirsek olmaz,” diye önerdi, sanki bu dünya üstündeki en aşikâr planmış gibi.

“Oley!” diye ciyakladım, bu düşünce beni çok heyecanlandırmıştı. “O zaman ocak kulağa tam olarak yapılabilir gibi geliyor! Ocak ayını seviyorum.”

“Tamam kadın, o zaman 12 Ocak’ta bir Carter olacaksın.” Gülümsemesi yayılırken, gamzeleri daha da belirginleşti.

Gözlerimi yüzüğüme indirdim, gözlerim beklenmeyen yaşlarla dolup görüşüm bulanırken, yüzüğün parlaklığı azalıyordu. “Cassie Carter. Bundan hoşlandım.”

“Kedicik Carter. Ben bundan daha çok hoşlandım,” dedi Jack, ben masamıza iki tabak koyarken.

“12 Ocak,” diye tekrarladım, kararımızın kesinliğiyle gözlerindeki rahatlamayı izlerken. Dolu bir kaşık makarnayı alıp Jack’in tabağına koyarken gülümsedim.

Jack makarnayı çatalıyla aldı ve sonra bakışlarını kaldırıp gülümsedi. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Seni hamile bırakıp bu evi minik beysbol oyuncularından oluşan bir takımla doldurmak için sabırsızlanıyorum!” Masanın altından elini uzatıp bacağımanın üzerine koydu ve sonra oyunbaz bir şekilde yukarı çıktı.

“Yavaş ol Bay Carter!” Omzuna vurdum.

“Ah, haydi ama Kedicik. Şimdi başlayalım.” Tatlı bir şekilde üsteledi, benim rahatsız olduğumu hissetmişti.

“Bu başka bir zamanın tartışma konusu. Evlendikten sonra gibi bir zamanın,” diye ısrar ettim yanaklarım yanmaya başlarken.

“Tamam. O zaman 13 Ocak’ta bebek yapmaya başlıyoruz.”

